

BELINDA BAUER

CÂMPUL
cu IARBĂ
NEAGRĂ

Traducere din limba engleză:
RALUCA MOȚ

Editura Lira
2012

Blacklands
Belinda Bauer
Copyright © 2010 Belinda Bauer

Editora Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Câmpul cu iarbă neagră
Belinda Bauer

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mona Apa
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

ISBN epub 978-606-600-849-5
ISBN print 978-606-600-636-1
ISBN pdf 978-606-600-850-1

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

*Mamei mele, care ne-a oferit totul și nu a crezut niciodată că este de
ajuns*

CAPITOLUL 1

Picura, și Exmoor¹ era plin de ferigi murdare, iarbă uscată și aspră, orz sălbatic și buruieni de anul trecut, atât de negru de parcă un fluviu de foc ar fi pârlolit totul în cale, luând copacii cu el și lăsând mlaștina rece și lipsită de apărare în fața iernii. Burnița estompa orizontul, unind cerul cu pământul, într-un cocon gri, în jurul singurului reper vizibil, un puști de doisprezece ani, îmbrăcat cu pantaloni negri, impermeabili, pe care șiroia apa, dar fără nimic pe cap, singur, cu o cazma.

Ploua de trei zile, dar rădăcinile buruienilor, ale ierbii negre și ale orzului sălbatic, răsucite adânc în pământ, tot nu lăsau cazmaua să intre. Expresia de pe fața lui Steven nu se schimbă. Înfiptse lama din nou, simțind cu satisfacție impactul până în subsuori. De data asta, scoase o brazdă, o tăietură subțire făcută de mâna omului în imensul bandaj al naturii din jurul lui.

Înainte ca Steven să taie următoarea brazdă, prima fantă îngustă se umplu cu apă și dispăru.

În Shipcott, trei băieți mergeau alene prin ploaie, cu mâinile înfipte adânc în buzunare, cu glugile trase pe ochi și chirciți, de parcă abia așteptau să scape de rafale. Dar nu aveau unde să se grăbească, așa că rătăceau de colo-colo, râzând și înjurând zgomotos pe orice temă, doar ca să-și semnaleze prezența și să arate că încă au așteptări.

Era o stradă îngustă și întortocheată, iar turiștii care treceau vara pe-acolo zâmbeau văzând terasele colorate de pe malul mării, cu ușile care dădeau direct în drum și obloanele lor vechi. Dar ploaia făcea din casele vopsite în galben, roz și azurii o amintire palidă a razelor de soare și un refugiu doar pentru cei prea tineri, prea bătrâni sau prea săraci ca să plece.

Bunica lui Steven se uita liniștită pe geam.

Își începuse viața cu numele de Gloria Manners. Apoi a devenit soția lui Ron Peters. După care, mama lui Lettie și, ulterior, mama lui Lettie și a lui Billy. A fost apoi, mult timp, sărmana doamnă Peters. Acum era bunica lui Steven. Însă, în adâncul ființei ei, va fi întotdeauna sărmana doamnă Peters. Nimic nu putea schimba acest lucru, nici măcar nepoții.

Fereastra era stropită până la jumătate de picături de ploaie. Cei de peste drum aprinseseră deja luminile. Acoperișurile erau la fel de diferite ca și zidurile. Unele erau încă îmbrăcate în țiglă veche, acoperită de mușchi.

Altele, din ardezie, reflectau cerul apos. Deasupra acoperişurilor, vârful dealului, rotunjit, abia se vedea prin ceaţă de la distanţa aceea. Din camera călduroasă din faţă, cu încălzire centrală şi cu ceainicul fluierând în bucătărie, arăta chiar inofensiv.

Cel mai scund dintre băieţi lovi fereastra cu palma, iar bunica lui Steven se retrase speriată.

Băieţii izbucniră în râs şi o rupseră la fugă, deşi nimeni n-avea de gând să se ia după ei.

– Babă băgăcioasă! strigă unul peste umăr, însă, cu glugile lor trase pe ochi, n-ai fi putut să-ţi dai seama care fusese.

– Ce-a fost asta? întrebă Lettie, intrând în fugă, îngrijorată, cu răsuflarea întretăiată.

Dar bunica lui Steven se așezase deja din nou la fereastră, ca întotdeauna. Nu se întoarse spre fiica sa.

– Ceaiul e gata? o întrebă ea.

Steven se îndepărtă de mlaştină, cu hanoracul aruncat pe umăr, cu tricoul transpirat din cauza efortului. Poteca tăiată printre ierburi de generaţii întregi care trecuseră pe acolo era plină de noroi. Se opri, cu cazmaua ruginită aruncată pe celălalt umăr, ca o puşcă, şi privi în jos, spre sat. Felinarele stradale erau deja aprinse, iar Steven se simţea ca un înger sau ca un extraterestru, observând de sus întunecimea locuinţelor, detaşat de vieţile mărunte ale celor care trăiau acolo. Se lăsa în jos, instinctiv, în momentul în care văzu cele trei glugi fugind la vale pe strada udă.

Ascunse cazmaua după o piatră, lângă pârleaz. Era ruginită, dar tot ar fi putut s-o ia cineva, iar acasă nu avea cum s-o ducă. Ar da naștere unor întrebări la care nu ar putea sau nu ar îndrăzni să răspundă.

Străbătu pasajul îngust care ducea în dreptul casei. Acum îi era frig şi tremura, în timp ce îşi scotea pantofii sport, ca să îi spele sub robinetul din grădină. Fuseseră albi cândva, cu dungii albastre. Mama lui şi-ar fi ieşit din minţi, dacă i-ar fi văzut așa. Îi frecă cu degetele şi stoarse tot noroiul din ei, până când începură să pară doar murdari, apoi îi scutură cu putere. Stropi de murdărie împrăşcară zidul casei, dar ploaia îl spălă repede. Ciorapii gri, pentru şcoală, erau grei şi îmbibaţi cu noroi. Îi scoase şi rămase în picioarele goale, reci şi albe.

– Eşti ud learcă, îi spuse mama lui, privindu-l din spatele uşii, trasă la faţă, cu ochii ei de un albastru-închis, liniştiţi ca o mare nordică. Ploaia îi stropea părul castaniu, legat în coadă, la spate. Îşi trase capul înăuntru, să nu se ude.

– Nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

– Unde ai fost?

– Cu Lewis.

Nu era neapărat o minciună. Fusese cu Lewis, imediat după ore.

– Ce ai făcut?

– Nimic. Știi tu...

– Ar trebui să vină acasă direct de la școală, o auzi pe buni, din bucătărie.

Mama se uită supărată la hainele ude ale băiatului.

– Pantofii ăștia erau noi de Crăciun.

– Îmi pare rău, mamă.

Luă o față spășită. Funcționa de cele mai multe ori.

– Ceaiul e gata, spuse ea, oftând.

Steven înfulecă pe cât de repede îndrăzni și pe cât de mult putu. Lettie stătea lângă chiuvetă și fuma, scuturând scrumul înăuntru. În fosta lor casă, înainte să vină să locuiască la buni, mama lui stătea la masă cu el și cu Davey. Mânca. Vorbea. Acum strângea mereu din buze, chiar și când nu fuma.

Davey linge ketchupul de pe cartofi și îi pune apoi deoparte, cu grijă, pe marginea farfuriei.

Buni tăia bucăți mici din șnițelul ei de pește, cercetându-le suspicioasă înainte să le mănânce.

– Are ceva, mamă? o întrebă Lettie, scuturând scrumul cu un gest exagerat.

Steven o privi agitat.

– Oase.

– Este file. Așa scrie pe cutie. File de cambulă.

– Întotdeauna le mai scapă câteva. Trebuie să fii foarte atent.

Urmă o tăcere lungă, în care Steven se auzi cum mestecă.

– Mănâncă-ți cartofii, Davey.

– Sunt uzi, spuse el și se strâmbă.

– Trebuia să te gândești la asta înainte să-i lingi, nu? Nu așa trebuia?

Când repetă întrebarea, Steven se opri din mestecat, iar furculița bunicii zgârie farfuria.

Lettie se duse lângă Davey și luă un cartof umed.

– Mănâncă-l!

Davey clătină din cap, iar buza de jos începu să-i tremure.

– Să lase mâncarea în farfurie... Copiii din ziua de azi habar n-au de ce au venit pe lume, murmură buni, cu năduf.

Lettie se aplecă și-l plesni pe Davey cu putere peste coapsă, puțin mai jos de pantalonii scurți. Steven văzu cum urma albă lăsată de palmă se înroși imediat. Îl iubea pe frățiorul lui, dar să vadă și pe altcineva, în afară de el, dând de bucluc îi provoca un mic fior de plăcere, iar acum – uitându-se cum mama lui se luptă cu Davey, pentru a-l scoate afară din bucătărie și

a-l împinge în sus, pe scări, în timp ce copilul plângea și țipa cât îl ținea gura – se simțea ca și cum i s-ar fi făcut un serviciu: acela de a fi scutit de furia abia stăpânită a mamei sale. Doar bunul Dumnezeu știa că își varsă destul de des nervii pe el, din cauza bunicii. Dar aceasta era o dovadă în plus pentru ceea ce spera el de ceva timp, și anume că Davey se făcuse deja destul de mare, la cei cinci ani ai săi, ca să își suporte partea de disciplinare. Nu era cine știe ce, doar nu era periculoasă, ce dracu'. Mama lui se aprindea repede, iar o pedeapsă împărțită făcea cât jumătate din pedeapsă, în ochii lui Steven. Poate chiar cât o evitare a pedepsei.

Buni nu se oprise nici o clipă din mâncat, cu toate că fiecare îmbucătură părea să fie minată.

Deși suspinele lui Davey erau acum înăbușite, Steven căută privirea bunicii, iar aceasta se uită, în sfârșit, la el, oferindu-i ocazia să își dea ochii peste cap, ca și cum ar fi împărțășit povara copilului neascultător, iar această complicitate i-ar fi apropiat.

– Nici tu nu ești mai breaz, îi spuse ea și se întoarse la peștele ei.

Steven roși. Știa că era mai breaz! Dacă ar fi putut să-i dovedească asta bunicii, totul ar fi fost altfel – simțea acest lucru.

Desigur, era numai vina lui Billy, ca de obicei.

Steven își ținu răsuflarea. O auzi pe mama lui spălând vasele – clinchetul porțelanului sub apă – și pe buni ștergându-le – scârțâitul melodios, mai puternic, al farfuriilor luate de pe uscător. Deschise încet ușa de la camera lui Billy. Se simțea un miros închis și dulceag, ca și cum ar fi fost uitată sub pat o portocală. Steven auzi ușa închizându-se în urma lui.

Draperiile erau trase. Ca întotdeauna. Se asortau cu modelul ecosez, în nuanțe de albastru, al cuverturii, care contrastau puternic cu maroniul covorului de pluș. Pe podea era o stație spațială Lego, pe jumătate construită, iar, de la ultima vizită a lui Steven, un păianjen mic își țesuse o pânză pe ceea ce părea să fie un doc de aterizare. Acum stătea acolo, la pândă, așteptând să captureze muște-satelit din spațiul intergalactic al dormitorului întunecat.

Pe perete, deasupra patului, atârna un fular albastru-deschis cu alb, culorile echipei Manchester City, iar Steven se simți cuprins de sentimentul acela familiar de milă și de furie, deopotrivă, față de Billy: până și mort era un ratat.

Uneori, Steven se strecura aici, de parcă Billy ar fi putut să apară din senin, după atâția ani, și să-i șoptească la ureche secrete și soluții acestui nepot, care trăise deja cu un an mai mult decât el.

Steven renunțase de mult la speranța de a mai găsi indicii în viața reală. La început, îi plăcuse să își imagineze că unchiul Billy ar fi putut lăsa vreo dovadă a faptului că știa că va muri, cum ar fi pagina îndoită a unei

cărți din seria *Famous Five*², inițialele „AA” scrijelite pe noptieră, piesele Lego împrăștiate în forma acelor de busolă sau vreun X care să marcheze un anumit loc. Ceva care – după ceea ce s-a întâmplat – să fie descoperit și descifrat de un băiat cu spirit de observație.

Dar nu era nimic. Doar mirosul acela de vechi, de tristețe amară și o fotografie înfățișând un școlar slăbuț, cu obraji trandafirii, cu dinți strâmbi și ochi de un albastru-închis, aproape complet închiși, zâmbind larg. Îi luase ceva timp lui Steven până să-și dea seama că fotografia fusese pusă aici mai târziu, pentru că nici un băiat care se respectă nu își pune o fotografie cu el însuși pe noptieră, dacă nu apare în ea ținând în brațe un pește sau vreun trofeu.

Cu nouăsprezece ani în urmă, băiatul acesta de unsprezece ani – probabil cam ca el – se săturase de navetele lui spațiale și se dusesese să se joace afară, într-o seară caldă de vară, aparent fără să știe că nu avea să se mai întoarcă vreodată să își strângă jucăriile, să își fluture fularul în culorile echipei Manchester City în fața televizorului, într-o după-amiază de duminică, sau măcar să își facă patul, pe care mama lui, bunica lui Steven, l-a făcut mult mai târziu.

La ceva timp după ora 19.15, când domnul Jacoby, de la chioșcul de ziare, i-a vândut o pungă de bomboane, unchiul Billy a ieșit din universul imaginar al copilăriei și a pășit pe tărâmul real al coșmarurilor. În cei nici două sute de metri dintre chioșcul de ziare și casă, aceeași distanță pe care Steven o străbătea în fiecare dimineață și în fiecare seară, către școală și înapoi, unchiul Billy pur și simplu dispăruse.

Bunica lui Steven așteptase să se facă ora 20.30 până să o trimită pe Lettie afară, să îl caute pe fratele ei, și 21.30, când deja se lăsa întunericul, până să iasă ea însăși din casă. În nopțile luminoase de vară, copiii rămâneau să se joace mult peste ora de culcare din timpul iernii. A fost nevoie doar ca Ted Randall, vecinul de peste drum, să spună că ar trebui, poate, să sune la poliție, pentru ca bunica lui Steven să devină, pentru totdeauna, din „mama lui Billy”, „sărmana doamnă Peters”.

Sărmana doamnă Peters – al cărei soț murise într-un accident stupid, în timp ce mergea pe șapte cărări cu bicicleta, pe ruta autobuzului de Barnstaple, cu șase ani în urmă – îl tot aștepta pe Billy să se întoarcă acasă.

La început, l-a așteptat la ușă. A stat acolo toată ziua, timp de o lună, abia observând-o pe Lettie, care avea pe-atunci paisprezece ani, cum se strecura pe lângă ea, să se ducă la școală, și se întorcea fix la ora 15.50, pentru a nu o îngrijora pe mama ei și mai mult – dacă mai era posibil așa ceva.

Când s-a schimbat vremea, sărmana doamnă Peters a așteptat la fereastră, de unde putea să vadă întreaga stradă. Arăta ca un câine pe timp

de furtună – la pândă, cu ochii mari, atentă la fiecare mișcare. Și cel mai mic zgomot de pe stradă îi făcea inima să-i sară din piept. A urmat criza, când domnul Jacoby, Sally Blunkett sau gemenii Tithecott au devenit atât de asemănători, încât nici o efortare a imaginației ei nu îi putea împiedica să arate ca băiatul de unsprezece ani, cu obraji rumeni și păr blond, tuns scurt, pantofi sport Nike și o pungă de bomboane, pe jumătate goală, în mână.

Lettie a învățat să gătească, să facă curat și să stea în camera ei, pentru a nu fi nevoită să o vadă pe mama ei tresărind la fiecare mișcare de pe stradă. Bănuise întotdeauna că Billy era favoritul, iar acum, în lipsa lui, mama sa nu mai avea puterea să ascundă acest lucru.

Așa că Lettie s-a apărut singură, la cei paisprezece ani ai săi, ripostând prin furie și rebeliune, speriată și simțind în egală măsură lipsa fratelui și a mamei, ca și cum amândoi ar fi fost smulși de lângă ea în acea seară caldă de iulie.

Cum putuse unchiul Billy să nu știe? Steven simți din nou fiorul mâniei, uitându-se prin camera aceea lipsită de viață și de indicii. Cum era posibil să nu-și dea seama că urma să i se întâmple una ca asta?

¹ Parc național la canalul Bristol, pe coasta de sud-vest a Angliei, fostă pădure regală și domeniu de vânătoare, numit după râul Exe, principala apă curgătoare care traversează această regiune mlăștinoasă de deal (n.tr.)

² Numele unei serii de povestiri pentru copii, scrisă de autoarea britanică Enid Blyton. Prima carte, *Five on a Treasure Island*, a apărut în 1942. (n.tr.)

CAPITOLUL 2

La un an după dispariția lui Billy, un șofer din Exeter a fost arestat pentru altceva, altundeva.

La început, poliția abia dacă i-a pus câteva întrebări lui Arnold Avery, după ce un băiat pe nume Mason Dingle l-a acuzat că l-ar fi molestat.

Nu era pentru prima dată când Arnold Avery se expunea în fața unui minor, deși, bineînțeles, nu asta le-a spus, inițial, polițiștilor. Dar, după ce l-a ademenit pe Mason Dingle, în vârstă de cincisprezece ani, în duba sa, ca să îi arate drumul, nu s-a mai putut abține.

Nici Mason Dingle nu era un necunoscut la poliție. Statura sa firavă și trăsăturile de băiat de cor erau doar o neconcordanță norocoasă pentru el, spaima domeniului Lapwing din Plymouth. Desenele de graffiti, banii obținuți sub amenințare, intrările prin efracție erau la ordinea zilei pentru Mason Dingle, iar poliția știa că era doar o problemă de timp până când șmecherul de Dingle avea să calce pe urmele fraților săi, urmând tradiția familiei, spre o viață petrecută mai mult în închisoare.

Dar înainte să ajungă acolo, ceea ce, firește, s-a și întâmplat, Mason Dingle a ajutat la prinderea bărbatului pe care, mai târziu, tabloidele l-au supranumit Van Strangler³.

Bineînțeles că poliția habar nu avea că un asemenea pedofil criminal în serie se afla în libertate. Copii dispăreau tot timpul, iar despre câțiva se afla, ulterior, că sunt morți. Însă acest lucru se întâmplase în mai tot ținutul, iar în anii '80 forțele de poliție nu aveau destule resurse să confrunte informațiile din toate cazurile, ci doar din cele foarte mediatizate. Cu toată gargara orwelliană a guvernului despre progres, despre forța de muncă și bazele de date, rata celor găsiți de poliție se afla cam la nivelul la care ar fi ajuns dacă polițiștii ar fi luat, periodic și absolut la întâmplare, pe cineva de pe lista obișnuită de suspecți.

Oricum, până când Mason Dingle nu a preluat inițiativa să vorbească în timpul anchetei, nici una dintre victimele lui Arnold Avery nu a fost găsită, iar Avery nu fusese arestat niciodată și nici amendat, nici măcar pentru depășirea vitezei, astfel că numele lui nu se afla în nici o bază de date din lume, pentru a ajunge pe biroul vreunui polițist de la investigații.

Așa că, atunci când l-a văzut pe Mason Dingle singur, mângâind ceva, fără îndoială murdar, pe scaunul roșu al unui leagăn de la locul de joacă ponosit de pe domeniul Lapwing, Avery a oprit duba albă, s-a pregătit și a

fluierat pentru a-i atrage băiatului atenția, încrezător în incompetența departamentului de poliție din Devon & Cornwall, la fel ca a oricărui alt departament de poliție.

Mason își ridică privirea, iar inima lui Avery tresări când îi văzu fața dulce. Îi făcu semn să vină cu el, iar Mason se apropie agale de dubă.

– Îmi arăți și mie drumul?

Mason Dingle aprobă, ridicând din sprâncene. Avery observă că se comporta ca un bărbat. *Are frați mai mari*, își dădu el seama. Remarcă felul neglijent în care se mișca, o cumpătare bărbătească în a sări în ajutor, țigara pusă după urechea mică și delicată, lângă tâmpla rasă. *Dar ce chip! Chipul unui înger!*

Mason se aplecă spre geamul dubei, privind absent în altă parte, de parcă abia ar fi avut timp pentru asta.

– Ești în regulă, prietene?

– Da, îi răspunse Avery. Poți să îmi arăți, pe harta asta, unde este parcul industrial?

– O iei în jos și faci la dreapta, prietene.

– Poți să îmi arăți pe hartă?

Mason oftă și își vârî capul pe geam, în dubă, să se uite la harta pe care Avery o ținea în poală.

– Poți să mi-o arăți cu degetul?

Pentru o clipă, lui Mason Dingle nu-i veni să creadă ce vede, după care se retrase, lovindu-se cu capul de cadrul portierei. Avery mai văzuse reacția asta. Acum avea să se întâmple una din două: fie băiatul va începe să roșească, să se bâlbâie și să o ia repede la fugă înapoi, fie va începe să roșească, să se bâlbâie și să se simtă obligat – *pentru că Avery era un adult care îl întrebase ceva* – să arate cu degetul pe hartă, astfel încât mâna lui să ajungă la doar câțiva centimetri distanță. Când se întâmpla asta, lucrurile puteau lua orice întorsătură, iar uneori luau. Avery prefera a doua reacție, pentru că prelungea întâlnirea, dar era bună și prima – îi plăcea să vadă frica și confuzia, dar mai ales vina, de pe fețele lor, pentru că, până la urmă, cu toții și-o doreau. El era doar mai onest în această privință.

Dar Mason Dingle alegea o a treia variantă. În timp ce se retrăgea prin geamul dubei, smulse cheile din contact.

– Boșorog împruțit ce ești, spuse el, rânjind, și îi flutură cheile în față. Avery se înfurie pe loc.

– Dă-le înapoi, rahat cu ochi!

Ieși din dubă, trăgându-și fermoarul la pantaloni cu oarece dificultate.

Mason țopăia și râdea în timp ce se îndepărta de Avery.

– Să ți-o trag! țipă el și o rupse la fugă.

Arnold Avery își schimbă părerea despre Mason Dingle. Aparentele

fuseseră înșelătoare. Avea un chip de înger, dar, evident, era un puști dur. De aceea, Avery se aștepta acum ca băiatul să reapară, în scurt timp, cu cheile sale și, fie să-i ceară bani, fie măcar să vină după el cu vreun băiat mai mare sau cu poliția.

Acest gând nu-l sperie pe Avery. Trucurile de cartier îi merseseră până acum lui Mason Dingle, iar Avery știa că pot fi folosite și împotriva lui. Când venea vorba despre astfel de lucruri, nimeni nu-i credea nici măcar pe copiii cuminiți, darămite pe ștregari. Cu atât mai puțin atunci când bărbatul acuzat de asemenea mizerii și perversiuni stă și așteaptă să vină poliția, în loc să se comporte ca și cum ar avea ceva de ascuns. Așa că Avery își aprinse o țigară și așteptă la locul de joacă – unde nu putea să fie luat prin surprindere – ca Mason Dingle să se întoarcă.

Inițial, polițiștii nu l-au prea luat în serios pe Mason Dingle. Dar băiatul își cunoștea drepturile și era insistent. Până la urmă, doi polițiști l-au băgat într-o mașină, avertizându-l să nu care cumva să irosească timpul prețios al poliției, și l-au dus înapoi la locul de joacă, unde au găsit duba albă. Tocmai verificau dacă cheile de la Mason se potrivesc la mașină, când Arnold Avery se apropie furios și le spuse că băiatul i le furase și îi ceruse bani pe ele.

– A zis că, dacă nu-i dau, o să se ducă la poliție și o să spună că am încercat să mă dau la el!

Polițiștii își concentrară, din nou, atenția asupra lui Mason, iar, în timp ce băiatul le spunea adevărul în cele mai mici detalii, Avery își dădu seama că polițiștii credeau tot mai mult versiunea sa despre cele întâmplate.

Așadar, totul decurgea conform planului, până când, cu sentimentul că-i fuge pământul de sub picioare, văzu un băiețel apropiindu-se împreună cu un bărbat, care arăta ca un tată pornit la război.

În timp ce încerca să își păstreze calmul în fața celor doi polițiști, Avery își blestema, în gând, prostia. Tot ceea ce avusese de făcut era să aștepte! Totul ar fi fost OK, dacă ar fi așteptat în liniște! Dar era un loc de joacă, iar locurile de joacă atrăgeau copiii și, chiar dacă dolofănelul ăla de opt ani care zbiera acum și arăta spre el nu era tocmai genul lui, primului băiat îi luase atât de mult să se întoarcă! Ce era să facă?

Așa că, dacă te gândeai mai bine, fusese vina lui Mason Dingle. Deși, atunci când Arnold Avery se hazarda să-i împărtășească unuia dintre criminaliști această părere, după ce vreo șase cadavre de copii ieșiseră la iveală după o ploaie mai serioasă, în Exmoor, polițistul îi sparse nasul cu un singur dos de palmă, iar avocatul său abia dacă ridică ușor din umeri.

Totul era pierdut.

Încet, dar sigur, s-au făcut conexiuni, s-au pus cap la cap lucrurile, iar Arnold Avery a fost acuzat de șase crime și trei răpiri. Capetele de acuzare

pentru crimă au fost limitate la numărul de cadavre pe care le-au putut găsi în mlaștină, iar cele de răpire, la obiectele găsite în casa și în mașina lui Avery, care au putut fi legate de copiii dispăruți, cu toate că Avery nu a recunoscut niciodată că l-ar fi luat pe vreunul dintre ei. O păpușă Barbie cu un singur braț îi aparținuse Marielei Oxenburg, în vârstă de zece ani, din Winchester, un sacou maro, cu un corn de inorog pe buzunar, fusese purtat de Paul Barret, din Westward Ho!, iar pe pâsla din spatele limbilor unei perechi de pantofi sport Nike aproape noi, găsiți în dubă, sub scaunul din dreapta șoferului, scria Billy Peters.

3 Referire la filmul de groază *Invisible Strangler* (1976), în care un criminal în serie prin strangulare studiază paranormalul pentru a deveni invizibil și a ucide cinci femei care au depus mărturie împotriva sa (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Dragă domnule,

Bunica mea s-a înecat și a murit de la un os din cambula dumneavoastră. Pe cutie scria că e file.

Ce veți face în legătură cu acest lucru, vă rog?

*Cu respect,
Steven Lamb, Shipcott.*

Domnișoara O'Leary i-a spus că sintagma „cu respect“ nu prea mergea în context. În afaceri, se spune „al dumneavoastră“. Steven modifică, dar rămase la părerea lui. Mai degrabă și-ar fi arătat devotamentul față de oamenii pe care-i cunoaște și îi iubește decât față de managerul supermarketului local, al cărui pește se dovedise atât de inferior standardelor din reclamă, încât să o omoare pe buni.

Când scrisese scrisoarea, „cu respect“ i se păruse bățos și formal. Dar, s-a gândit el, pragmatic, domnișoara O'Leary era cea care pune note, așa că mai bine făcea ca ea.

Domnișoara O'Leary i-a arătat și greșeala de ortografie, dar nu a făcut mare caz. A spus că scrisoarea este foarte bună, foarte autentică, și a citit-o în fața clasei.

Steven și-ar fi dorit să nu o facă. Simțea privirile malițioase ale celorlalți băieți ațintite asupra sa. „Îți arătăm noi ție pentru asta mai târziu, vierme ce ești“, părea să citească în ochii lor. Să te faci remarcat la ore însemna un dezastru în curtea școlii. Își și imagina cum vor arăta zilele imediat următoare, ascunzându-se și agățându-se de fusta doamnei profesoare.

„Ce s-a întâmplat, Lamb? Du-te și te joacă!“

Din fericire, nu se întâmpla prea des să fie notat atât de bine. Steven era doar un elev mediocru, un băiat liniștit, care oferea rareori motive de îngrijorare sau cerea atenție. Completând evaluarea la sfârșitul trimestrului, domnișoarei O'Leary i-a trebuit o secundă sau două să își amintească de băiatul slab, cu părul închis la culoare, când a ajuns la numele lui în catalog. Împreună cu Chantelle Cox, Taylor Laughlan și Vivienne Khan, Steven Lamb era un copil cu adevărat remarcabil doar prin absență, asteriscul pus în dreptul numelui său atunci când chiulea oferindu-i un interes statistic de

moment.

Steven își petrecu pauza de prânz lângă ușile sălii de sport, cu Lewis, ca de obicei. Lewis avea sendvișuri cu brânză și murături și un baton Mars, iar Steven, pastă de pește și un baton dublu Kit Kat. Lewis refuză să facă schimb, dar Steven nu-l putea acuza.

Cei trei băieți cu glugi pe cap jucau fotbal pe terenul de netball și aveau doar din când în când timp să se uite chiorăș la Steven sau să îl facă „labagiu“, atunci când mingea ieșea în afara terenului, pe partea stângă. Unul dintre ei s-a făcut că îi dă cu mingea în față, Steven a clipit ridicol, iar băiatul i-a răs în nas, însă totul era suportabil.

– Vrei să-l bat eu pentru tine? întrebă Lewis, care se mozolise de ciocolată pe buze.

– Nu, e-n regulă, răspunse Steven, ridicând din umeri. Mulțumesc, oricum.

– Oricând. Doar să mă anunți.

Lewis era puțin mai scund decât Steven, dar avea, în plus față de el, vreo zece kile de orgoliu pur. Deși Steven nu îl văzuse niciodată pe Lewis bătându-se cu cineva, amândoi erau de acord că Lewis se putea bate cu oricine, în afară de cei din clasa a opta. Michael Cox, fratele invizibilei Chantelle, era în clasa a opta, avea peste 1,80 metri înălțime și era de culoare. Toată lumea știa că puștii de culoare sunt mai șmecheri și că Michael Cox era cel mai dur dintre toți.

În afară de Michael Cox, Steven recunoștea că Lewis se putea bate cu oricine. Dar nici măcar Lewis nu i-ar fi putut dovedi deodată pe toți cei trei băieți cu glugi, și Steven știa deja cum ar fi arătat lucrurile dacă ar fi tăbărit pe vreunul dintre ei. Amândoi știau, așa că schimbabil subiectul, printr-un acord tacit.

– Bătrânul mă scoate mâine la meci. Vrei să vii?

Steven știa că era un meci al echipei locale, Blacklanders. Din cauza lipsei în vecinătate a vreunei echipe de fotbal în liga superioară, Lewis și tatăl său erau suporteri înflăcărați ai echipei Blacklanders, o adunătură pestriță de semitalente locale, iar Lewis le urmărea meciurile cu aceeași pasiune cu care colegii săi îi susțineau pe cei de la Liverpool sau Manchester United.

Singurul lucru pe care Lewis și tatăl său îl făceau împreună era să meargă la meciurile de fotbal.

Tatăl lui era un bărbat scund, roșcat și cu ochelari, care vorbea puțin. Purta pantaloni foarte largi, bătrânicioși, și lucra într-un birou din Minehead, dar lui Lewis nu-i păsase niciodată atât de mult, încât să afle cu ce anume se ocupa exact. „Ceva juridic“, zisese el, ridicând din umeri, atunci când îl întrebase Steven. Acasă, tatăl lui Lewis rezolva cuvintele încrucișate din *Telegraph* și făcea cercetări online cu privire la arborele

genealogic al familiei. O dată pe săptămână, iarna, el și mama lui Lewis mergeau la sala de sport din sat, să joace badminton, un joc ridicol, care arăta și mai rău în interpretarea lor, așa cum constatasese Steven, când îi văzuse îmbrăcați în echipamentul lor sportiv, el, cu picioarele lui albe, strâmbe și păroase, ea, cu pulpele ei groase, în fustă mini.

În toți anii de când Steven și Lewis erau prieteni, tatăl lui Lewis nu îi spusese, în mod direct, decât trei lucruri: „Bună ziua, Steven“, în repetate rânduri, „Vă distrați, băieți?“, ori de câte ori dăduse peste ei în timp ce spionau, și o singură dată, stânjenitor: „Cine a adus rahat de câine în bucătărie?“

La fel ca mama sa, mult mai solidă și mai plină de energie, Lewis îl ignora, în general, pe taică-său. De fiecare dată când era cu Steven, reacționa la spusele tatălui său fie dându-și ochii peste cap, fie printr-o tăcere sfidătoare.

Odată, Steven mersese împreună cu familia lui Lewis la Minehead, să vadă un concurs de castele din nisip. Până au ajuns ei, o ploaie torențială de vară transformase magnificele creații în niște movile diforme, castelele din povești arătând precum *Titanicul* scufundat, iar balena ucigașă, în mărime naturală, ca o minge de rugby. Asta nu îl împiedicase pe tatăl lui Lewis să se plimbe, de la o movilă la alta, în pelerina sa de ploaie Berghaus, fotografiindu-le pe fiecare în parte din mai multe unghiuri și încercând să-i insufle entuziasmul său și lui Lewis, cu variații pe tema: „Îți dai seama *cum* ar fi arătat!“ În tot acest timp, Lewis și mama sa tremurau sub o umbrelă, care flutura în vânt, dându-și ochii peste cap și smiorcăindu-se că vor să intre undeva, să bea un ceai cald.

Deși nu avusese curajul să-l abandoneze pe Lewis pentru castelele de nisip, Steven stătuse ceva mai departe de prietenul său, de mama acestuia și de umbrela aferentă. Preferase să se ude până la piele decât să se asocieze cu respingerea disprețuitoare a acelui entuziasm jalnic.

Își zicea, în sinea lui, că era un tată irosit.

– Batten a ieșit de pe lista accidentaților, îl îmbie Lewis, trezindu-l din meditație.

– Nu pot, spuse Steven, clătînând din cap.

– Dar e sâmbătă.

Steven ridică din umeri.

– Treaba ta, tu pierzi, prietene, spuse Lewis, clătînând din cap compătimitor.

Steven se îndoia de acest lucru. Doar îi mai văzuse jucând pe cei de la Blacklanders.

Sâmbătă nu a nins și nu a fost nici prea cald, nici prea frig pentru ianuarie. Steven săpă două gropi întregi, până la prânz, când mănă un

sendviș cu gem de căpșuni. Întotdeauna își făcea singur sendvișurile de sâmbătă, să nu fie nevoit să suporte rușinea pastei de pește. Luase cojile. Oricum nu le voia nimeni. Una dintre ele avea un fir de mucegai pe ea, pe care-l îndepărtă cu un deget murdar. Îl făcu să se gândească la unchiul Jude.

Dintre toți unchii, Jude era preferatul său. Unchiul Jude era înalt, foarte înalt, avea sprâncenele groase și amenințătoare și o voce puternică, tunătoare, ca-n filmele de groază.

Unchiul Jude era grădinar, avea un camion vechi de patru ani și trei angajați, dar unghiile îi erau mereu murdare, lucru pe care buni nu putea să-l sufere. Mama lui Steven spunea mereu că este o mizerie bună și curată, și nu ceea ce numea ea „jeg“. Bineînțeles, asta înainte să se despartă. După aceea, singurul răspuns pe care mama îl dădea criticilor lui buni la adresa unchiului Jude era o ușoară strângere din buze, iar lui Steven și lui Davey le arunca o scurtă privire complice.

Unchiul Jude îi dăduse lui Steven cazmaua. Steven îi spusese că vrea să sape un răzor pentru legume, în curtea din spatele casei. Bineînțeles că nu l-a săpat niciodată, dar unchiul Jude nu se supăraseră. Intra în bucătărie, se uita, prin ploaie, la jungla de rugi și spunea: „Ce mai fac roșiile, Steve?“ Sau: „Văd că fasolea crește, nu glumă.“ După care el și Steven schimbau niște zâmbete piezișe, iar băiatul simțea că îi crește un pic inima în piept.

Uneori, după ceai, unchiul Jude se juca de-a Frankenstein, adică îi urmărea prin casă pe Steven și pe Davey, împleticindu-se, încet, din cameră în cameră, cu brațele larg deschise, să-i prindă pe băieți, și tunând amenințător: „Ho-ho-ho! Fugiți de vă ascundeți! În zadar, Frankenstein o să vă găsească!“

Steven avea aproape zece ani pe-atunci și era destul de mare cât să știe de joacă, dar statura uriașă a unchiului Jude și țipetele isterice ale lui Davey, care avea trei ani, îi înghețau sângele în vine. Pretindea că se joacă de dragul lui Davey, dar, ascuns în spatele canapelei sau înfășurat în draperia din sufragerie, cu părul prins și răsucit în sus, în materialul verde, așteptând ca unchiul Jude să îi găsească, știa că răsuflarea sa slabă și întretăiată și bătăile puternice ale inimii nu mințeau.

Neputând să suporte tensiunea, Davey ceda întotdeauna, țâșnea afară din ascunzătoare și se arunca la picioarele unchiului Jude, țipând ca din gură de șarpe: „Eu sunt prietenul lui Frankenstein!“ Steven profita de ocazie să iasă și el, dându-și ochii peste cap în direcția lui Davey pentru că stricase jocul, dar, în secret, răsufla și el ușurat că se terminase.

Soarele palid, hibernal îi încălzea ușor spatele, în timp ce se gândea la unchiul Jude. De-atunci mai avusese alți doi unchi. După el, apăruse unchiul Neil, care dispăruse două săptămâni mai târziu, cu geanta mamei sale și o jumătate de pui gătit pentru cină, iar, de curând, unchiul Brett, care stătea și se uita la televizor cu o fervoare religioasă, până când buni și mama

s-au certat la cuțite, în capul lui, în timpul emisiunii *Countdown*. Când unchiul Brett le-a spus să tacă din gură, ca să urmărească și el în liniște ghicitoarea umoristică, s-au repezit amândouă împotriva lui. După aceea, nu s-a mai întors.

Mama sa era acum în pauză de unchi. Lui Steven nu-i plăceau întotdeauna unchiul săi, dar mereu îi părea rău când plecau. Familia sa era mică și retrasă, iar oricine voia să se alăture era bine-venit din partea lui, chiar dacă de fiecare dată fusese vorba de o prezență temporară.

Cazmauă mușcă din pământ și se lovi de ceva tare. Steven se aplecă și dădu pământul la o parte cu mâinile. Se întâmpla să mai nimerească o piatră sau o rădăcină, dar acum sunase diferit.

I se întoarse stomacul pe dos când din pământul negru și mănos se ivi netezimea pală a unui os. Îngenunche și scurmă în pământul vâcos, plin de rădăcini, al mlaștinii. Nu avea alte unelte, în afară de cazma. Simți dureros presiunea pământului sub unghii.

Acum reuși să-l apuce și încercă să-l tragă afară. Izbuti să-l clinească doar câțiva milimetri, dar suficient cât să scoată la iveală un dinte.

Un dinte.

Cu răsuflarea tăiată, Steven se aplecă și-l atinse.

Se clătina ușor, în mandibulă.

Steven se propti pe călcâie. Cerul și iarba se roteau în jurul lui. Se uită într-o parte și se duse să vomite într-un tufiș de orz sălbatic. Pe gură și pe nas îi curgeau până în pământ șiroaie de mucus. Timp de o secundă, simți foarte intens că fluidele sale îl legau de mlaștină, trăgându-l cu fața spre pământ, înăuntru, să-i înfunde nasul și gura cu noroi, rădăcini, frunze uscate și insecte mici, înșepătoare.

Într-un sfârșit, se îndreptă, cu greu, de spate.

Steven se șterse la nas și la gură cu brațul gol și scuiță, de mai multe ori, ca să își curețe gâtul. Gustul acid de vomă îi rămăsese pe cerul gurii.

De la patru metri distanță, Steven privi prudent spre groapă. Trebui să mai facă vreo doi pași înainte, ca să poată vedea mandibula, după care se opri în loc.

Reușise.

Făcuse ceea ce polițiștii cu detectoarele de căldură, câinii special dresați, căutările de amprente și toate efectivele și tehnologia de care dispuneau nu izbutiseră.

Îl găsisese pe Billy Peters.

Și îi atinsese dintele.

Simți din nou cum i se întoarce stomacul pe dos, dar se abținu.

Brusc, Steven se simți slăbit. Se lăsă să se prăbușească pe un braț de iarbă neagră și bumbăcăriță.

Simțea că i se luase o piatră de pe inimă.

Era mai bun decât ei!

Iar acum, buni își va da seama de asta și totul se va schimba. Nu va mai sta la fereastră, așteptând ca băiatul să se întoarcă acasă. Va începe să îi trateze pe el și pe Davey nu doar cu răutate și dispreț, ci așa cum ar trebui să îi trateze o bunică, cu dragoste, cu priviri complice și 50 de penny pentru dulciuri.

Iar dacă buni i-ar iubi pe el și pe Davey, poate că ea și mama s-ar înțelege mai bine. Și, dacă buni și mama s-ar înțelege mai bine, ei toți ar fi mai fericiți, o familie normală și... atunci... totul ar fi... pur și simplu mai bine.

Iar toate astea de la un simplu os arcuit și neted și de la dintele de lapte din el. Steven își imaginează periuța de dinți a unchiului Billy trecând peste molarul gălbui și se strădui să-și alunge imaginea din minte.

Își târî picioarele înapoi, până la locul unde era mandibula, încet, cu un entuziasm crescând.

În mintea lui Steven explodau noi posibilități, ca niște focuri de artificii luminând calea spre un viitor la care abia îndrăznise să viseze. Va fi un erou! Va apărea în ziare. Doamna Cancheski va face un anunț, într-o adunare, iar toată lumea va fi uimită de acest băiat obișnuit, care a făcut un lucru extraordinar. Poate că i se va da și un premiu sau o medalie. Mama și buni vor fi atât de mândre și de recunoscătoare! Îi vor oferi totul, dar el le va cere doar un skateboard, să se poată duce la rampă, cu băieții mai mari, să învețe și el să fie un adolescent cu pantaloni lălâi, lanțuri de chei și cicatrice de la bății. Un ghips ar fi ideal, dar care să nu îl împiedice să se dea cu skateboardul. Bineînțeles, la început va cădea, dar, în curând, își va lua zborul și va ajunge cel mai tare din sat. Îl va învăța și pe Davey cum să se dea cu skateboardul, va fi răbdător cu el și-l va ajuta să se ridice, atunci când va cădea. Iar fetele vor chicoti între ele și îl vor urmări cu privirea, în timp ce se îndreaptă spre casă, cu skateboardul său personalizat sub braț, dând pe gât o sticlă de cola. Poate cu o șapcă de baseball pe cap. Și cu firele albe de la căști peste pieptul gol, într-o seară, când soarele se scufundă în cerul turcoaz. Toți vor dori să-i fie prieteni, dar el îi va rămâne loial lui Lewis. Lewis era un prieten adevărat, chiar dacă nu ar fi dat un baton Mars pe unul Kit Kat.

Imaginea aceea îl sperie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât creștea potențialul de dezamăgire. Mama îi spunea mereu că e mai bine să nu te aștepți la nimic și să primești puțin. Lăsa focurile de artificii să se stingă, să fâsâie și să scoată fum, ca niște scânteii căzute într-o găleată cu apă. Parcă și simțea mirosul acela al flăcărilor jilave, într-o noapte de noiembrie fără ploaie. Deveni conștient de faptul că respiră, pentru prima dată, după câteva minute.

Se afla din nou în Exmoor.

Bătea un vânt rece, iar pe cer se adunau nori de furtună, așa că Steven își dădu seama că trebuia să se miște repede, dacă voia să culeagă laurii.

Simți că îi tremură mâinile, așa cum îi tremurau unchiului Roger înainte să bea ceva.

Încercând să-și scoată din minte fotografia de la școală a lui Billy, cea în care un zâmbet larg îi dezvelea dinții albi și mici, Steven săpă pe lângă mandibulă, până putu s-o tragă din pământ.

Se holbă la ea mult timp, cu un aer tâmp.

Ceva era greșit.

Totul era greșit.

Steven își pipăi falca, să simtă cum i se mișcă și cum se ține mandibula. Avea mai întâi partea care se potrivea, pe o latură a feței, până la ureche. Asta părea în regulă, dar mai departe, nu mai mergea. Falca era prea lungă. Și nici dinții nu se potriveau. Nu erau dinții îngrijiiți ai unui băiat, ci unii lungi, plați și galbeni. Steven își trecu degetele peste dinții lui. După molari, într-un semicerc larg, se aflau incisivi ascuțiți. Dar mandibula din mâna sa avea molari mari și solizi și doar o pereche de incisivi lungi, pe o porțiune îngustă, în față. Totul era greșit.

Lui Steven i se făcu rău din nou, însă de data asta nu vomită. Se săturase de tot, obosise, ca și cum viața aceea de așteptare și de dezamăgire nu avea să se sfârșească niciodată. Era nebun dacă-și imagina că s-ar putea termina vreodată.

Era mandibula unei oi. Firește! Erau oi, vaci și ponei peste tot, în mlaștină, și mureau aici, unde trăiseră dintotdeauna. Oasele lor probabil că erau de o mie – de un milion – de ori mai numeroase decât cele ale copiilor uciși.

Cum a putut să fie atât de prost? Steven se uită împrejur, să se asigure că nimeni nu asistase la acea umilință. Se simți copleșit de durerea eșecului și, mai adânc, de durerea pierderii viitorului atât de glorios pe care îl întrezărise preț de o clipă.

Se ridică și lăsă mandibula să-i alunece printre degetele inerte, înapoi în groapa mizerabilă din mlaștină, de unde îi luase două ore să o smulgă. Puse mâna pe cazma și începu să lovească mandibula, până obosi. Era dezmembrată în patru, iar majoritatea dinților săriseră din ea. Jucă în picioare pământul, deasupra ei.

Cu ochii arzându-i de lacrimi, Steven își puse cazmaua în spinare și plecă spre casă.

CAPITOLUL 4

Domnul Lovejoy turuia încontinuu despre romani, dar lui Steven nu-i stătea mintea la asta. În mod ciudat, nu se gândea la fotbal sau la cină, ci la ora de engleză a domnișoarei O’Leary.

La scrierea scrisorilor. O artă străveche.

Cu toate că nu avea calculator acasă – sau un telefon mobil, spre rușinea sa, în timp ce Lewis avea de-amândouă –, Steven știa cum să trimită un e-mail sau un mesaj pe mobil, deși scria atât de încet, încât, de cele mai multe ori, Lewis mârâia nervos și-i smulgea telefonul din mână, pentru a termina mesajul în locul său. Desigur, ideea ar fi fost să-l lase pe Steven să exerseze, dar, când vedea cât de repede alergau degetele lui Lewis pe tastatură, înțelegea cât de enervant trebuia să fie să aștepte după el, care abia se mișca.

Însă cu scrisorile era cu totul altceva. Se pricepea la asta, chiar domnișoara O’Leary i-o spusese. Scrisorile sale erau autentice.

Poate că domnișoara O’Leary și uitase deja că Steven scrisese așa o scrisoare bună și îi ignora din nou existența, dar Steven ținea minte laudele ei. Rareori i se întâmpla așa ceva, iar acum, la ora de istorie a domnului Lovejoy, răsucea pe toate părțile această pepită, privind lumina care se reflecta din ea, și, ca orice prospector, se întreba cam cât ar valora.

Își descoperise acest talent de a scrie scrisori aproape din întâmplare. Nu era ceea ce ar fi ales el – să se dea cu skateboardul sau să cânte la bas ar fi fost niște activități preferabile, dar nu era el genul care să arunce la gunoi ceva fără ca mai întâi să-i determine potențialul.

Când avea zece ani, își aminti el brusc, găsisese un landou contorsionat într-un șanț de la marginea drumului. Era complet distrus, mai puțin trei roți în stare bună, cu pneuri de cauciuc și spițe. Era un landou dintr-acelea de teren, de parcă părinții care îl cumpăraseră ar fi plănuit o cățărare pe Everest cu copil cu tot.

Steven luase roțile acasă și le păstrase. Până când, după aproape un an, căruciorul de cumpărături al lui buni se stricase în drum spre casă de la domnul Jacoby. Căruciorul ei de cumpărături era o cutie jalnică de tartan, pe două roți metalice proaste și cu un cauciuc tare, dar îl avea de mult timp, iar atunci când se strica vreo roată, se necăjea rău. Trebuia să cumpere una nouă și erau ridicol de scumpe, ca orice altceva în ultima perioadă.

Steven meșterise la cărucior, în grădina din spate. Domnul Randall îi

împrumutase câteva scule vechi și îi arătase, în plus, cum să folosească niște șaibe, pentru a împiedica roțile mai mari și mai late, de teren, să se frece de tașcă.

Când îi arată bunicii căruciorul reparat, aceasta își țuguie buzele, cu un aer suspicios, și începu să îl zgâlțâie în sus și-n jos pe podea, ca și cum ar fi putut să facă roțile să sară, dacă s-ar fi străduit puțin. Dar Steven avusese mare grijă să strângă și să verifice fiecare piuliță, iar căruciorul rămase întreg.

– Arată proteste.

– Sunt roți de teren, se aventurează Steven. O să treacă peste pietre, borduri și alte obiecte mult mai ușor.

– Hm. Exact ce-mi lipsea. Un cărucior 4x4.

Bosumflată, îl mai zvârlă de colo-colo de câteva ori, în timp ce Steven își ținea răsuflarea, dar roțile rămăseseră la locul lor.

– Vom vedea, concluzionează buni.

Și chiar a văzut. La fel și Steven. A văzut ce ușor îi era să tragă acum căruciorul după ea. Nu se bloca niciodată în pietre și urca și cobora cu ușurință bordurile. Alte doamne în vârstă se opreau să-l admire, iar o dată s-a întâmplat un lucru de neuitat. Buni a atins unul dintre cauciucuri cu bastonul, într-un gest inconfundabil de mândrie.

Nu i-a mulțumit niciodată, dar lui Steven nu-i păsa.

Nu știa de ce își amintise de căruciorul de cumpărături, în timp ce încerca să se gândească la scrisorile lui, dar, dintr-odată, îi veni în minte un alt gând, care-l făcu să tresară ușor.

Îi arătase unchiului Jude căruciorul de cumpărături, iar unchiul Jude îl analizase cu atenție, întorcându-l pe toate părțile, foarte serios.

– Ai făcut o treabă bună, Steven, i-a spus el, într-un final.

Steven credea că o să explodeze de fericire, dar s-a mulțumit să dea din cap, fără să spună nimic.

– Am să-ți spun care-i secretul vieții, i-a zis atunci unchiul Jude și s-a ridicat în picioare.

Steven a încuviințat solemn din cap, ca și cum ar fi știut deja ce avea să-i spună unchiul Jude, deși abia aștepta să audă care era secretul vieții.

– Gândește-te bine ce vrei și apoi fă-ți un plan ca să obții acel lucru.

La vremea aceea, Steven fusese puțin dezamăgit că secretul vieții, în opinia unchiului Jude, nu era câtuși de puțin spectaculos sau măcar misterios. Dar acum stătea în sala de clasă încinsă, fără să audă nimic despre mozaicurile din Kent, și se gândea pentru prima dată serios la asta.

Știa deja ce vrea.

Acum mai trebuia doar să își dea seama cum putea fi folosită acea nouă armă din arsenalul său limitat pentru a obține ceea ce-și dorea.

CAPITOLUL 5

Lewis era un băiat sociabil, cu un cerc larg de prieteni, dar îl considera pe Steven cel mai bun dintre ei. Cei doi băieți erau născuți la doar trei uși și cinci luni distanță unul de celălalt.

Lewis era tot pe-atât de robust, pe cât era Steven de ciolănos, tot pe-atât de pistruiat și de roșcat, pe cât era Steven de palid și de brunet și tot pe-atât de încrezut, pe cât era Steven de timid. Cu toate acestea, se înțeleseseră bine întotdeauna, la fel cum doi străini care se întâlnesc întâmplător devin pe neașteptate prieteni pe viață. Fiind mai mare, Lewis își asumase cel mai des rolul de lider, deși ar fi făcut-o oricum, după cum bine știau amândoi.

Până în urmă cu trei ani, Lewis hotăra, de asemenea, totul. Unde să se joace, de-a ce și cu cine să se joace, când să plece acasă, ce să mănânce la ceai, ce era și ce nu era în regulă să ia la pachet pentru prânz, pe cine plăceau și pe cine nu puteau să sufere.

După ce au încercat mai multe variante și le-au eliminat treptat pe cele nepotrivite, au ajuns să stabilească o rutină a perfecțiunii, făcând în fiecare zi cam aceleași lucruri. Se jucau de-a lunetiștii în curtea lui Steven, apoi fotbal în cea a lui Lewis, Lego sau jocuri pe computer la Lewis acasă. Anthony Ring, Lalo Bryant și Chris Potter erau parteneri de joacă acceptabili, Chantelle Cox era primită doar dacă aveau nevoie disperată de participanți, iar ea se învoia să fie ținta lunetiștilor sau portarul. Se duceau acasă când se plictisea Lewis și mâncau fasole sau batoane de pește pane și cartofi la cuptor. Sendvișurile cu unt de arahide, brânză și murături sau gem roșu erau acceptabile, ca și orice fel de ciocolată, deși batoanele Kit Kat erau pe treapta cea mai de jos. Sendvișurile cu ou, salată sau gem de orice altă culoare nu erau aprobate, iar fructele erau o bătaie de joc și bune numai de aruncat la gunoi. Le plăcea de domnul Lovejoy și de domnișoara McCartney de la școală și de domnul Jacoby de la magazin, dar îi urau pe băieții cu glugi. La un moment dat, Lewis a sugerat că o urau și pe buni a lui Steven, pentru că era o vacă bătrână și morocănoasă, dar Steven nu s-a arătat deloc încântat, așa că Lewis s-a făcut că glumește și nu a mai adus niciodată vorba despre asta.

Apoi Steven a aflat adevărul, iar lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna.

Când aveau nouă ani, au fost prinși în camera lui Billy.

Știau că n-ar fi trebuit să fie acolo și că nu aveau voie să atingă nimic, dar rămăseseră fără piese Lego înainte să termine cartierul general al teroriștilor și era musai să facă rost de altele.

– Știu eu unde găsim, spuse Steven.

Lewis păru sceptic. El rezolva problemele în acel parteneriat și se gândi că e puțin probabil ca Steven să fie capabil să facă rost din senin de niște piese Lego, când el nici măcar nu avea un set. Dar n-avea oricum nimic de pierdut.

Steven l-a strecurat tiptil pe Lewis prin camera de zi, unde Davey se uita la desene animate la televizor, iar buni se holba afară, pe fereastră, și au luat-o împreună pe scări, la etaj.

Au trecut pe lângă camera înghesuită și dezordonată, cu patul mare, nefăcut, pe care Steven îl împărțea cu Davey, iar Steven a deschis ușor ușa de la capătul holului.

Lewis știa că fusese camera unchiului Billy și că acesta murise tânăr. Mai mult, își amintea că nimeni nu avea voie în camera unchiului Billy. Nici unul dintre ei nu știa prea multe, până în acel moment, deși lucrurile aveau să se schimbe.

După ce s-au uitat de mai multe ori spre scări, au intrat în camera unchiului Billy, cufundată într-o beznă subacvatică de draperiile trase.

Lewis scoase o fluierătură când văzu stația spațială.

– Nu putem s-o luăm pe toată, îl avertiză Steven. Buni vine aici mereu. Ar observa.

– Totuși, putem lua bucăți din spate și din laterale, spuse Lewis și trecu la treabă.

– Nu atât de multe!

Lewis își îndesase deja în buzunare jumătate din puntea de andocare.

– Doar n-o să se mai joace cu ele, nu? E mort!

– Ssst.

– Ce?

Steven nu mai avu timp să răspundă. Parchetul scârțâi chiar în dreptul ușii, iar cei doi se uitară unul la altul panicați. Era prea târziu să se mai ascundă...

Ușa se deschise, iar buni dădu cu ochii de ei.

Lewis se simțea și acum stânjenit, când își amintea de după-amiaza aceea. Încercă să nu se mai gândească la ea, dar îi venea în minte pe nepusă masă. Iar când se întâmpla, îl răscolea de fiecare dată.

Buni nu țipase și nu îi lovise. Lewis nu-și amintea prea bine de ce fusese așa de înspăimântător. Ținea minte numai că reconstruise puntea de andocare, iar mâinile îi tremurau atât de puternic încât abia putea ține piesele, în timp ce Steven stătea în spatele lui și plângea în hohote, cu șosetele într-o baltă de pișat.

Lewis tresărea la amintirea acelei căderi bruște și amețitoare de la statutul de agenți lunetiști antitero la niște băieței smiorcăiți, care făceau pe ei, ca niște bebeluși, la apariția bătrânei.

Nu-l mai văzuse pe Steven timp de două zile după aceea, dar când s-au reîntâlnit, Steven avea de spus o poveste care s-a dovedit a fi cea mai tare pe care o auzise în viața lui și care, în mare măsură, răscumpăra umilința și frica îndurate în dormitorul lui Billy.

Billy, unchiul lui Steven, cel care construise cu mâinile lui stația spațială, fusese omorât!

Lewis simțise cum i se ridică părul pe ceafă. Mai mult chiar, fusese ucis de un criminal în serie și, partea cea mai tare, cadavrul său probabil că se afla încă îngropat undeva în Exmoor! În aceeași mlaștină pe care el, Lewis, o vedea de la fereastra dormitorului său!

Pe atunci, Steven se afla încă sub efectul dojenilor și al lacrimilor de acasă, dar și al tristeții care îl cuprinsese odată cu înțelegerea șocantă și bruscă a suferinței familiei sale. În schimb, instalat confortabil la trei uși distanță, Lewis era pur și simplu îmbătat de fiorul macabru al poveștii.

A fost, desigur, ideea lui Lewis să caute cadavrul lui Billy, iar el și Steven și-au petrecut vara, pe când aveau zece ani, hoinărind prin mlaștină, cotrobăind pe sub bolovani și buruieni, după urme de săpături. Joaca de-a lunetiștii și piesele Lego își pierduseră orice atracție în fața posibilității reale de a descoperi cadavrul unui copil mort cu mult timp în urmă. Au botezat noul joc „vânătoarea de cadavre“.

Dar când nopțile au devenit tot mai scurte, iar ploaia, tot mai rece, Lewis și-a pierdut în mod inexplicabil interesul pentru vânătoarea de cadavre și și-a redescoperit pasiunea pentru piesele mici și colorate, fasole și chipsuri.

Surprinzător însă, nu și Steven. Și mai surprinzător, în iarnă a primit o cazma ruginită și o hartă a zonei și a început o căutare mai sistematică.

Uneori, Lewis îl însoțea, dar de cele mai multe ori nu. Își răscumpăra vina față de acest abandon păstrând cu loialitate secretul operațiunii lui Steven și cerând, frecvent, rapoarte complete despre locurile unde a săpat și ce a găsit. După care studia harta și hotăra unde va săpa Steven data viitoare. Asta lăsa impresia nu doar că Lewis era implicat, ci chiar că el era cel care conducea operațiunea, ceea ce-i făcea pe amândoi să se simtă confortabil, deși știau că nu este adevărat.

La început, când Lewis începuse să se plictisească de căutări și încerca să-l facă și pe Steven să-și piardă interesul, l-a întrebat pe prietenul său de ce ținea morțiș să continue.

– Vreau doar să-l găsesc, atâta tot.

Chiar dacă ar fi fost tras pe roată, Steven tot nu ar fi spus mai multe

despre motivul pentru care voia să continue săpăturile, chiar și după ce Lewis decretase că trebuie să se oprească. Știa doar că săpatul devenise ca un fel de mâncărime, pe care simțea în permanență nevoia s-o scarpine.

Lewis se mulțumea să ofteze. Toate strădaniile sale se izbeau de o simplă ridicare din umeri, așa că până la urmă s-a hotărât să-l lase pe Steven în pace. Erau în continuare cei mai buni prieteni la școală, dar Lalo Bryant a devenit principalul său partener după ore, cu toate că Lalo avea destul de multe idei proprii despre lunetiști și despre Lego, lucru care le complica oarecum relația.

Și, uite-așa, Lewis și Steven au dezvoltat o nouă rutină, mai puțin perfectă, una în care stăteau împreună la școală, unde comparau, iar uneori făceau schimb de sendvișuri și evitau glugile. Apoi Lewis se ducea acasă și se juca cu piesele sale Lego, iar Steven o pornea spre mlaștină, să caute cadavrul unui copil ucis cu ani în urmă.

CAPITOLUL 6

Steven stătea culcat în buruieni, ascuns de toată lumea, mai puțin de păsările care treceau în zbor pe deasupra lui. Cazmaua zăcea lângă el, fără pământ proaspăt pe ea. Soarele de februarie, neobișnuit de puternic, îi încălzea pleoapele și făcea ca până și aerul pe care-l expira să îi pară neobișnuit de rece.

Sub pleoape, ochii i se mișcau încontinuu, în timp ce visa...

În vis, îi era foarte cald, simțea că se sufocă și abia se mai putea mișca. Brațele îi atârnau pe lângă corp, fața îi era apăsată de penumbră și simțea că este tras ușor de părul din creștet...

Dintr-odată, simți mâna mică a lui Davey atingând-o pe-a sa, încercând s-o apuce mai bine. O strânse, dar altă mișcare nu reuși să facă. Simțea frica scurgându-se prin degetele mici și fierbinți ale lui Davey spre mâna sa, corpul băiatului lipit de picioarele sale...

Steven își dădu seama că erau învăluiți în draperia verde și grea din sufragerie, iar pânza cu miros stătut, în care își prinsese o șuviță de păr era înfășurată în jurul capetelor lor, urcând în spirală până la galerie. Davey strănută, iar lui i se tăie respirația și, brusc, nu mai auzea decât bubuiturile surde ale inimii în urechi. Știa că unchiul Jude intrase în cameră. Steven nu mișcă, pentru că nu putea, dar îl simțea pe Davey lipit de el și mâinile lor încheștate atât de tare încât îl dureau.

Unchiul Jude nu spunea „Ho-ho-ho“. Nu le dădea nici un avertisment. Dar Steven și Davey auzeau scârțâitul parchetului sub picioarele sale enorme, tot mai aproape, iar Steven fu străfulgerat de teribilul gând că, de data asta, nu unchiul Jude era cel care venea după ei și că draperia verde era singurul lucru care stătea în calea răului...

– Eu sunt prietenul lui Frankenstein! strigă Davey în acel moment, dându-i de gol, dar Steven nu simți nici o ușurare, ci doar groaza că, de această dată, jocul nu avea să se termine aici. De data asta, abia începea.

Se trezi brusc, cu un scâncet.

Știu pe dată ce are de făcut.

CAPITOLUL 7

Dragă domnule Avery,

Arnold Avery se opri din citit, se așează pe pat și își așinti privirile în tavan, în timp ce cuvintele pluteau în mintea sa, ca o incantație.

Dragă.

Domnule.

Avery.

De cât timp nu mai primise o scrisoare în care cineva să i se adreseze astfel? De nouăsprezece ani – douăzeci de ani? Oricum, dinainte să fie închis.

De când intrase pe porțile închisorii Heavitree, din Gloucestershire, și fusese condus, printre scuipați și înjurături, în celula sa, primise scrisori care începeau în multe feluri: „Domnule Avery“, de la avocatul său incorigibil și ieftin, „Dragă fiule“, de la mama sa, și ea incorigibilă și ieftină, „Nemernic împuțit“ sau variații pe aceeași temă, de la numeroși străini incorigibili și ieftini.

Gândul acesta îl duru. „Dragă domnule Avery“ îl făcu să se gândească la facturile de la gaze, la agenții de asigurări și la Lucy Amwell, care încercase să organizeze o reuniune a foștilor colegi de școală, ca și cum ar fi crescut cu toții în California, și nu într-o văgăună încețoșată din Wolverhampton. Și totuși, acești oameni încercau să fie drăguți, să interacționeze cu el, fără să-l judece, să pufnească, să se strâmbe sau să-i arunce privirea aceea plină de dezgust, care nu poate fi ascunsă.

Dragă domnule Avery. Țsta era el, cu adevărat! De ce nu puteau ceilalți să vadă acest lucru? Reciti scrisoarea.

Dragă domnule Avery,

Îl caut pe W.P. Mă puteți ajuta?

Cu respect,

*S.L., 111 Barnstaple Road, Shipcott,
Somerset.*

Dacă Arnold Avery ar fi avut un coleg de celulă, acesta ar fi fost uluit de încremenirea totală care îl cuprinsese dintr-odată pe plâpândul ucigaș de

făpturi mici și neajutorate. Stătea mai neclintit ca în somn, de parcă ar fi intrat brusc în comă, iar lumea și-ar fi văzut în continuare de treabă fără el. Ochii, de un verde palid, i se închiseră pe jumătate, iar respirația îi deveni aproape imperceptibilă. Acel coleg de celulă ar fi văzut cum pielea albă i se înfioară.

Dar, dacă ipoteticul coleg de celulă s-ar fi putut conecta pe ascuns la creierul lui Avery, ar fi fost șocat de intensificarea bruscă a activității sale neuronale.

Cuvintele scrise cu grijă pe pagină explodaseră în creierul lui Avery ca o bombă. Știa cine este W.P., desigur, așa cum știa cine este M.O., L.D. și toți ceilalți. Erau ca niște trăgace ale minții sale, pe care le apăsa ca să declanșeze valuri de amintiri tulburătoare, ori de câte ori voia. Creierul său era un fișet cu informații utile. Acum, în timp ce corpul i se oprea pentru a permite minții să funcționeze mai eficient, își îngădui să tragă sertarul pe care scria W.P. și să arunce o privire înăuntru, un lucru pe care nu îl mai făcuse de câțiva ani.

W.P. nu era favoritul său. În general, se folosea de M.O. sau de T.D. Ei au fost cei mai buni. Dar W.P. nu era nici el de aruncat, iar înăuntru al celui sertar al minții sale, Avery adunase o mulțime de informații, spicuite din propria experiență, din ziare și din reportaje de televiziune despre dispariția copiilor, iar mai târziu de la procesul său, care fusese mutat la pitoreasca Curte a Coroanei din Cardiff, chipurile pentru a-i oferi o șansă reală de apărare, de te lua râsul când te gândeai mai bine.

William Peters, în vârstă de unsprezece ani. Păr blond, tuns cu breton, ochi de un albastru-închis, obraji trandafirii, ten alb și, pentru scurt timp, un zâmbet până la urechi.

Avery oprise la prăvălia aceea mizeră din sătuc. Își cumpărase un sendviș cu șuncă, pentru că muncise ceva să-l îngroape pe Luke Dewberry și i se făcuse foame. Din obișnuință, aruncase o privire peste *Exmoor Bugle*, ziarul local.

Ziarele locale erau o sursă bogată de informații pentru un bărbat ca el. Erau pline cu fotografii de copii. Copii costumați în pirați, la diverse colectări de fonduri; copii care câștigau medalia de argint la concursurile naționale de clarinet; copii selectați la categoria „sub treisprezece ani“, dar care aveau de fapt unsprezece; echipe întregi de fotbal, crichet sau atletism, fiecare copil având numele frumos tipărit sub fotografie. Uneori îi suna, pretinzând că este reporter și vrea să scrie povestea pentru alt ziar. Era atât de ușor. Părinții, plini de ei, abia așteptau să exploateze succesele neînsemnate ale copiilor lor și îi dădeau numaidecât la telefon. Doar rareori le smulgeau receptorul de la ureche la timp, alarmați de șocul și de confuzia de pe fețele micuților.

Uneori se folosea de numele și de datele unui copil doar pentru a intra

în vorbă cu alții, la întâmplare, prin parcuri sau la locurile de joacă. „Câți ani ai? Probabil că-l cunoști pe nepotul meu, Grant. Tocmai a câștigat un premiu la întrecerea salvamarilor. Îl știi? Da, el e. Eu sunt unchiul lui, Mac.“ Și dispărea.

Totuși.

Tocmai se întorsese la dubă cu sendvișul, când îl văzu pe William Peters – Billy, pe care mama sa îl dădu, mai târziu, dispărut, în ziare – intrând în magazin. Avery abia reuși să-l zărească pe Billy cu coada ochiului, dar se gândi că merita să-l aștepte să iasă. Mâncă sendvișul cu șuncă și așteptă. Nu își cumpărase *Exmoor Bugle*, pentru că era prea aproape de casă. Nu locuia în Exmoor, dar tocmai îngropase un cadavru acolo, așa că își notase în gând să-i evite pe copiii de prin partea locului. Dar Billy avea ceva...

Băiatul zăbovi o vreme, dar când ieși, Avery își dădu seama ce era.

Și acum, după atâția ani, Avery mai reținea un pic din fiorul acelui moment, în care identificase o țintă. Felul în care i se sculase și saliva care-i umplea gura și pe care trebuise s-o înghită, să nu-i curgă balele ca unui retardat.

Billy era mai degrabă slab, dar avea o voioșie copilărească foarte atrăgătoare. Se îndepărta de duba lui Avery, pe deplin fericit și fără să știe că tocmai își alesese ultima masă din scurta lui viață, o pungă de bomboane Maltesers. Mersul țațos al copilului, ronțându-și dulciurile și lovind cu piciorul un bidon din plastic pentru lapte, care ateriză în șanț, îl făcură pe Avery să zâmbească. Îi plăceau copiii siguri pe ei. Un copil sigur pe el este cu mult mai dornic să ajute, să se aplece peste geam doar un pic mai mult...

Porni duba și o luă în josul străzii, trăgând harta spre el...

Avery tresări.

– Da' ce sari așa, ai văzut pe Necuratu'?

Ofițerul Ryan Finlay îi aruncă lui Avery o privire răutăcioasă prin vizetă, vârându-și nasul de bețiv în spațiul lui Avery, căutându-l cu privirea, cu ochii săi albaștri și umezi. Criminalul din celulă simțea cum crește ura în el.

– Domnu' ofițer Finlay. Ce mai faceți?

– Binișor, Arnold.

Avery îl urî și mai mult.

Arnold.

Ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Ca și cum, într-o noapte, Ryan Finlay ar putea veni să-l ia de braț, la sfârșitul programului, și să-i spună: „Hai, prietene, vino să ne plimbăm pe chei.“ Ca și cum lui Avery i-ar plăcea să stea la taifas, să se îndoape cu bere brună, înconjurat de o haită de bulangii cu ceafa groasă și capul mic, vorbind despre cât de greu este să închizi și să deschizi uși și să mâni de la spate ca pe oi, între etaje, niște hoți

docili.

– Ceva interesant? Întrebă Finlay, dând din cap spre scrisoarea din mâinile lui Avery.

În acel moment, Avery știa că Finlay deja o citise, că fusese dezamăgit pentru că nu putuse să tragă cu markerul gros și negru peste nici un pasaj din ea și că această întrebare era o încercare stângace de a storce informațiile pe care știa că trebuie, cumva, să le conțină.

– E doar o scrisoare, domnu' ofițer.

– A trecut ceva timp de când n-ai mai primit, nu-i așa?

– Așa e.

– Păi, e plăcut.

– Zău așa.

Finlay se opri un moment, să se gândească la următoarea linie de atac.

– Vești de acasă?

– Da.

Finlay se pierdu, din nou, pentru un moment. Fără să se grăbească deloc, începu să se scribească în nara stângă, după ceva care pesemne îl incomoda. Avery se controla admirabil.

– Și ce se mai întâmplă pe acolo?

Cât timp Finlay se scobise în nas, Avery anticipase întrebarea și pregătise răspunsul.

– Nimic deosebit. Vărul meu. E înnebunit după computere. Am avut un procesor vechi, un Amstrad. Spune că e o piesă de colecție sau cam așa ceva. Mi-l tot cere.

– Tocilar, nu?

– Un tocilar. Așa e.

Finlay aruncă o privire împrejur, făcând pe nepăsătorul.

– Și i-l dai?

Avery ridică din umeri. Apoi zâmbi, cât putu de convingător.

– Mai vedem.

Finlay lucra de douăzeci și patru de ani ca ofițer la închisoare, dar în fața aceluia zâmbet, suspiciunea i se topi și simți că el și Avery împărtășeau, dintr-odată, un secret cu totul și cu totul special.

Finlay îi întrerupsese șirul gândurilor, dar era mai bine așa. Erau niște gânduri minunate în orice zi. Dar funcționau mai bine noaptea și nu neapărat ca să adoarmă. Zâmbi în sinea sa. Îl va vizita din nou pe W.P. la noapte. Acum era interesat de posibilitățile pe care le prezenta mica epistolă. Posibilitățile erau primele victime ale vieții în închisoare. Erau reduse odată cu zăngănitul care marca închiderea ușii celulei. Iar pentru mulți dintre deținuți nu aveau să mai fie niciodată recuperate în întregime. Chiar și cei condamnați la doar câteva luni sau ani de închisoare

descoperiseră că posibilitățile din viața lor le fuseseră confiscate odată cu șireturile de la pantofi. Înainte, speraseră la o muncă de birou. Acum se puteau aștepta numai la muncă fizică sau ajutor de șomaj. Condamnații trăiau după un concept al posibilității cu totul diferit. Pentru cei reținuți pe viață, totul se rezumă la lucruri și mai neînsemnate, cum ar fi posibilitatea de a mânca chipsuri în loc de piure sau cotlet în loc de carne tocată.

Avery nu știa cine e S.L., dar, pentru a avea un reper, hotărî să se gândească la S.L. ca la un bărbat.

S.L. fusese foarte atent cu această scrisoare. Era destul de deștept să își dea seama sau să afle că scrisorile nu ajung și nu pleacă de la pedofili și criminali în serie, fără ca markerul neobosit al cenzorului să le mângâiească peste tot. Așa că fusese scurt și criptic. Fusese și suficient de deștept ca să știe că inițialele aveau să însemne ceva pentru Avery.

Dar, desigur, adresa expeditorului era cel mai relevant indiciu. Imediat după ce fusese încarcerat, Avery primise zeci de scrisori din Shipcott și din împrejurimi. Majoritatea erau insultătoare sau acuzatoare, iar pe acestea le uitase repede, dar printre ele se strecurase și una de la sora lui Billy Peters, dacă își aducea bine aminte, ceea ce era o necesitate în cazul lui, întrucât nu i se permitea să își păstreze uriașa corespondență. Scrisoarea conținea întrebări obișnuite, fata voia să știe ce se întâmplase cu Billy, unde fusese îngropat. Îl implorase pe Avery să pună capăt calvarului mamei sale. Îi răspunsese, subliniind fermecătoarea coincidență că Billy îl implorase să facă același lucru pentru el.

Avery avea îndoieli serioase că sora lui Billy Peters ar fi primit vreodată scrisoarea lui. Această convingere îi era întărită de faptul că, la o zi după ce o pusese în cutia poștală a închisorii, fusese condus la dușurile din aripa B. Gardienii îi spusese că la dușurile de la Izolare se făceau reparații. Problema reparațiilor la instalațiile sanitare, cu vocabularul de specialitate aferent, din care făceau parte cuvinte ca țevi, fante și pistoane, părea să-i amuze destul de mult pe cei doi gardieni, pe drumul către aripa B, iar după ce l-au lăsat la dușuri, gol pușcă, cu excepția prosopului pe care îl primise de la închisoare, de mărimea unei flanele, a înțeles și de ce.

Stătuse la spital două săptămâni, prima doar pe burtă.

Ironia făcea că, în urmă cu doi ani, dușurile de la Unitatea pentru Deținuți Vulnerabili chiar fuseseră renovate. Avery refuzase să facă baie în cele douăsprezece zile cât duraseră lucrările.

Iar pentru Avery fusese o hotărâre dificilă.

Arnold Avery nu suporta să fie murdar. Detesta mizeria ca pe ciumă. Uneori, doar o atingere din partea altui deținut sau gardian era suficientă ca să se repeadă la dușuri, să își frece cu sânguință hainele și pielea.

După fiecare crimă – și fiecare îngropare – trebuia să se spele și să se tot spele.

Curățenia era un lucru aproape sacru pentru el.

Strangularea era cea mai curată metodă, dar unii dintre ei vomitau, alții urinau de spaimă, alții, și mai rău. Iar atunci când o făceau, pasiunea îi era sufocată de dezgust și îi detesta pe toți, pentru că îi distruseseră plăcerea. Nu o dată fusese nevoit să pună furtunul pe ei, înainte să-i termine, pentru că nu mai putea suporta.

Iar când erau morți, îi provocau repulsie. Inclusiv lacrimile de neajutorare, care-l ațâtau atât de tare când erau în viață, se transformau în urme lipicioase și dezgustătoare pe fețele lor reci.

Totuși.

Nu era sigur, dar se gândi că este foarte posibil ca scrisoarea de la sora lui W.P. să fi fost trimisă de la aceeași adresă: 111, Barnstaple Road.

Așadar, cine era S.L.? Vreun vecin pornit în cruciadă? Mama lui W.P.? Un văr? Vreun nepot? Alt fiu sau fiică, conceput mai târziu, într-un efort de a crea o nouă familie, care să umple gaura neagră? Pentru un moment, Avery căzu pe gânduri, dar, pentru că toate variantele păreau la fel de plauzibile, nu-și mai bătu capul cu ele.

„Dragă domnule Avery“ era în regulă. W.P. era în regulă. Cererea era reușită și la obiect.

Dar ceea ce îl impresionase cu adevărat pe Arnold Avery era expresia „cu respect“.

Prima scrisoare pe care Steven Lamb i-o scrisese lui Arnold Avery îi fusese returnată cu atâtea tăieturi, încât era practic de necitit. Cenzorul eliminase trei sferturi din ea și nici măcar nu i-o dăduse deținutului.

Peste restul scrisorii mângălise cuvântul „Inacceptabil“ și o expediasse înapoi la Shipcott.

Steven fusese umilit. Se simțise ca un puști care se furișase în sală, deghizat cu o mustață falsă, la un film pentru adulți.

Îi trebuiră câteva zile să se ierte și să își recapete încrederea în sine pentru a face o nouă încercare. Avea doar doisprezece ani, își spuse el, nu trebuia să se aștepte să-i iasă din prima lucruri complicate, ca, de pildă, să scrie scrisori unor criminali în serie.

În următoarea săptămână, compuse și recompuse scrisoarea în minte, selectând și tăind, până când hotărî să se rezume la informațiile de care avea nevoie. Așa rezultase nouăzeci la sută din scrisoare.

Îi luă încă două săptămâni să se hotărască dacă să folosească expresia „al dumneavoastră, cu respect“ sau „al dumneavoastră“, simplu.

Deși era o scrisoare personală și cunoștea numele destinatarului, Steven nu reușea să accepte expresia „al dumneavoastră, cu respect“. Pur și simplu nu putea.

Iar domnișoara O’Leary l-ar fi bătut la cap să nu renunțe la formula de

încheiere „al dumneavoastră“.

Acest lucru îl ținea treaz noaptea și îl făcea să privească în gol la orele de istorie și de geografie. Preocuparea sa atinse punctul culminant atunci când stătu lângă Lewis o pauză întreagă, fără să scoată un cuvânt. După trei încercări de a intra în vorbă cu el, Lewis îl făcu „labagiu“ și plecă înțepat.

Steven știa că trebuie să își asume una dintre variante.

Abia când puse creionul pe hârtie și începu să scrie cu cele mai îngrijite majuscule ale sale, îi veni strălucita idee să spună „cu respect“ în loc de „al dumneavoastră, cu respect“. Îi rezolva toate problemele. Era respectuos în cererea lui, dar cu siguranță nu era „al nimănui“.

Steven trimise scrisoarea scurtă cu așteptări mari.

Zece zile mai târziu, primi un răspuns.

Dragă S.L.

Habar n-am despre ce vorbești.

Îți doresc o zi bună.

*Cu respect
A.A.*

CAPITOLUL 8

– O porcărie cu ouă și roșii, spuse Lewis, privindu-și fix sendvișul, după care făcu ochii mici la Steven. Tu ce ai?

Steven se sprijini în cazma și se șterse de sudoare cu brațul gol. Ezită, ca și cum s-ar fi gândit să mintă, dar, până la urmă, nu se obosi.

– Unt de arahide.

– Unt de arahide! sări Lewis. Vrei să faci schimb?

– Nu prea.

Lewis știa că n-o să vrea. Steven era alergic la roșii. Știa asta și știa că Steven știe că el știe, dar gândul că ar putea obține unt de arahide în loc de ouă și roșii îl făcea să fie egoist.

– Prostii, hai că poți. Jumi, juma. Așa e cel mai corect.

Căuta deja prin punga de la Spar⁴ a lui Steven. Magazinul domnului Jacoby nu mai era al domnului Jacoby. Acum făcea parte din lanțul Spar, iar domnul Jacoby era nevoit să poarte o cămașă verde, cu logoul mărcii pe pieptul său robust.

Steven se uită neajutorat să vadă ce face Lewis.

– Nu lua jumătatea bună.

Abia își reținu un oftat. Prezența lui Lewis avea avantaje și dezavantaje.

Când era singur, Steven săpa, își mânca sendvișurile, își bea apa și se apuca iarăși de săpat. Într-o sâmbătă bună, săpa și cinci gropi. Fiecare tot atât de lungă și de lată cât să încapă în ea un băiat de unsprezece ani, deși Steven nu era atât de prost încât să creadă că acest lucru i-ar oferi vreun avantaj. Știa că ar fi avut tot atâtea șanse de succes dacă ar fi săpat gropi late de șaptezeci de centimetri și adânci de un metru și jumătate, în formă de elefant. Dar căuta un corp de o anumită formă și mărime, iar gropile pe care le săpa îi aminteau constant de acest lucru. Era o luptă istovitoare și de obicei singuratică, dar, într-un mod ciudat, satisfăcătoare.

Însă, în timpul rarelor incursiuni ale lui Lewis în mlaștină, totul se schimba. Firește că se simțea mai puțin singur și existau șanse mai mici să fie pus pe fugă de glugi, dar existau și neajunsuri.

Spre exemplu, Lewis îl întreba de fiecare dată când sosea dacă are nevoie de ajutor, dar nu-l ajuta niciodată. Lewis nu-și adusese niciodată cazmaua și nici nu se oferise să o ia pe a lui Steven.

Și mai mult, simpla prezență a lui Lewis, în loc să-l ajute pe Steven,

mai degrabă îl încurca. Lewis vorbea și puneă întrebări la care Steven se simțea obligat să răspundă. Lewis îi arăta diverse lucruri – pe care Steven, cu capul aplecat printre buruieni, nu avea cum să le vadă și cu atât mai puțin îl interesau – și voia să discute despre ele.

– Uau! Uită-te la asta!

– Ce?

– Aia. Acolo!

Iar Steven era nevoit să se uite, sprijinindu-se în cazma.

– Ce este?

– Nu știu. Cred că a fost un vultur.

– Mai degrabă un uliu. Sunt o groază pe-aici.

– Crezi că-s tâmpit? Știu cum arată un uliu, iar ăsta numai uliu nu era.

În asemenea cazuri, Steven dădea din umeri și se întorcea la groapa lui. Lewis se așeza și se uita în jur sau lua harta, împânzită de cruci albastre, ce marcau locurile în care Steven săpase, răspândite ca o constelație.

– Nu e un loc bun de săpat.

– E la fel de bun ca oricare altul.

– Nu, nu e. Urma o tăcere lungă. Știi de ce?

– De ce?

– Pentru că tu nu gândești ca un criminal.

– Nu? Steven se lupta cu niște buruieni îndărătnice, dând la cazma și gâfâind.

– Nu. Vezi tu, trebuie să gândești în felul următor: dacă aș omorî pe cineva, unde l-aș îngropa?

– Dar i-a îngropat pe toți de-aici și până în Dunkery Beacon⁵.

Lewis tăcea, dar doar pentru un moment.

– Poate că aici se înșală toată lumea. Vezi, dacă am omorât șase oameni și i-am îngropat aici, poate că aș începe de altundeva, după aceea. Acolo. Sau în sus, spre Blacklands. Scad șansele de a fi găsiți, înțelegi?

Altă tăcere lungă.

– Steven? Înțelegi?

– Da. Înțeleg.

– Data viitoare, vin să te ajut. Am să sap la Blacklands.

Un alt lucru pe care îl făcea Lewis era să îi mănânce sendvișurile. Steven încercase să mintă cu privire la conținutul lor, dar Lewis le verifica oricum și, până la urmă, tot le mânca. Iar atunci, Steven era nevoit să mănânce imediat sendvișurile lui Lewis, indiferent dacă-i era foame sau nu, pentru că, altfel, Lewis le mânca și pe acelea, iar lui nu-i mai rămâneau nimic.

Iar Lewis se plictisea. Zilele în care nu începea să ceară să plece împreună acasă, de la patru după-amiaza, erau foarte rare, deși rămâneau încă trei ore bune de săpat.

Steven nu-și amintea să fi săpat vreodată mai mult de trei gropi când Lewis era cu el. Chiar și așa, atunci când Lewis spunea că vine să-l ajute, Steven îl încuraja întotdeauna. Când îl avea lângă pe prietenul său, Steven se simțea mai puțin ciudat – ca și cum să sape aiurea în căutarea unui cadavru ar fi fost un lucru perfect normal atâta vreme cât nu era singur.

Acum lăsa jos cazmaua și deschise punga de la Spar.

– Ai luat partea bună!

– Ba nu.

– Ba da! Ai luat partea cu crustă!

Lewis arboră o privire nevinovată și uimită.

– Aia zici tu că e bună? Îmi pare rău, prietene.

Steven oftă. Ce rost avea? Discutaseră despre partea bună a sendvișului de cel puțin șase ori. Lewis știa la fel de bine ca și el care era partea bună, dar ce putea face în fața unei negări atât de vehemente? Merita ca din cauza jumătății bune a unui sendviș cu unt de arahide să își piardă prietenul?

Desigur, Steven știa că răspunsul este „nu“, dar simțea vag că odată ar putea veni și clipa în care va regurgita toate jumătățile rele de sendviș pe care fusese nevoit să le mănânce și că acestea îl vor lua cu ele pe Lewis, purtându-l pe un val de resentimente.

Își mănâcă sendvișul repede, apoi scoase roșia din jumătatea de sendviș cu ou pe care i-o lăsase Lewis, evident, nu cea bună, observă el obosit, și o mănâcă și pe aceasta.

Steven nu îi spusese lui Lewis despre scrisoare. Se simțea rușinat, de parcă i-ar fi scris lui Steven Gerrard⁶, să-i ceară un autograf.

Desigur, dacă ar fi avut autograful lui Steven Gerrard, orice băiat de vârsta lui ar fi vrut să îl vadă și să îl atingă, cu excepția unchiului Billy, fanul ratat al echipei Manchester City, se gândi Steven, în treacăt. Dar, până la obținerea unui asemenea autograf, cererea și autorul ei i-ar fi adus zilnic valuri de dispreț, însoțite poate chiar de violențe fizice.

Nu, nimeni nu va afla de scrisoare decât după apariția cadavrului lui William Peters, dacă acest lucru avea să se întâmple vreodată.

Abia atunci ar recunoaște Steven ceea ce făcuse, știind că buni și mami ar fi de acord – i-ar fi chiar recunoscătoare – că scopul scuzase mijloacele.

Emoției inițiale, atunci când primise scrisoarea lui Arnold Avery, îi luă imediat locul dezamăgirea, după ce o citise. La început.

Însă, după câteva zile, cele două propoziții, scrise îngrijit, pe care le conținea au început să capete, în mintea sa, un înțeles mai adânc. Simplul fapt că erau doar două propoziții, în afară de numele închisorii și numărul

celulei lui Avery, în capul paginii, impunea o analiză de care șase pagini de vorbărie goală n-ar fi putut beneficia niciodată.

Habar n-am despre ce vorbești.

După vreo două zile, Steven hotărî, pur și simplu, că acest lucru nu era adevărat. Nu putea fi adevărat!

Contrar afirmației lui Lewis, Steven își dăduse silința să gândească exact ca un criminal atunci când scrisese scrisoarea și știa mai multe despre cum gândeau criminalii decât majoritatea puștilor de doisprezece ani.

După incidentul din dormitor, când se scăpase pe el, incident la care, din fericire, nici el și nici Lewis nu făcuseră vreodată referire, mama sa îi povestise despre unchiul Billy.

La început, Steven fusese paralizat de spaimă, dar, cu încurajarea insuflată de Lewis, se lăsase și el, încetul cu încetul, fascinat de întreaga poveste. Mama sa îi spusese numele lui Avery, dar nimic altceva despre el. În schimb, în anul care a urmat, Steven a citit despre criminali în serie. S-a gândit că cel mai bine este s-o facă în secret, ascunzând cărțile împrumutate de la bibliotecă în ghiozdan și citindu-le noaptea sub cearșafuri, la lumina lanternei.

Cu numeroase momente de tensiune, tot trăgând cu urechea la scârțâitul de pași care se auzea din afara coconului protector al plapumei, a aflat mai multe despre crime decât ar fi trebuit să știe vreodată un băiat de vârsta sa.

A aflat despre criminali organizați și criminali dezorganizați, despre cei care caută plăcerea și cei care colecționează trofee, despre cei care își urmăresc prada și cei care se năpustesc asupra ei într-un impuls de moment. A citit despre cățeluși zdrobiți și pisici jupuite, despre agresori și agresati, despre voyeuri și piromani, despre măcelul frenetic și disecția clinică.

Lecturile maniacale ale lui Steven au avut două efecte majore. În primul rând, într-un singur an, nivelul competenței sale de lectură, în testele de la școală, a sărit de la șapte la doisprezece ani. În al doilea rând, a aflat că, în pofida aparentei nebunii a acțiunilor lor, criminalii în serie ca Arnold Avery erau, de fapt, deosebit de metodici. Asta îi spunea că, dacă se încadra în tipologie, era posibil ca Avery să și-i amintească destul de bine pe cei pe care îi ucisese.

În primul rând, fiecare victimă fusese aleasă deliberat, iar dacă Avery nu le-a știut numele când i-a ucis, cu siguranță și-a dat silința să le afle după aceea.

În cele cincisprezece minute de acces gratuit la internet pe care le putea acorda zilnic cercetării sale, la biblioteca școlii, Steven a găsit doar vreo două relatări despre procesul lui Avery, dar, din ele, a descoperit că Avery a luat numele Iasminei Gregory din ziarul *Bracknell & District News*.

Iasmina îi oferise un buchet urât de crini portocalii prințesei Anne. Apărea o poză cu ea în timp ce făcea o plecăciune. Tăietura din ziar fusese găsită, mai târziu, în casa în care Avery locuia împreună cu mama sa văduvă, alături de alte articole cu apeluri disperate ale familiei de a-i înapoia copilul în deplină siguranță. Tăieturile din ziare au fost descoperite de către poliție într-o cutie de pantofi, alături de chiloții galbeni ai Iasminei, pe care, în partea din față, scria cu litere sclipicioase „Marți“. Chiloții fuseseră spălați. În articol scria că Avery era „dezgustat de fluidele corporale“.

Articolul mai preciza că Iasmina fusese ținută în viață cel puțin două zile. Steven a căutat din nou și a găsit o fotografie a Iasminei, într-o rochie de un albastru-violet, o copilă blondă, știrbă și cu ambliopie⁷ la un ochi. Fotografia fusese decupată astfel încât Iasmina să rămână singură, dar Steven ar fi băgat mâna în foc că era făcută în timp ce îmbrățișa un câine.

Steven tremura, deși, în mica bibliotecă a școlii, aerul era sufocant.

Iasmina Gregory, care strângea în brațe un câine mare și galben. Iasmina Gregory, care probabil se gândea că glumele pe care le făceau colegii pe seama ei din cauza problemei de la ochi erau cel mai rău lucru care ți se putea întâmpla. Iasmina Gregory, care a plecat de acasă în chiloții ei de marți, dar care nu a fost ucisă până joi... Steven închise repede computerul.

Cât timp îl ținuse Avery în viață pe unchiul Billy?

Bibliotecarul țâțâi dezaprobat în spatele lui.

– Trebuie să te deconectezi, să știi. Ori îl folosești corect, ori nu-l mai folosești deloc.

– Îmi pare rău, îi răspunse Steven.

O porni încet spre casă, cufundat în gânduri.

Călucând în picioare orice normă socială, scăpând cu o ușurință supranaturală de fiecare dată și alegându-și prada din rândul celor mici, vulnerabili și încrezători, Avery pogorâse ca un înger al morții și alesese pe cineva din familia sa. După care nu mai aruncase nici măcar o privire în urmă.

Mintea lui Steven putea doar să întrevadă crimele lui Avery. Reușea să-și spună în gând cuvintele acelea, dar, imediat, imaginile atrocităților comise de Avery îi scăpau, prea urâte și ilogice pentru a-i rămâne în cap ceva mai mult timp. Avery juca după alte reguli, reguli despre care știa foarte puțini oameni. Reguli care păreau să fi emanat dintr-o cu totul altă lume.

O dată, pe neașteptate, Steven a întrezărit lumea lui Arnold Avery și l-au trecut fiorii.

Într-o zi, la o oră de geografie, doamna James le-a arătat o fotografie a Căii Lactee. Când le-a indicat locul sistemului nostru solar în interiorul ei, Steven a avut un șoc. Cât de mic era! Cât de mărunț! Cât de neînsemnată

era! Iar undeva înăuntru particulei aceleia de lumină se afla o planetă cât un punct, în timp ce ei erau abia niște microbi, pe suprafața ei.

Nu era de mirare că Arnold Avery făcuse acele lucruri! De ce să n-o facă? Ce mai conta, în imaginea de ansamblu a lucrurilor? Nu era el oare, Steven Lamb, nebun să care povara celor întâmplare unuia dintre acești microbi de pe punctul dinăuntru particulei de lumină? Ce anume îi făcea pe toți să se înfierbânte sub învelișul microbial? Avery era cel care văzuse imaginea de ansamblu, Avery știa că adevărata valoare a vieții umane nu însemna chiar nimic. Să iei o viață era totuna cu a nu o lua; această conștiință era doar o barieră autoimpusă împotriva plăcerii; suferința era atât de trecătoare, încât milioane de copii ar putea fi torturați și uciși într-o singură clipire a ochiului cosmic.

Tulburarea îi trecu, dar obrajii și urechile îi ardeau din pricina ororii pe care o simțise. Ca și cum ceva de origine extraterestră i-ar fi invadat mintea, pentru o clipă, încercând să îl tragă în afara realității și să îl lase să plutească în derivă pe o mare de neant negru. Când își ridică privirea, o văzu pe doamna James și pe toți copiii din clasă holbându-se la el, cu un amestec de interes și dispreț. Nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat sau ce a făcut ca să-și atragă acele priviri, dar nici nu i-a păsat. Se simțea ușurat că revenise cu picioarele pe pământ.

Mai târziu, amintindu-și de acest incident, și-a dat seama de ce păstra secretul scrisorii. Era cu mult mai rău decât să scrii unui fotbalist sau unei vedete pop. Ceea ce făcea el era să trimită scrisori baubaului, lui Moș Crăciun, lui ET, cuiva care nici măcar nu exista în această dimensiune a realității.

Steven îi scria Diavolului și-i cerea îndurare.

Așa că, prin intermediul lecturilor, cercetărilor și revelației de la ora de geografie, până să scrie scrisoarea, Steven simțea că știe destule despre

Arnold Avery.

De aceea, era convins că Avery știa prea bine ce spune. Iar dacă mințise în acea privință, nu era „Îți doresc o zi bună“ la fel de suspect? Imediat cum i-a venit în minte acest lucru, Steven a fost convins că avea dreptate și a început să se gândească la ceea ce voia, de fapt, să spună Avery.

Chiar puteau fi folosite acele cinci cuvinte într-o respingere fără drept de apel a cererii sale? Steven nu studiasemantica și nici măcar nu auzise vreodată acest cuvânt, dar scrisoarea lui Arnold Avery era o bună introducere în subiect, iar domnișoara O'Leary ar fi fost impresionată de deducțiile sale.

O fi trăind el în Somerset, dar nu era un țopârlan. Avea un CD cu Eminem și văzuse un număr suficient de filme hollywoodiene cu gangsteri ciuruiți de gloanțe. Pe baza experiențelor acestor oameni ciudați, dintr-un loc ciudat, și-a imaginat că o respingere totală ar fi sunat cam așa: „Să nu-mi mai scrii niciodată, împuțitul.“ Sau: „Să ți-o trag și ție și mă-tii.“ Steven nu își dădea seama nici dacă era vreo ironie, dar intuia *ceva*. Simțea că cele cinci cuvinte nu însemnau ceea ce pretindeau să însemne. După trei zile, „Îți doresc o zi bună“ a devenit, în mintea lui Steven, un cod pentru „Ești un puști curajos“. După cinci zile, cuvintele lui Avery păreau să spună: „Îți admir încercarea de a afla această informație.“

După șapte zile, era destul de convins că însemnau: „Poate că vei avea mai mult noroc data viitoare...“

⁴ Rețea de peste douăsprezece mii de magazine, în 34 de țări din lume, cu sediul central la Amsterdam, înființată în 1932 (n.tr.)

⁵ Vârful dealului Dunkery, cel mai înalt punct geografic din Exmoor și Somerset (n.tr.)

⁶ Steven Gerrard (n. 1980) – fotbalist englez, căpitan al echipei Liverpool, considerat unul dintre cei mai mari jucători englezi de fotbal din toate timpurile (n.tr.)

⁷ O boală tratabilă a sistemului vizual, cunoscută și sub numele de „ochi leneș“, caracterizată printr-o vedere slabă a ochiului care nu s-a dezvoltat normal în copilărie (n.tr.)

CAPITOLUL 9

Primăvara își luase o zi liberă, iar Barnstaple, pe timp de ploaie, reprezenta o problemă la care nici cel mai luminat urbanist nu ar fi găsit soluție.

Un vânt în rafale le arunca oamenilor ploaia în față și forma milioane de încrețituri pe suprafața întinsă și tulbure a râului Taw.

Chiar și magazinele de pe strada principală arătau de parcă ar fi fost asediate de intemperii, ghemuite la adăpostul clădirilor în stil victorian, biciuite de ploaia de deasupra lor. Marks & Spencer promova în acel an dungile. La intrare stătea un bețiv furios, fără un picior, care striga: „Să-mi bag p... în *Marea Problemă*“.

Din ghivecele atârinate apa curgea pe cumpărătorii uzi. Petalele primulelor și ale panseluțelor de iarnă erau lipite de frunze sau picurau, sub greutatea apei din corole.

Steven era cam în aceeași situație. Ploaia îi lipise părul de frunte și i se prelingea pe sub guler. Buni nu suporta șepcile de baseball, iar Steven refuza să poarte pălăria aceea marinărească, galbenă și ridicolă, pe care Davey era prea mic să o refuze. Din când în când, încerca, pe ascuns, să se mai adăpostească sub umbrela lui Lettie.

Buni avea o glugă transparentă legată sub bărbie. Era genul acela de lucru pe care altcineva l-ar fi purtat de două-trei ori, apoi l-ar fi aruncat sau l-ar fi pierdut. Buni o avea pe-a ei cel puțin de când se născuse Steven. Știa că, atunci când vor ajunge acasă, o va pune la uscat și apoi o va împături ca pe un evantai. După care o va rula, o va prinde cu un elastic și o va păstra în geantă.

Când au aruncat ultimii pantofi sport ai lui Steven la gunoi, după ce i-a purtat fără întrerupere timp de doi ani, a stat supărată o săptămână întreagă, pentru că nu a păstrat șireturile, „în perfectă stare“.

Acum, Lettie scotocea prin geantă și scoase o listă pe care o cercetă cu luare-aminte, în timp ce lumea își făcea loc să treacă de ei.

– Bun, spuse ea. Trebuie să merg la Butchers Row, la piață și la Banbury's.

La Tiverton se ajungea mai ușor și era mai aproape, dar acolo nu era nici un magazin Banbury's.

– Ce cauți la Banbury's? Întrebă buni, suspicioasă.

– Niște lenjerie, atâta tot.

Steven percepu tonul iritat. Făcea un efort să nu ridice vocea.

– Dar aia veche ce-are?

– Chiar nu vreau să discutăm asta aici, mamă!

Pe buze îi apărură un zâmbet, dar nu și în privire. Cu cât vorbea mai încet, cu atât vocea i se subția mai mult, aproape să se spargă.

Buni ridică din umeri, ca să arate că nu era treaba ei dacă Lettie voia să arunce banii pe chiloți.

Lettie lăsa lista de cumpărături deoparte și se întoarse spre Steven.

– Du-l pe Davey să își cumpere ceva din banii de ziua lui și ne întâlnim cu toții la douăsprezece și jumătate.

Davey se însenină.

– La prăjituri?

– Da, la prăjituri.

Din spatele lui Lettie, buni hotărî până la urmă să își spună părerea și o făcu cu voce tare.

– Să știi că n-o să te controleze nimeni la chiloți.

Lettie nu se întoarse spre ea, dar Steven văzu cum își mușcă buza. Entuziasmul lui Davey se transformă într-o clipă în îngrijorare, în timp ce se uita când la mama sa, când la buni, fără să înțeleagă cuvintele, ci numai efectul lor.

Lettie îl înșfăcă pe Steven de gulerul hanoracului și smuci fermoarul până la capăt, lovindu-l în bărbie.

– Pe bune, Steven, meriți să te ia gripa!

Băiatul nu spuse nimic.

– Acum, ia-l pe Davey și mergeți la cumpărături. Nu-l lăsa să-i cheltuiască aiurea, ai înțeles?

Steven înțelegea că se pricopsise cu Davey. Afurisita de buni! Dacă ar fi tăcut din gură, mama ar fi fost fericită să o lase să aibă grijă de Davey, iar el ar fi putut să meargă la bibliotecă. Acum picase în grija lui.

Davey primise bani de ziua lui. Trei lire sterline. Steven se foi nerăbdător, în timp ce Davey scotea, pe rând, dinozaurii de cauciuc din cutie și se uita la ei, dar fără să cumpere vreunul. Se mută la următoarea cutie, plină cu bile transparente înăuntrul cărora se aflau jucării și mai ieftine. După ce o cântări îndelung și cu atenție pe fiecare în parte, alegea una în care se afla jocul cu arșice. Costă 75 de penny.

Steven îl luă pe Davey de mână și o apucă repede spre bibliotecă, însă Davey se lăsă greu pe vine, punându-l într-o situație jenantă, în timp ce treceau prin fața unui magazin de dulciuri, unde, din nou, Steven fu nevoit să aștepte după Davey, care analiză fiecare baton, fiecare pachet și se uită în fiecare borcan, pentru ca, până la urmă, să apară cu o pungă de jeleuri în formă de viermi și un baton de ciocolată. Încercă să se oprească încă o dată

la magazinul din colț, care vindea mașinuțe teleghidate, dar Steven îl smuci și-l trase după el.

Fără soarele care abia pătrundea de obicei prin ferestrele sale înalte și murdare, biblioteca era sumbră și rece.

Bibliotecarul, un tânăr cu cercl în ureche, o linie în zigzag rasă pe o parte a capului și un ecuson pe care scria „Oliver“, îl conduse pe Steven, cu un aer suspicios, la ceea ce numea pompos „arhivă“. Arhiva era de fapt un alcov în spatele cataloagelor, în afara razei vizuale a biroului.

– Ce an?

– Iunie '90.

– 1890 sau 1990?

Steven părea confuz. Nu-i trecuse nici un moment prin minte că ar putea avea ziare din 1890.

– 1990.

Oliver oftă și căută cu privirea printre tomurile uriașe de pe rafturile de sus. Apoi aprinse o lampă fluorescentă și se uită din nou.

După aceea, îi studie atent pe Steven și pe Davey, ca și cum ar fi încercat să găsească ceva în neregulă la ei, ceva care să-i ofere o scuză să nu-i ajute.

– Nu poate mânca aici.

– Știu, spuse Steven. N-o să mănânce.

Oliver pufni și întinse mâna după dulciuri. Davey le retrase instinctiv.

– Nu vreau să-mi murdăresc de ciocolată toate arhivele.

Davey se uită să vadă ce zice Steven.

– Dă-i-le lui, Davey. O să aibă grijă de ele până terminăm.

Davey i le întinse, fără tragere de inimă.

Oliver împinse un scaun cu piciorul târșându-l zgomotos pe podea, se urcă pe el și trase din raft unul dintre uriașele volume legate, pe care-l trânti pe birou, cu o bubuitură enervantă.

– Fără mâncare, fără tăieturi, fără îndoituri și fără să lingeți paginile.

Steven clipi mirat. De ce ar linge paginile?

– Ați înțeles?

– Am înțeles.

Steven se așeză pe singurul scaun, iar Davey pe podea și începu să se joace cu bila transparentă. Oliver îi urmărea de la intrare, dar Steven nu-l băgă în seamă, așteptând să plece, după care deschise cărțoiul.

Ziarul *Western Morning News* era mult mai mare ca acum. I se părea ciudat să vadă același nume pe ziarului acela. Steven se simțea ca un elf citind o carte a oamenilor, în timp ce dădea cu atenție paginile. Chicoti la acest gând, iar Davey privi în sus, spre el.

– Ce-i așa de amuzant?

– Nimic.

Cu internetul mersese OK, dar nu află mare lucru. Cazul lui Avery se petrecuse înainte de apariția internetului, iar Steven avea sentimentul chinului că erau multe aspecte despre care nu se spunea nimic. Dar, cel puțin, internetul nu mirosea a ciorapi murdari.

Davey se lupta din rășputeri să deschidă sfera de plastic, mușcându-și ușor limba în timp ce se concentra.

– Vrei să ți-o deschid eu?

– Pot și singur.

Hârtia de ziar era galbenă și extrem de subțire. Pe alocuri, marginile zdrențuite erau rupte. Steven se ridică în picioare, ca să poată manevra mai bine tomul.

„ABUZAT, TORTURAT, UCIS.“ Titlul puse capăt căutării lui Steven.

Era și o fotografie cu Arnold Avery, prima pe care o vedea Steven. Se apropie instinctiv, ca și cum n-ar fi vrut să-i scape vreun detaliu. Fotografia ar fi putut la fel de bine să apară la rubrica de sport – părea un tânăr care ar fi putut înscrie de două ori împotriva celor de la Exmoor Colts sau ar fi doborât trei porți la crichet pentru Blacklanders.

Steven era uluit. Se așteptase... de fapt, *la ce* se așteptase? Imaginea lui Avery, pe care o avusese în minte până acum, fusese vagă, poate că nici măcar umană. Avery îi apărea ca o umbră întunecată prin ceața din Exmoor, un amestec de mișcare și de sunete înăbușite, bântuind pe muchia unui coșmar.

Dar iată-l pe adevăratul Avery, privind fix în obiectivul aparatului de fotografiat al unui polițist, sfidător, cu o șuviță căzându-i neglijent peste ochi, cu nasul puțin cârn care-i dădea un aer amabil, cu gura întredeschisă, schițând un zâmbet. Steven observă că buzele lui Avery erau foarte roșii. Era o fotografie alb-negru, dar de atâta lucru își dădea seama. În timp ce o studia mai îndeaproape, observă că motivul pentru care ținea gura întredeschisă era acela că avea dinții foarte teșți. O sugera un pixel alb.

Steven ar fi vrut să se simtă tulburat de fotografia lui Avery, dar Avery arăta mai degrabă ca o victimă decât ca autorul crimelor pentru care fusese condamnat.

Erau prezentate și fotografiile cu victimele lui Avery, deși, în acea fază a procedurilor, *News* le spunea „presupuse“ victime.

Micuțul Toby Dunstan era descris în explicația fotografiei ca fiind „cea mai tânără dintre victime“. Un băiat de șase ani, râzând, cu urechi clăpăuge și pistrii până și pe pleoape. Steven zâmbi: Toby arăta caraghios. Apoi își aminti că Toby era mort. Mai era o imagine și pe prima pagină. O hartă a Exmoorului. Steven despături o bucată de hârtie din buzunar și copie forma, semănând cu cea a unei mingi de rugby grosolane și pline de încrețituri. Gropile celor șase copii, descoperite înăuntru, erau marcate cu x-

uri și săgeți care indicau spre șase fotografii, câte una pentru fiecare victimă confirmată. Aceeași fotografie a lui Toby Dunstan, altă fotografie a Iasminei Gregory, apoi a lui Milly Lewis-Crupp, Luke Dewberry, Louise Leverett și John Elliot.

Steven marcă înăuntrul mingii inițialele fiecărui copil, cu un creion roșu. Toate erau grupate aproape în centrul mlaștinii. Shipcott nu apărea pe hartă, dar Steven observă că gropile se întindeau de-acolo și până la Dunkery Beacon. Trei dintre ele se aflau chiar pe latura vestică a piscului.

Până atunci, nu mai văzuse niciodată marcat locul exact al gropilor și se simțea ușurat, pentru că în general săpase în zona corectă, în tot acest răstimp. Desigur, un centimetru pătrat pe hartă însemna, în realitate, mai mulți kilometri pătrați de pământ mlăștinos. Dar Steven simțea crescând în el un nou imbold, doar în virtutea faptului că i se amintea cu această ocazie de căutările sale.

Împături cu grijă bucată de hârtie și începu să citească.

Pe zece iunie, la Cardiff, avusese loc prima înfățișare în proces. Ceea ce însemna, își dădu Steven repede seama, că procuratura prezentase curții punctele principale. Ca la *Meciul Zilei* sau ca în serialele americane de duzină, care începeau întotdeauna cu: „Din episoadele anterioare...”.

Din episoadele anterioare cu Arnold Avery – criminal în serie...

Avocatul acuzării, al cărui nume era – și probabil că este în continuare – Pritchard-Quinn, din Consiliul Reginei, făcuse ca totul să sune de parcă Avery ar fi fost incontestabil și irevocabil vinovat. Nu era loc pentru „poate” sau „posibil”, ci doar pentru cuvinte precum „crud”, „cu sânge-rece” și „bestie”.

Domnul Pritchard-Quinn a spus curții cum Avery aborda copii și le cerea să îi arate drumul. Apoi se oferea să-i ducă acasă. Dacă acceptau, erau morți. Dacă nu, erau oricum morți, în general, după ce-i trăgea, cu capul înainte, prin geamul din dreptul șoferului.

Steven se minună de tupeul pur al gestului. Ce simplu! Fără nici o urmărire, fără să se ascundă, fără să înșface și să fugă, doar un copil care se apleca prea mult, o mică dezechilibrare și o mână șocant de puternică și de agilă. Steven se gândi la picioarele unchiului Billy zbătându-se prin geamul deschis și simți un gol în stomac.

– Fă-le!

Steven se întoarse. Davey adusese arșicele roz la masă. Acum îi întindea două dintre ele lui Steven, împingându-le una în alta.

– Ce?

– Fă-le!

– Cum adică?

Davey se îmbufnă.

– Nu stau lipite. Fă-le să se lipească! Zise băiețelul în timp ce încerca să unească cele două arșice, ca și cum doar puterea voinței ar fi putut să contopească materia.

– Nu se lipește. Nu pentru asta-s făcute.

Davey se uită la arșice cu vădită nemulțumire.

– Uite, îți arăt eu cum să te joci cu ele.

Steven luă arșicele de pe podea și se duse după bila de cauciuc, care se rostogolise până la perete. Lovi cu mingea de podea, după care ridică de jos un arșic, apoi dădu din nou cu mingea și ridică două.

– Vezi? Așa se face.

Pe fața lui Davey se citea dezgustul.

– Vrei să încerci?

Davey clătină din cap, dându-și încet seama că irosise o bună parte din banii primiți de ziua sa pe ceva care nu-l interesa.

– Nu le vreau, spuse el, supărat. Vreau ciocolata mea.

– O s-o primești la plecare, îi răspunse Steven.

De când îi ieșiseră pe gură cuvintele, își dăduse seama că, pentru Davey, sunau ca o invitație, iar băiețelul le prinse din zbor și replica nu se lăsă prea mult așteptată.

– Vreau să plec.

– Într-un minut.

– Acum!

– Un minut, Davey.

Davey se aruncă pe dalele prăfuite și începu să se smiorcăie, dând din mâini și din picioare și împrăștiind arșicele prin toată camera.

– Taci din gură! Încercă Steven să-l liniștească, dar era prea târziu.

Oliver apăruse deja în ușă și îi dădu imediat afară.

Ploaia stătuse, iar soarele făcea și el ce putea, însă mașinile fâșâiau prin băltoace și-i stropeau pe trecătorii neatenți.

Steven știa că merge prea repede pentru Davey, dar nu-i păsa. Îl târa pe fratele său după el, să-l facă să țină pasul, ignorând scâncetele băiatului, care aproape că alerga. Era o zi pierdută. Veneau la Barnstaple doar de trei ori pe an: de Crăciun, în august, să cumpere haine pentru școală, și cu ocazia aniversărilor. A lui Steven era în decembrie, așa că se comasa cu Crăciunul. Aceasta era călătoria de ziua lui Davey, la 1 martie, deci aveau să mai treacă luni bune până când mama sa îi va aduce înapoi, bombănind că lui Steven îi crescuse piciorul și că iarăși i se rupseseră cămășile de școală.

Cu ce se alesese? Cu nimic. Cu o hartă grosolană și cu un inamic în persoana lui Oliver, care probabil că nu avea să-l mai lase niciodată în arhivă sau, poate, nici măcar în bibliotecă. *Tâmpitul de Davey, cu arșicele lui idioate.*

În timp ce alergau așa, Steven deveni deodată conștient de fețele cumpărătorilor din mulțime, de parcă și-ar fi dat seama pentru prima dată că o gloată de oameni era alcătuită din indivizi.

Ce fel de indivizi? Fermieri? Chimisti? Perversi? Criminali?

Steven fu cuprins de o fascinație stranie față de cumpărătorii din Barnstaple. Arnold Avery făcuse și el cumpărături. Vecinilor săi le păruse a fi un om normal, nu-i așa? Cărțile pe care Steven le citise sub cearșaf erau pline de declarații ale prietenilor, ba chiar ale rudelor, și cu toții se arătau surprinși când vecinul, fiul, fratele sau vărul lor, un tip perfect „normal“ era demascată drept un criminal maniac. Gândul că Arnold Avery sau altcineva ca el ar fi mers liber pe străzi îi creă lui Steven o stare de neliniște. Se uită în jurul său cu atenție și-l strânse pe Davey mai tare de mână.

Un bărbat cu părul cărunt se tot holba de jur împrejur cu ochii mici și lacomi, în timp ce soția lui se aplecase să se uite la ceva în vitrina magazinului Monsoon.

O fată cu o fustă murdară cânta fals și monoton, acompaniindu-se cu o chitară veche, melodia *A Whiter Shade Of Pale*, în timp ce câinele ei tremura pe o pătură udă, prea abătut ca s-o ia la fugă.

Un tânăr se îndreptă spre ei. Avea părul blond și ciufulit ca al lui Kurt Cobain, un cioc șaten și geacă de motociclist. Singur. Asta era de rău? Steven îi căută privirea și își dori să nu o fi făcut. Tânărul părea neinteresat, dar poate că era doar un șiretlic. Poate că avea să treacă pe lângă ei indiferent, pentru a-i liniști, iar apoi avea să se întoarcă și să-l apuce pe Davey de brațul drept, smucindu-l de lângă el, iar Steven nu putea spera să-l învingă, prin țipete și rugăminți, în timp ce cumpărătorii i-ar ocoli politicoși, nevoind să se implice...

– Au, Stevie! Mă doare!

– Îmi pare rău.

Aproape că ajunseseră la Banbury's.

– Unde te duci, Lamb?

Glugile.

Inima îi tresări puternic, apoi păru că i se oprește în loc. Era un bun alergător, dar frica îl făcea și mai bun. Sâmbăta, în Barnstaple, ar fi scăpat cu ușurință de glugi. Fără Davey. Iar se înfurie pe fratele său.

– Nicăieri. Steven nu-i privi în față.

– Mergem să ne întâlnim cu mami, spuse Davey. Și să mâncăm prăji.

Glugile izbucniră în râs, iar unul dintre băieți își pițigăie vocea.

– Mami. Prăji.

Davey izbucni și el în râs, moment în care Steven simți brusc că furia pe care o simțise față de fratele său se îndrepta acum spre băieții cu glugi, care rânzeau cu răutate. Nu putea să se bată cu ei, iar dacă rămânea pe loc, avea să ia bătaie. Singurul său avantaj era surpriza, chiar acum, cât Davey

încă râdea...

Încurajat de mulțimea de cumpărători, Steven trecu dintr-un salt pe lângă glugi, aproape luându-l pe Davey pe sus. Cei trei băieți fură șocați, pe moment, de mișcarea bruscă. Apoi se luară după el.

Inițial, Davey fu surprins de viteza mișcării, dar o privire spre fața lui Steven îi spuse că era o treabă serioasă și încercă să țină pasul. Se izbea cu capul de coate și de șolduri, în timp ce Steven îl târa fără țință prin aglomerație. Amândoi se ciocneau de cumpărători, ca două bile mici de pinball.

Dacă ar fi fost singur, Steven ar fi fugit cât de repede și de departe ar fi putut, dar cu Davey după el, știa că fiecare pas contează, așa că se îndreptă direct spre ușile de sticlă ale magazinului Banbury's, la aproape douăzeci de metri distanță.

Glugile își dădură seama încotro se îndrepta și încercară să-i taie calea. Cei trei nu erau la fel de rapizi, dar erau mai brutali și nu se sinchiseau câtuși de puțin să ocolească lumea. Davey țipă când aglomerația se mai rări, pentru a-i arăta glugile la câțiva metri de el.

O femeie cu un landou le tăie, fără să își dea seama, calea.

– Băga-mi-aș!

Una dintre glugi se prăbuși peste cărucior, iar ceilalți membri ai găștii fură suficient de distrași pentru ca Steven și Davey să dea buzna prin ușile de sticlă ale magazinului Banbury's.

Un paznic gras, între două vârste, se îndreptă imediat spre ei, iar Seven se opri din alergat. Davey se băgă după el speriat, deși nu știa de ce.

Afară, glugile zbierau și o înjurau pe mama furioasă, fugind spre uși.

– Stevie...?

– Șșș! Steven îl smuci de mână ca să-i atragă atenția și-l conduse cu pași mărunți printre rafturile de genți, mărgelile și curele. Paznicul se încruntă, oprindu-se în timp ce se pregătea să intervină, acum că cei doi băieți încetineau pasul și începeau să semene a clienți.

Ușile de sticlă se deschiseră larg, iar glugile se izbiră de paznic.

Steven se uită înapoi, urcând împreună cu Davey pe scările rulante. Glugile urlau ceva despre drepturile lor, în timp ce paznicul le împingea pe ușă afară.

– Punem noi mâna pe tine, Lamb!

Cumpărătorii, cu aerul lor amabil, se uitau în jur, confuzi. Steven roși și privi drept înainte. Davey îl apucă de mână, ca și cum nu avea să-i mai dea drumul niciodată.

CAPITOLUL 10

Dragă domnule Avery,

Vă mulțumesc pentru scrisoare.

Mi-aș dori să fiți aici.

Cu respect,

S.L., 111 Barnstaple Road, Shipcott.

Avery era surprins. Scrisoarea nu spunea nimic! Nu cerșea, nu insista, nu-i oferea ajutor la audierile pentru eliberarea condiționată, dintre care prima avusese deja loc, în absența lui, și se soldase cu transferul său din Heavitree la penitenciarul de categorie inferioară Longmoor.

Reciti scrisoarea, și în el începu să mocnească furia. Scrisoarea sa fusese dezinvoltă și criptică. O știa prea bine, pentru că îi luase câteva zile să obțină tonul precis pe care voia să i-l imprime, și anume ignorant, ca să treacă de cenzori, dar cu o doză suficientă de șicanare, pentru a ațâța un cititor inteligent și hotărât să-i dea un răspuns. Tava sa pentru scrisori rămăsese goală timp de optsprezece ani și abia îndrăzneala să recunoască, fie și numai în sinea lui fiorul care-l cuprinsese la primirea epistolei. Și, mai ales, emoția supremă de a primi o scrisoare de la cineva legat într-un fel de familia unuia dintre copii.

Pentru Arnold Avery, prima scrisoare a lui S.L. deschisese o cutie a Pandorei de amintiri incitante. Începuse cu W.P. și analizase acea amintire din toate unghiurile. Îi luase zile întregi, iar în acele zile nu mai fusese la dispoziția Majestății Sale, ci își recăpătase controlul asupra lui însuși, zile în care nasul cu vinișoare albastre al ofițerului Finlay își pierduse puterea de a-l provoca, zile în care i se părea o nimica toată să primească muci în micul tub de hârtie, în loc de muștar, odată cu hamburgerul. Zile în care fusese liber.

Apoi a luat-o de la capăt, savurând din nou fiecare amintire cu fiecare copil în parte, prelungindu-și extazul timp de aproape o lună.

Iar acum, scrisoarea asta.

S.L. promitea să fie un corespondent serios, dar îi plăcea să-l tachineze. Ca o femeie! Ca un copil! De fapt, nu ar fi fost surprins să afle că S.L. era femeie! Cum îndrăzneala S.L. să înceapă o corespondență cu el și apoi să-i trimită o scrisoare în care nu spunea nimic? S.L. să se ducă

dracului!

Împături furios pagina A5, gata s-o facă bucățele, când observă ceva pe verso.

Avery se încruntă și o ridică la lumină, dar imaginea dispăru. Înclină pagina până văzu ce este. Inima îi bubuia în piept.

Arnold Avery începu să bată cu putere în ușa celulei, strigând că vrea un creion.

Foaia în format A5 pe care o folosisese S.L. era din hârtie de bună calitate. Mai mult de atât, era groasă, aproape ca un carton. Avery, care studiasse arta la școală, se gândi că trebuie să fie hârtie pentru acuarelă, datorită suprafeței ușor texturate.

Avery începu să frece sânguincios pe spatele scrisorii cu creionul bont, pe care-l primise pentru a semna prin vizetă.

Desenând pe o bucată de hârtie suprapusă peste scrisoare, S.L. – la care se gândea acum ca la un bărbat, datorită inteligenței acestui mod de comunicare – imprimase o singură linie șerpuită, care cobora din capul paginii, într-o buclă strâmbă. Înăuntrul liniei erau scrise inițialele L.D. și, ușor pieziș, imediat sub L.D., inițialele S.L.

În afară de un semn de întrebare, pe pagină nu mai era imprimat nici un alt simbol.

Avery aproape că izbucni în râs. Mesajul avea o simplitate copilărească. Printr-o linie și patru litere care nu însemnau nimic pentru altcineva în afară de el, S.L. îi arăta Exmoorul. Îi arăta lui Avery că știa unde fusese găsit corpul lui Luke Dewberry, unde se afla el față de acel loc și întreba din nou unde era Billy Peters.

Arnold Avery zâmbi fericit. Își primise corespondența.

CAPITOLUL 11

Când era mic, lucrurile bune durau prea puțin. Mureau prea ușor și prea repede. Păsările pe care le ademenea cu semințe, pe o masă, și le prindea apoi cu plasa, erau vrednice de tot disprețul pentru cât de repede se predau. Un șoarece alb al unui prieten a așteptat blând și încrezător, până i-a zdrobit capul cu piciorul. Zvârcolirile lui Lenny, motanul vărgat și gras al bunicii lui, au fost explozive la început, dar s-au stins repede, în timp ce îl ținea sub apă, în cada ei de un alb strălucitor.

Nici una dintre aceste fapte nu l-a provocat. Nici una nu l-a implorat, nu a cerșit, nu a mințit și nu l-a amenințat. Sigur, Lenny l-a zgâriat, dar ar fi putut să se ferească. Următoarea pisică pe care a înecat-o, Bibs, negru cu alb, i-a sfâșiat sălbatic mânușile de motociclist pe care le furase dintr-un târg de articole auto la mâna a doua.

Încă de mic citise articole despre copii răpiți din mașini sau din parcuri și găsiți strangulați câteva ore mai târziu, și fusese derutat de această risipă. Dacă cineva tot își asuma riscul de a fura trofeul suprem, un copil, de ce îl omora așa de repede după ce îl răpea? În opinia lui Avery, era ceva lipsit de sens.

La treisprezece ani, a încuiat un băiat mai mic într-un buncăr de huilă și l-a ținut acolo aproape o zi, speriat să nu-i facă ceva, savurând puterea pe care o avea asupra lui. Mai întâi, Timothy Reed, care avea opt ani, a râs, apoi s-a rugat, după care a cerut să fie eliberat, a bătut cu pumnii în ușă, a amenințat că îl spune, a amenințat că îl omoară, apoi a devenit foarte, foarte tăcut. Pe urmă a început să cerșească, să-l lingusească, să-i facă promisiuni, să-l implore cu disperare, să plângă. Avery a fost la fel de încântat de îndrăzneala sa, pe cât a fost de plânsetele jalnice ale lui Timothy. I-a dat drumul înainte să se întunece și i-a spus că a fost un test pe care l-a trecut. El și Timothy erau de-acum prieteni, în secret. Băiatul mai mic tremura de groază în timp ce spunea că este de acord ca Arnold să fie prietenul lui secret și promitea că nu va spune niciodată.

Și chiar a vrut să păstreze secretul.

După câteva săptămâni în care l-a tratat cu suspiciune, Timothy Reed a început să răspundă salutarilor prietenoase ale lui Arnold. Nu s-a putut abține să nu primească figurina Scuba Action Man și dulciurile șterpelite. La două luni după incidentul de la buncăr, Timothy Reed a privit cum Arnold l-a torturat pe un bățuș slăbănog de nouă ani, în timp ce acesta îi

cerea cu lacrimi în ochi iertare. Bătașul a dat de știre pe terenul de joacă, iar Timothy era mândru de nu se poate că avea drept aliat și protector un băiat mai mare și mai șmecher.

Când Timothy Reed a început să se uite la el ca la un erou, Arnold a simțit că era timpul să ceară favoarea pe care doar un prieten foarte apropiat și foarte secret o poate oferi.

Arnold Avery l-a abuzat pe Timothy Reed până când schimbarea de comportament și rezultatele slabe de la școală le-au atras atenția părinților și, imediat după aceea, poliției.

Așa a învățat Arnold prima lecție, și anume că avantajul animalelor era acela că nu puteau spune nimic.

La paisprezece ani, Arnold Avery a fost trimis la o școală de corecție, unde și-a petrecut fiecare noapte din sentința de trei luni și câteva zile învățând că adevărata putere sexuală nu constă în a cere și a oferi, ci în a lua, pur și simplu. Faptul că inițial s-a aflat de partea defavorizată a acestei ecuații nu a făcut altceva decât să confere valoare adăugată celei de-a doua lecții.

S-a dus acasă și nu a mai ajuns niciodată înapoi.

Au trecut alți șapte ani până să-l omoare pe Paul Barrett, care semăna surprinzător de bine cu Timothy Reed, dar așteptarea a meritat din plin. Avery l-a ținut pe Paul în viață șaisprezece ore, după care l-a îngropat în apropiere de Dunkery Beacon. Nimeni nu l-a suspectat. Nimeni nu l-a întrebat nimic, nimeni nu a întors capul după el în timp ce dădea ture cu duba prin West Country, citind ziare locale, sunând la numere locale, stând de vorbă cu copiii de prin partea locului.

Nimeni nu a găsit corpul lui Paul Barrett. Căutările le-au efectuat în apropierea casei băiatului, în Westward Ho!

Deci, Dunkery Beacon era un loc sigur unde să îngropi un cadavru, a conchis Avery.

Și l-a folosit din plin.

CAPITOLUL 12

Iarba neagră de pe deal, îmbibată de ploaie, picura acum straniu pe brazdă, în timp ce Steven săpa.

Făcu două gropi, mănca un sendviș cu brânză și mai săpă una.

De la ceea ce numise „Incidentul Mandibula-de-oaie“, își mai pierduse din interesul față de săpături. Acea bucurie imensă și eșecul care îi urmasă întetiseră sentimentul inutilității misiunii sale. Acum, fiecare pârâit al coatelor, fiecare junghi în spate, fiecare așchie în palmă îi păreau mai greu de suportat.

La baza noii sale stări de spirit se afla o nemulțumire sâcâitoare, care-l făcea să fie rece cu Lewis și arțăgos cu Davey. Chiar și aici, la mlaștină, unde munca atât de grea îi alunga, de obicei, din minte orice alt gând, mai puțin acea senzație vagă de epuizare, era nemulțumit și morocănos, deși acolo nu mai era nimeni în afară de el, de cazma și de pământul nesfârșit de sub picioare.

Avery nu îi răspunsese. Trecuseră aproape două săptămâni de când îi trimisese scrisoarea cu schița pe spate. Să fi fost prea prudent? Atât de prudent, încât Avery nu dăduse peste mesajul secret? Să fi citit ucigașul unchiului Billy doar cuvintele fără noimă ale scrisorii și să o fi aruncat apoi la gunoi? Iar dacă a văzut desenul, oare l-a și înțeles? Punându-se în pielea unui ucigaș, Steven s-a gândit că așa îl ispitește pe Avery să răspundă, dar poate că Avery nu descoperise mesajul. Sau poate că nu voia să se joace de-a șoarecele și pisica. Zilele treceau fără vreun răspuns de la Longmoor, iar Steven nu putea să își înăbușe presentimentul unui eșec. Își dorea să poată vorbi cu Lewis despre temerile sale, dar știa că trebuia să le păstreze pentru sine. Nimeni altcineva nu ar fi înțeles ceea ce a făcut. Parcă se și vedea purtând discuții stânjenitoare, dacă ar fi dezvăluit ceva despre corespondență.

Se chinuia și așa suficient de mult să se asigure că este de față de fiecare dată când vine poșta. Poșta venea devreme, pe la 7 dimineața, iar Steven își punea deșteptătorul să sune cu un sfert de oră mai devreme, pentru a fi sigur că era deja în capul scărilor atunci când trecea Frank Tithcott. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mama sau buni să îi ia vreo scrisoare. Steven nu primise niciodată ceva personal în cutia poștală, nici măcar o felicitare de Crăciun; își și imagina ce întrebări ar primi. Însă momentele de nerăbdare, când stătea și aștepta în capul scărilor, cu

picioarele înghețate, erau contrabalansate de sentimentul crescând de dezamăgire.

Începu altă groapă, dar, după o singură brazdă în pământul plin de rădăcini, azvârli cazmaua și se trânti la pământ, lângă ea.

Aproape instantaneu, prin pantalonii impermeabili ieftini începu să pătrundă umezeala. Întins pe pământ, simți cum îl ia frigul, în timp ce iarba neagră îl învăluia într-un giulgiu ud. Sudoarea i se uscaseră prea repede și începu să tremure.

Negura dinspre mare se strecura tăcută peste pământ, acoperindu-l cu o pătură jilavă, ce purta un iz de alge putrede.

Steven simți că se scufundă sub imensitatea ei oarbă. Îi reveni în minte imaginea galaxiei. Era un atom al unui microb de pe o pată de pe un fir de praf, rățacit undeva, în mijlocul pustietății. Cu doar câteva momente mai înainte stătuse în picioare, puternic, și emanase căldură. Acum, câteva secunde mai târziu, era un cadavru-în-așteptare, plutind în derivă prin spațiu. Avery avea dreptate. Toate astea nu însemnau nimic.

Simți că-l ustură ochii și, dintr-odată, începu să plângă. La început doar cu lacrimi, apoi cu suspine și sughituri, ca un bebeluș abandonat în iarba neagră, cu pieptul zguduindu-se, cu stomacul și mușchii încordați, cu pumnii reci și albi încreștați de disperare.

Zăcu acolo câteva minute plângând, fără să înțeleagă ce era cu acest sentiment sau de unde venise. Singura sa emoție coerentă erau grijile vagi, detașate, pe care și le făcea în legătură cu sănătatea sa mentală.

Plânsul i se domoli, apoi încetă, iar ochii fierbinți îi fură răcoriți de burnița care cobora tăcută din cerul lăptos. Clipi și i se păru un efort care aproape îl depășea. O oboseală i se scurgea din piept în fiecare particică a trupului său, ca plumbul, împingându-l în jos, spre mlaștină, iar în acel moment, corpul său nu mai avea nimic altceva de făcut decât să zacă acolo și să aștepte noi ordine.

Încetul cu încetul, mintea lui Steven revenea în timpul acelei încremeniri totale a corpului său, ca dintr-o călătorie foarte îndepărtată. La început i se făcu milă de el; își dori ca mama lui să vină să-l găsească, să-l înfășoare într-un prosop alb și pufos, să-l ia în brațe și să-l ducă acasă și să-i dea să mănânce o tocană și o budincă de ciocolată. Suspină la gândul că așa ceva nu avea să se întâmple, nici acum, nici altă dată. Alt pumnal în inimă, și mai dureros, îi spuse că această amintire din visele lui nu se întâmplase probabil *niciodată*. Nu își amintea de nici un prosop pufos, de nici o tocană, la fel cum nu-și amintea nici ca mama să-l fi strâns vreodată protector în brațele ei calde când era ud learcă și tremura de frig. Avea însă multe amintiri cu ea smulgându-i șosetele umede din picioare, strigând despre murdăria din coșul de rufe, frecându-i prea tare părul cu unul dintre prosoapele lor desperecheate și subțiate, întinse la uscat noaptea, dar pe care

le găsea tot jilave dimineața. Asta îl făcu să se gândească la tapetul pătat din baie, unde iarna, în spatele vasului de toaletă, creșteau niște ciuperci roșii, ca și cum de afară ar fi început o invazie, iar frigul și tot felul de chestii târâtoare s-ar fi furișat încet în casă. Davey a plâns când a văzut prima dată ciupercile și mai degrabă ar fi făcut pipi în pat decât să se apropie de ele. Însă acum, ca toți ceilalți, le ignora. Uneori, chiar glumeau pe seama ciupercilor și a mucegaiului, dar, când Steven se întorcea din casa imaculată a lui Lewis, mirosul de mucegai îl izbea imediat cum deschidea ușa de la intrare. Nu-l simțea pe hainele pe care le purta, dar – din pricina mirosului proaspăt de detergent al hainelor colegilor săi – avea un sentiment neplăcut că duce cu el, peste tot, duhoarea sărăciei.

Nu s-a simțit niciodată curat. Nici când venea din mlaștina noroioasă, nici când ieșea din cada cu apă caldută pe care o împărțea cu Davey, nici când se scula din patul în care dormeau amândoi și nici când își trăgea pe el cămașa pentru școală, pe care o purtase și cu o zi înainte.

Ce se întâmplase cu el? Steven simțea că i se tulbură mințile. Cum se întâmplase? Unde dispăruse? Cândva, cumva, băiețelul care era dispăruse și fusese înlocuit de un altul. Noul Steven nu se uita la *Meciul Zilei* și nu stătea la coadă la Blue Dolphin pentru bezele de 50 de penny. Nu își dorea, mai mult ca orice, un abțibild cu Steven Gerrard în colecția sa Soccer Stars. Noul Steven era aici în fiecare după-amiază, până se lăsa noaptea, transpirând în noroi, mâncând sendvișuri mucegăite, scormonind încet pământul cu o cazma ruginită și căutând moartea.

Asta era viața lui, de trei ani de zile. Trei ani! Se simțea ca un condamnat care tocmai își aflate sentința. Gândul la cei trei ani pe care îi irosise era la fel de șocant ca și cum abia ar fi urmat să-i irosească. Ce se întâmplase cu el? Unde dispăruse?

Odată cu autocompătimentirea, îl cuprinse o furie atât de intensă încât aproape simți cum îl lovește fizic. Zvâcni din mână, ca și cum ar fi putut să o respingă. Furia era orbitoare. Dintr-o singură mișcare, se prăbuși în genunchi și începu să smulgă cu sete iarba neagră și buruienile, zgâriind pământul cu unghiile, plesnind brazdele de iarbă ude. Bătea, secera, lovea și izbea, iar iarba îl împrăștia cu stropi de ploaie. Gâfâia și șuiera de parcă unicul său scop în viață ar fi fost să ia cu asalt întreaga planetă.

Când își reveni, era îngenușat, cu creștetul în pământ, prosternându-se în fața naturii. Avea smocuri de iarbă în pumni și în gură, de parcă ar fi încercat să rumege pământul.

Se ridică încet și se uită la urmele neconvingătoare lăsate de criza sa de isterie asupra mlaștinii. Câteva cocoloașe de iarbă ici-colo, tulpini de iarbă neagră rupte, zăcând la pământ, câteva găuri în noroi, umplându-se repede cu apă. Nu însemnau nimic. Un ponei de Exmoor bățând iarna cu copita după iarbă, un pui de cerb culcat, o oaie ghemuită să se balege ar fi

lăsat semne mai vizibile decât Steven, cu toată furia sa.

Se ridică în picioare, clătinându-se și privind spre cerul lăptos. Cazmaua era tot acolo unde o azvârlise în urmă cu o veșnicie. Cutia cu mâncare și harta erau în apropiere, niște artefacte extraterestre care nu aveau nici un înțeles pentru el, în acel neguros capăt de lume.

Dădu să plece, dar nu avea nici cea mai vagă idee unde se află. Nu putea să vadă la mai mult de trei metri în orice direcție, după care nu mai exista nimic. O fărâmă de rațiune îl ținea să nu se arunce orbește în vârtejul neantului. Mai rămăsese captiv în mlaștină, tot așa, învăluit în ceață și complet pierdut. Pâcla aceea lăptoasă se furișa pe nesimțite chiar și într-o zi cu soare, din senin. În urmă cu doi ani, stătuse trei ore lângă o groapă goală până când vara își reintrase în drepturi.

Amintirea aceea îl readuse pe Steven cu picioarele pe pământ și îi dădu seama că trebuie să rămână pe loc.

Îi era frig, dar îi fusese și mai frig de-atât. Era ud, dar fusese și mai ud de-atât. Încă nu îi era foame. Nu era rănit și, cât timp nu avea să se aventureze prostește prin ceață, nici nu avea să pățească nimic.

Se uită în jos la cazma și i se păru familiară. Nu era cea mai plăcută imagine, dar cel puțin o recunoștea.

Începu să plouă iar, și Steven întoarse cutia pentru mâncare cu fundul în sus și și-o puse pe cap. Ploaia care se așternea tăcut pe iarba neagră zornăia acum pe coiful său ca pe un acoperiș de tablă.

Să stea nemișcat însemna să i se facă și mai frig. Se aplecă șovăind și luă cazmaua. Găsi locul unde săpase prima brazdă și începu să dea la cazma. Scoase o nouă brazdă fără tragere de inimă, dar la următoarea se simți mai bine, iar până la a patra își intră deja în ritm.

Când ajunse pe la jumătatea gropii, Steven știu că va merge până la capăt, deși la început își propusese doar să se încălzească.

Săpăturile îi dădeau un scop în viață. Era un țel mărunț, slab și care părea să nu ducă nicăieri.

Dar să ai un scop însemna ceva, nu?

De undeva răsună însă o voce mică și răutăcioasă care îi spunea că nu însemna nimic. Toate acestea nu însemnau nimic.

Dar mai era o voce, mai puternică, înăuntrul lui Steven. Nu avea răspunsuri, ci doar alte întrebări, dar una dintre ele îl făcea să sape în continuare, mult după ce un soare nevăzut apunea de pe cerul invizibil.

Dacă nu însemna nimic, de ce conta așa de mult?

CAPITOLUL 13

– Steven! Micul dejun!

– Vin!

Mâinile îi tremurau în timp ce deschidea scrisoarea de la criminalul în serie.

Dragă S.L.

Îți mulțumesc pentru scrisoarea Grozavă.

Timpul nu sTă Deloc.

*Cu reSpect,
A.A.*

Steven întoarse foaia pe dos, cu mâini tremurânde, și o ținu în lumină. Nimic. Hârtia era ieftină și subțire. Nu s-ar fi putut scrijeli nimic pe ea. Aprinse și al doilea bec, dar degeaba, pe dosul scrisorii nu se zărea nici o urmă.

Steven se încruntă. Ce rost avea ca Avery să-i răspundă la scrisoare, dacă nu-l ajuta? Scrisul îngrijit de dinainte al lui Avery era înlocuit de litere inegale, neîngrijite și majuscule puse aiurea.

– STEVEN!

– VIN!

Din ceea ce citise el, criminalilor în serie le plăcea să se joace, mai întâi cu victimele lor, iar apoi cu poliția. Le plăcea să se dea mari. Și mai știa și că așa fuseseră prinși majoritatea dintre ei. Asta dacă fuseseră prinși.

Poate că lui Avery îi plăcea pur și simplu să primească scrisori și îl ispitea să continue să-i scrie.

În cazul ăsta, poate că ar fi trebuit să facă mai mult pentru a-l ademeni să îi răspundă.

Steven nu își putea da seama dacă, mulțumindu-i pentru „scrisoarea grozavă“, era sarcastic sau nu. El era primul care să admită că scrisoarea sa nu era cine știe ce, dar dacă Avery a găsit și a înțeles mesajul, atunci poate chiar credea că e grozavă. Poate că îndemnul acela că trebuie să profiți de o ocazie favorabilă, cu care nu te vei mai întâlni, însemna că Steven avea dreptate să își pună acele întrebări chiar atunci. Dar, dacă Avery descoperise mesajul, de ce nu răspunsese în același fel, cu o hartă? Sau...

Steven sări ca ars, în timp ce ușa toaletei se izbi de perete. Mama sa era roșie la față, după ce urcase scările în fugă.

– Ce dracu' faci?

– Mamă, sunt pe toaletă!

Lettie îl măsură cu privirea.

– Cu pantalonii pe tine? Te tot strig de zece minute!

Observă scrisoarea din mâna băiatului.

– Ce e aia?

Steven roși și o împături.

– Nimic. Își privi mama și văzu că aștepta o explicație. N-avea să scape cu una, cu două.

– Doar o scrisoare.

– De la cine?

Steven se făcu mic sub privirea ei amenințătoare.

– Dă-o încoace.

Întinse mâna.

Steven nu schiță nici o mișcare, iar când Lettie se aplecă și-i luă scrisoarea din mână, nu avu curajul să i se opună.

Lettie despături scrisoarea și o citi. Rămase neclintită mai mult decât i-ar fi luat să citească scrisoarea, iar Steven își ridică privirea spre ea, cu teamă. Lettie se holba la scrisoare, ca și cum ar fi conținut instrucțiuni ascunse despre cum ar fi trebuit să reacționeze. O întoarse pentru o clipă, iar Steven îi mulțumi lui Dumnezeu că A.A. nu schițase vreo hartă pe dos.

Trecuse parcă o veșnicie când Lettie i-o întinse, brusc, înapoi.

– Vino jos, imediat.

Steven era uluit. O urmă pe scări în jos, spre bucătărie, unde îl aștepta un bol de cereale Cheerios care se înmuiau în lapte.

Buni își încrucișă brațele la piept și se uită la el chiorâș.

– Unde era?

– La closet.

Buni pufni disprețuitor, ca și cum ar fi știut ea prea bine ce fac băieții de vârsta lui la closet, adică nimic din ceea ce ar face acolo o persoană decentă. Steven se înroși numai la gândul acela, iar buni pufni din nou. Cele mai rele așteptări îi erau confirmate.

– Of, lasă-l în pace, mamă.

Steven fu atât de surprins, încât mușcă din lingură. Davey își ridică privirea de la cereale, dar o coborî imediat, după ce buni îi aruncă o căutătură amenințătoare.

Luară micul dejun în tăcere. Steven își spală bolul și lingura și plecă la școală cu scrisoarea criminalului în buzunar.

Glugile îl prinseră la poarta școlii. Apărură din senin și îi răsuciră

brațele la spate până îl puseră cu capul în jos, făcându-l să se dezechilibreze și aproape să cadă.

– Lăsați-l în pace, o auzi vag pe Chantelle Cox, lucru care intensifica umilința asaltului.

– Ia-i banii de mâncare.

– Nu am bani de mâncare. Îmi aduc sendvișuri de acasă.

– Ce zici, fonfăitule?

Unul îl trase de păr, ridicându-i capul, ca să-l audă mai bine, în timp ce altul îl percheziționa ca un adevărat absolvent al academiei de poliție.

– Îmi aduc sendvișuri.

Băiatul care îl ținea de păr îl smuci. Steven scrâșni din dinți. Simți cum îi deschideau fermoarul rucsacului și își pierdu echilibrul, în timp ce ei scormoneau înăuntru. Se simțea ca o antilopă pusă la pământ de câini sălbatici și din care haita se pregătea să muște cât era încă în viață. Cărți, caiete, creioane, toate îi căzură împrăștiate la picioare, în timp ce ei trăgeau de lucrul acela din spatele lui, care încă făcea *parte* din el. Îl apucă greața.

Brusc, casoleta cu pachetul pentru prânz îi apărui sub bărbie, cu capacul rupt. Se simțea mirosul pastei de pește. În ochi i se citea umilința.

– N-ai *prăjitură*?

Izbucniră cu toții în râs. Steven nu răspunse.

– Ți-e foame?

– Nu.

– I-e foame.

O mână murdară luă un sendviș și i-l duse la gură. Dădu să se ferească și își ținu buzele strânse, dar o durere ascuțită în picior îl făcu să țipe, iar sendvișul îi umplu gura, ca un burete cu gust de pește, care se expandă și-l făcu să se înece.

Tuși.

– Băga-mi-aș! Băiatul cu mâini murdare își șterse pâinea udă de pe față, în timp ce prietenii săi râdeau de el.

– Bă, nu-i de râs!

Îi îndesă lui Steven caserola cu mâncare în față, mărlu lovindu-l în ochi, celălalt sendviș cu pastă de pește intrându-i în nas și zdrobindu-i buza de marginile recipientului, până când simți o durere puternică.

Dintr-odată, cutia căzu la pământ cu o bufnitură, iar călăii o luară la fugă și se topiră în suvoiul de copii îmbrăcați în uniforme roșu cu negru, în timp ce silueta neclară a unui profesor se îndrepta către Steven.

Se strâmbă de durere, în timp ce sângele îi revenea în brațe.

– Ești bine?

Simți în gură gustul sărat de sânge de la buza spartă.

– Da, domnișoară.

Domnișoara O'Leary se uită cu atenție la Steven. Îl știa de la una

dintre clasele ei, dar nu-și amintea, cu nici un chip, cum îl cheamă. Băiatul arăta caraghios. Era roșu la față și avea urme adânci și vineții, de formă pătrată, de la caserola pentru prânz. În creștetul capului îi rămăsese o jumătate de sendviș și avea obrajii mânjiți cu unt. I se învinețise un ochi și mirosea a pește. Făcu imediat legătura. Era băiatul care mirosea a mucegai. Orice urmă de compasiune fu înlocuită de o ușoară repulsie. Mucegai și pește. Vocea îi deveni aspră.

– Atunci, adună-ți lucrurile, Simon. A sunat clopoțelul.

– Da, domnișoară.

Nu îl știa.

Îl duru profund.

El era băiatul care scria scrisori autentice! *Bunica mea s-a înecat și a murit de la un os din cambula dumneavoastră! Jocul Nintendo pe care mi l-ai trimis a fost cel mai frumos cadou! Am câștigat premiul pentru cel mai corect jucător de fotbal!*

Steven se întrebă imediat dacă domnișoara O’Leary l-ar ține minte după ce ar afla că îi scrisese unui criminal în serie pentru a-i cere ajutorul ca să găsească rămășițele unchiului său, mort în copilărie. Își înghiți cuvintele, simțindu-se mizerabil. Atunci l-ar ține minte doar ca pe un mincinos, un fantezist macabru. Sau, și mai rău, l-ar crede și ar cere să fie întreruptă corespondența. Ar fi o situație din care n-ar avea nimic de câștigat.

– Grăbește-te, s-a sunat deja.

– Da, domnișoară.

Stătu pe capul lui, nerăbdătoare, cât își adună cărțile și caietele de pe asfaltul ud și murdar. Fu mulțumit că sendvișurile se dezintegraseră pur și simplu, scutindu-l de rușinea de a le aduna. Mărul care îi învinețise ochiul se rostogoli în șanțul de scurgere, unde rămase să putrezească.

Îi luă vreo două minute să caute capacul de la caserolă, pe care-l găsi sub o mașină. Când se ridică din nou, cu genunchii noroiți, o văzu pe domnișoara O’Leary cu scrisoarea de la Arnold Avery în mână. Îngheță.

– *Îți mulțumesc pentru scr*Isoarea Grozavă.

Steven nu spuse nimic. Ce putea să spună? Se uită cu atenție la fața ei, pe când cerceta bucata de hârtie udă, iar între sprâncene îi apăru o cută adâncă.

Mintea domnișoarei se învârtea încet, precum cilindrii unui lacăt rugint cu cifru care, într-un sfârșit, ajunseră la locul lor și făcură clic. Îl privi, iar Steven simți un gol în stomac.

– Deci scrii scrisori grozave și în timpul liber?

Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că n-a auzit bine. Simți cum se îmbujorează.

– Da, domnișoară.

Zâmbi ușurată că poate să demonstreze un oarecare interes pentru acel

băiat. Avea nevoie de asemenea mici momente ca să-i aducă aminte că nu își irosise viața la catedră. Îi întinse scrisoarea, pe care el o luă, nesigur.

– Fugi acum, Simon!

– Da, domnișoară.

Steven o rupse la fugă.

Geografie.

Steven copie pe calc o hartă a Africii de Sud. O transferă apoi pe caietul de exerciții și începu să o completeze cu resursele minerale. Aur. Diamante. Platină. Cât de exotic. Pufni încet, gândindu-se la resursele minerale ale țării sale natale: staniu, argilă și cărbune, singurele lucruri pentru care merita să sapi pe acest mic pisc de munți marini numit Marea Britanie.

Staniu, argilă, cărbune și cadavre. Cadavre îngropate în noroi, în pământ, pe ogoare. Cadavre ale celor adormiți, morți în tăcere, corpurile neînsuflețite ale picților, celților, saxonilor și romanilor măcelăriți; regaliști și capete rotunde⁸, trași cu toții prin sabie, odihnind în dulcele pământ englezesc. Și cum industriile cărbunelui, staniului și argilei au murit, s-a dezvoltat industria cadavrelor. Acum, la orele de maximă audiență, ploua cu oasele țăranilor saxoni, imediat cum erau dezgropate din pământ. O trezire brutală din secole de odihnă ascunsă.

Cadavrele erau o bogăție minerală pentru Marea Britanie, la fel ca aurul pentru Africa. Imperiul decăzut, redus la niște înțepături mici și roz, a devenit retras și introspectiv, obosit și sătul de cuceriri, trezindu-se acum ca un bătrân care locuiește singur într-un conac dărăpănat și care se apucă să sune la numere dintr-o agendă de telefon ferfenițată, ignorând viitorul scurt și gândindu-se la trecutul lung și îndepărtat.

Marea Britanie fusese ridicată pe cadavrele cuceritorilor și supușilor. Steven îi simțea chiar acum în pământul de sub fundația școlii, de sub podeaua clasei, de sub picioarele scaunului său, de sub tălpile de cauciuc ale pantofilor de sport.

Atât de multe cadavre, iar el nu voia decât unul. Nu părea să ceară prea mult.

În timp ce presa atent creionul de grafit pe o pagină goală, Steven se întreba câte dintre aceste oase străvechi erau în pământ din cauza criminalilor în serie. Oare atunci când analiza femururi și cranii sparte descoperite pe întreaga planetă, echipa de arheologi de pe Channel 4 contamina scena unei crime vechi de două mii de ani? Fusese băiatul saxon sau fata din vremea Tudorilor o victimă? Mai erau și altele? Peste o sută de ani, vor fi arheologii capabili să stabilească legături între șase, opt, zece victime și să spună cu siguranță că au fost ucise? Și că au murit de aceeași mână criminală?

Arnold Avery fusese condamnat pentru șase crime. Plus unchiul Billy. Plus... cine știe câți alții. Câți zac fără să fie găsiți, în gropi ascunse? Cât de mulți, în toată istoria? Le călca oare oasele în picioare, când se ducea acasă? Oare craniile lor cu orbitele căscate se uitau de sus la el atunci când explora fostele mine din Brendin Hills? Îl trecu un fior și mișcă harta.

– Uau! exclamă, în timp ce pune la loc Johannesburgul peste Johannesburg.

Copiii din jurul lui chicotiră, iar doamna James își ridică privirea de pe lucrările de control pe care le corecta.

– Ai ceva de împărtășit, Steven?

Dar lui Steven i se tăiasă răsuflarea și simțea că se sufocă.

Linia pe care Steven o copie era chiar mai strâmbă decât ar fi trebuit să fie. Mâinile îi tremurau și simțea furnicături prin tot corpul, într-un amestec de surescitare și de frică.

Împinse la o parte atlasul cu atâta putere, încât alunecă de pe vechea masă de bucătărie Formica și ateriză deschis pe podea, cu cotorul rupt. Steven nici măcar nu observă. Nu folosea atlasul pentru prima oară. Data trecută copiasse conturul Exmoorului pe o coală de desen, ca să i-l trimită lui Arnold Avery. De data asta îl copiasse pe hârtie de calc. Erau marcate din nou marginea și Shipcott.

Televizorul era pornit în sufragerie, dar Steven aruncă mai multe priviri pe hol, înainte să desfacă scrisoarea de la Avery și să o netezească pe masă. Puse calcul peste scrisoare, cu „C“-ul și „S“-ul de la „Cu reSpect“ peste punctul unde era marcat Shipcott. Bătăile inimii îi spărgeau timpaneale. I.G. de la „scriSoarea Grozavă“ și T.D. de la „nu sTă Deloc“ erau amândouă la nord-est de Shipcott, spre Dunkery Beacon.

Avery îi arăta unde se aflau mormintele Iasminei Gregory și al lui Toby Dunstan.

Spărsese codul.

8 Poreclă dată parlamentarilor și unor puritani în timpul Războiului Civil Englez, când au luptat împotriva regelui Carol I și a susținătorilor săi. Capetele rotunde doreau să confere parlamentului control absolut asupra administrației. (n.tr.)

CAPITOLUL 14

Lettie Lamb făcea curățenie în casa aceea imensă și se gândea, pentru prima dată după mult timp, la fiul ei mai mare.

Sigur că se gândea la el în fiecare zi. De ce nu se trezise încă? Își făcuse temele? Unde îi era cravata? Dar trecuseră zile, săptămâni, poate chiar luni, își mărturisi ea rușinată, de când nu se mai gândise la el.

Imediat ce-i trecu prin minte acest gând, încercă să-l alunge. Nu se putea gândi la Steven fără să se gândească la Davey și nu se putea gândi la Davey fără să se simtă vinovată, știind că el era preferatul ei. Nu putea niciodată să simtă vina aceea fără să se gândească la mama ei, sărmana doamnă Peters, care îl iubise mai mult pe Billy.

Era o cale bătătorită – un tunel care lega timpul și oamenii –, așa că atunci când se gândea la Steven, se gândea automat la Billy. Ei doi erau atât de strâns legați în mintea ei antrenată, încât aproape că se confundau. Steven și Billy. Billy și Steven. Faptul că Steven era cam de-o vârstă cu Billy la momentul dispariției nu făcea altceva decât să-i adâncească păcatele. Și, deși îl iubea pe Steven, trebuia să își aducă singură minte de acest lucru, de fiecare dată, când resentimentele și vina față de Billy se răsfrângeau asupra fiului ei.

Lettie freca urma de pahar de pe masa din hol. Freca la ea, de parcă mahonul acela prețios ar fi fost al ei.

Nu era vina ei. Fiecare mamă avea un copil favorit, nu? Era firesc. Și oricine l-ar fi preferat pe Davey. Era așa de drăguț și de vioi și spunea lucruri amuzante chiar și când vorbea fără noimă. De ce s-ar simți vinovată? Cum s-ar cenzura? Steven nu își făcea nici un bine cu felul lui izolat de a fi și cu acea cută mică pe care o avea întotdeauna între sprâncene. Părea mereu îngrijorat. De parcă ar avea de ce să-și facă griji!

Lettie simți că o cuprinde acel licăr cunoscut de furie față de Steven. Arăta întotdeauna de parcă ar fi purtat povara întregii lumi pe umerii lui, rahatul ăsta cu ochi! Ea era cea care trebuia să-i țină pe toți laolaltă, ea era cea care trebuia să frece podelele altor femei pentru ca Steven să-și ia bezele de la Blue Dolphin. Ea era cea care creștea singură doi copii, nu? Ea, nu el! Astea erau cele mai frumoase zile din viața lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Urma de la pahar nu se ștergea. Sincer, cu cât au mai mult, oamenilor le pasă mai puțin. Se duse în bucătărie și deschise ușa camării. Era plină cu

tot felul de mâncăruri exotice, de care Lettie nu se putea atinge. Totul de la Marks & Spencer. Iar ea abia dacă își dădea seama că era mâncare, mintea ei nu făcea nici o legătură între proviziile din cămara familiei Harrison și mâncarea ieftină care se găsea mereu pe masa ei.

„Ia ce vrei“, îi spunea mereu doamna Harrison. Bineînțeles că nu se referea la tarteletle cu ciuperci sălbatice sau la puiul în sos de smântână cu porumb baby și păstăi de mazăre dulce. Se referea la dulciurile și la biscuiții pe care le păstra în „dulăpiorul copiilor“. Lettie căutase minute în șir în dulap după ceva de mâncat, dar nu avusese niciodată curajul să rupă ambalajul biscuiților cu ciocolată frumos împachetați, ca pentru un cadou, sau să boțască folia de pe o cutie de biscuiți cu brânză Cheddar veche și fulgi de ardei. În schimb, luă niște biscuiți cu cremă și se duse să îi mănânce deasupra chiuvetei, ca să nu facă firimituri.

Dar văzuse în cămară borcane cu alune braziliene, migdale și nuci macadamia. Alunele braziliene erau de o calitate atât de bună, încât nu găsisese nici măcar una spartă. Fusese nevoită să taie una în două.

Frecă urma de pahar de pe mobilă cu jumătatea de alună și se uită cum dispare.

Scrisoarea pe care o primise Steven. De aceea se gândea la el. Se simțea cam prost că o citise, când era atât de evident că era personală, dar, la naiba, îl strigase un sfert de oră, până răgușise. Nu avea urechi să audă? Urechile lui Steven ieșeau în afară într-un unghi ciudat și erau întotdeauna roșii la vârf, nu ca ale lui Davey, drăgălașe, catifelate și mici. Scrisoarea era stranie. Voise să îl întrebe de la cine era, dar se răzgândise în ultimul moment. Ceva i-a amintit că, atunci când avea doisprezece ani, Neil Winstone îi scrisese: „Părul tău arată frumos“ pe spatele manualului de gramatică, așa că se abținuse.

Steven părea prea mic, prea indiferent, prea *nefericit*, să aibă o prietenă. Dar scrisese, evident, cel puțin o scrisoare, primul. *Îți mulțumesc pentru scrisoarea grozavă*. Lettie se întrebă ce mai însemna o scrisoare grozavă în vremurile astea, cu mesaje pe mobil și e-mail. Mai mult de două rânduri? Să scrii corect gramatical? Sau să faci declarații de dragoste nemuritoare?

Lettie nu se bucura pentru Steven. Încă un lucru pentru care trebuia să își facă griji. Cât timp avea să treacă până când se va trezi la ușă cu mama vreunei târături de paisprezece ani, cerând un test de paternitate? Lettie se și vedea făcând cu schimbul, cu mama târăturii, să aibă grijă de copil, în timp ce târătura încerca în zadar să-și ia bacul. Un viitor în care ea, Lettie Lamb, devenea bunică la treizeci și patru de ani. I se făcu brusc rău și trebui să se sprijine de masa din hol. Simți un vârtej sorbind-o către moarte, înainte ca măcar să fi apucat să-și trăiască viața.

Când avea să-i vină și ei rândul? N-avea și ea dreptul? Cum îndrăzne

rahatul ăla cu ochi să-i distrugă viața. Iar.

În acel moment, vina și autocompătimirea începeau să se contopească.

Îi dădură lacrimile, dar și le șterse imediat, înainte să apuce să i se întindă rimelul. Mai avea de făcut două case înainte să îl ia pe Davey. Nu putea să se ducă arătând ca dracu', să le strice tuturor ziua.

Trase adânc aer în piept și așteptă să-i treacă.

Avea încă în mână cele două jumătăți de alună braziliană. Cuprinsă subit de un sentiment de sfidare, le măncă pe amândouă.

CAPITOLUL 15

S.L. devenea nerăbdător. Arnold Avery zâmbi pieziș și ridică încă o dată scrisoarea în dreptul ochilor, stând întins pe patul denivelat, care-l făcea să se trezească de zeci de ori pe noapte, din cauza arcurilor ieșite în afară.

Scrisoarea era de o simplitate zen.

W. P.?

S.L. era extrem de hotărât să afle ce-l interesa. Acest lucru îl amuza pe Avery. Și îi furniza informații. S.L. se credea foarte deștept, ținându-și identitatea secretă, dar acum, neglijența lui îi îngăduia lui Avery să afle – sau cel puțin să facă presupuneri fondate – ce fel de persoană era.

În primul rând, se gândi Avery, S.L. nu fusese niciodată la închisoare. Dacă ar fi fost, atunci ar fi știut că în închisoare aproape totul se petrecea foarte, foarte încet. Zilele treceau greu, iar nopțile, și mai greu. De la micul dejun și până la prânz trecea un veac, de la prânz la cină, un eon, iar de la stingere și până la somn, o eternitate. Așa că, cele șase sau șapte săptămâni care trecuseră de la prima lui scrisoare și care în mod cert însemnau foarte mult pentru S.L., pentru Avery nu însemnau nimic. Pentru Avery, cu cât această corespondență care-i stârnea amintiri plăcute dura mai mult, cu atât era mai bine.

Era surprins și un pic dezamăgit de slăbiciunea lui S.L. Se gândise la S.L. ca la un egal în plan intelectual, dar acum își dădea seama că nici nu putea fi vorba. Să își trădeze nerăbdarea cu atât de multă nesăbuiță, în acest fel, arăta că nu gândește lucrurile în perspectivă, așa cum ar fi trebuit.

Avery simți un junghi în inimă, amintindu-și de ziua în care îl așteptase pe Mason Dingle să se întoarcă cu cheile de la mașină. Dacă ar fi avut răbdare... Dacă al doilea copil nu ar fi dat buzna la locul de joacă și nu s-ar fi cățărat într-un leagăn, chiar lângă el... Dacă ar fi putut să își păstreze calmul...

Dintre toate amintirile despre cariera sa, acele imagini cu Mason Dingle îl marcau ca semnele de vărsat. Veneau nechemate și nedorite, o dată, de două ori pe săptămână, și îl făceau să-și resimtă din plin slăbiciunea și prostia.

Acum era alt om. Prins în acel cavou din piatră și fier, înțelesese ce

înseamnă răbdarea. O conversație politicoasă cu ofițerul Finlay putea fi obținută doar printr-un efort maxim de răbdare. Să stai la coadă la cantină, aproape o oră, doar pentru ca o maimuță rânjită să-ți spună că nu mai rămăsese nimic altceva din lasagna decât arsura de pe fundul tavei cerea răbdare și autocontrol.

Dar acum era prea târziu. Îl frigea ca un fier înroșit gândul că acum, când în sfârșit stăpânea la perfecție arta răbdării și a autocontrolului, nu avea cum să și-o exerseze.

Tocmai de aceea, scrisoarea irascibilă și revendicativă îi procura mai multă plăcere decât orice altceva, de la prima misivă prudentă a lui S.L. Îi arăta o fisură în armura lui S.L. O dezvăluire neașteptată a dorinței, care îi oferea lui Avery ceva ce nu mai simțise de foarte mult timp. Îi oferea putere.

CAPITOLUL 16

Arnold Avery nu îi răspunsese, iar Steven resimțea fizic absența unei scrisori. Uneori îl apuca o mâncărime în ureche sau în gât. Sau între ureche și gât. Nu conta cât de mult își îndesa degetul în ureche și nici de câte ori își dregea glasul, ca și cum ar fi vrut să expectoreze, pentru că nu reușea deloc să atingă acel punct sensibil și-i venea să țipe de frustrare. Lipsa unui răspuns de la Avery era ca o mâncărime atât de adâncă înăuntrul său, încât ar fi vrut să se arunce la pământ, să se rostogolească și să se zvârcolească precum un câine plin de purici, într-o încercare zadarnică de a se scărpina.

Trecuseră mai bine de patru săptămâni și iarba neagră de pe mlaștină începuse deja să înmugurească.

Steven era oricum un băiat firav, însă, în acele săptămâni, trăsăturile i se ascuțiseră și mai mult, iar cearcănele îi deveniseră vineții sub ochii câprui, obosiți. Pentru că stătea mereu încruntat, cutele verticale, care nu aveau ce căuta pe chipul unui copil, i se adânciseră pe frunte.

Se oprise din săpat.

Gândul acela îl făcea să se simtă rău și îi dădea o stare de slăbiciune, ori de câte ori se uita pe fereastra băii la mlaștina care se ridica în spatele caselor. Îl copleșea, îl frământa, îi condamna eforturile neînsemnate și îl făcea să se gândească serios la încetarea lor.

Se simțise aproape, atât de aproape de aflarea adevărului de la Arnold Avery, încât zgârieturile sale făcute la întâmplare în mlaștină păreau tot mai ridicole.

Exista un om care știa unde era îngropat unchiul Billy. Steven luase legătura cu omul acela.

El înțelesese regulile pe care Steven le stabilise și intrase în joc.

Iar astfel, Steven renunțase la celălalt joc, un joc care nu includea alți jucători, nu avea reguli și nici șanse reale de câștig.

Să admită că, de unul singur, sarcina sa era fără speranță, fusese cel mai șocant și mai dureros moment din viața sa pe care și-l amintea. Îl lăsase atât de confuz și de apatic, încât chiar și Lettie observase.

– N-ai ieșit cu Lewis astăzi? îl întrebase până la urmă, iar el doar clătinase trist din cap.

Lettie nu-l mai întrebase nimic. Spera că era tras la față din cauză că se certase cu Lewis, și nu pentru că o lăsase cu burta la gură pe târătură. *Îți mulțumesc pentru scrisoarea grozavă.* Cuvintele i se învârtteau întruna în

mintea lui Lettie, prea tulburătoare să le rostească, prea tulburătoare să le uite.

Lettie spera să fie din cauza lui Lewis. Pentru orice altceva, nu avea timp să-i pese.

Acum, în timp ce restul clasei citea cu rândul câte o pagină din *Sabia de argint*⁹, Steven se holba încruntat la tablă și se întreba ce s-ar întâmpla dacă Arnold Avery nu i-ar răspunde niciodată. Ar putea accepta și merge mai departe, așa cum făcuse înainte? Steven încercă să-și spună că „da“, dar roși imediat ce își dădu seama că se minte singur. Adevărul era că ajunsese să se bazeze pe Avery. Își pusese toate speranțele pe care le avea în jocul acela de-a șoarecele și pisica.

Pentru a mia oară în frageda lui existență, Steven își dorea să fi avut pe cineva în care să aibă încredere. Nu pe Lewis, ci pe cineva mai în vârstă și mai înțelept, care să-i spună unde și cum greșise, și cum putea să repare lucrurile.

Se înjură singur în minte, nesigur, cu cea mai urâtă expresie pe care o știa, „băga-mi-aș“. Era un idiot. Cumva, ultima scrisoare îl înfuriase pe Avery până într-atât, încât și-a luat jucăriile și a plecat, amintindu-i brutal că erau jucăriile lui. Cu un sentiment de tristețe, realizează că, dacă el, Steven, voia să continue să se joace, trebuia să facă efortul să se împrietenească din nou, în ciuda voinței sale. Îndârjirea cu care își îndeplinise istovitoarea sarcină timp de trei ani îi ridică părul pe ceafă, când se gândi că trebuia să cadă la pace cu criminalul care foarte probabil îl omorâse pe unchiul Billy.

Dar, ca un șobolan dresat cu șocuri electrice, încăpățânarea îi fu curmată instantaneu de oroarea că poate nu va afla niciodată. Șocul fu atât de intens, încât tot corpul îi fu scuturat de un spasm, iar încheietura mâinii îi tresări violent pe bancă, cu o lovitură dureroasă care se auzi tare, propulsându-l înapoi în clasă cu o viteză amețitoare.

– Lamb, spasmodic afurisit!

Toată lumea izbucni în râs, cu excepția doamnei O’Leary, care admonestă neconvincător gluga. De teamă că nu ar reuși să-l dea afară de la oră, nici nu se obosi să încerce. În schimb, îi ceru să citească pagina următoare, iar băiatul aruncă o privire amenințătoare și începu să citească poticnit textul.

Steven oftă și își șterse o broboană de transpirație de pe frunte. Își dădu seama că nu mai putea continua singur. Ca în incidentul cu mandibula de oaie, întrezărise luminița de la capătul tunelului, dar, fără ajutorul pe care doar Avery i-l putea da, știa că era pierdut în întuneric. Nu era doar o fantezie de moment, stârnită de o speranță falsă, ci un progres real, pe care îl făcuse după luni de zile de atente planificări și executări. Avery era o oportunitate unică. Steven știa că, dacă rata acum, nu va mai avea o altă

șansă. Ori va fi nevoit să oprească definitiv căutarea aceea care dăduse un sens vieții sale, ori va continua *ad nauseam*, posibil până la bătrânețe, ca un boșorog zdrențaros care scotocește prin gunoiul altora, dar având ca tovarăș cazmaua ruginită de la unchiul Jude, în loc de un cărucior furat dintr-un supermarket.

Steven oftă când își dădu seama că nu are de ales.

Nu era un băiat care să fi avut vreodată cu ce să se mândrească prea mult, așa că, deși neplăcut, nu era chiar imposibil să își calce acum puțin pe mândrie.

Așa cum îl învățase unchiul Jude, stabilise ce voia și care era singura cale pe care o știa de a obține acel lucru.

Acum, exact ca Davey, trebuia să se declare prietenul lui Frankenstein.

9 *The Silver Sword* este un text literar clasic pentru copii, scris de Ian Serraillier (n.tr.)

CAPITOLUL 17

Lui Arnold Avery îi plăcea să se gândească la băncile pe care le făcuse ca la biletele sale spre libertate.

Din prima zi de încarcerare, Avery avusese un singur scop în minte, și anume să fie eliberat cât de curând era legal posibil.

Viața nu mai era viață. Văicărelile enervante ale cititorilor de pretutindeni ai ziarului *Daily Mail* fuseseră o muzică suavă pentru urechile lui Arnold Avery. Știuse că viața nu mai era viață de când fusese arestat, dar își amintise acest lucru și la Cardiff. Fusese totuși surprins că simțise un gol în stomac, când judecătorul chiar pronunțase cuvântul.

Dar înainte să ajungă la Heavitree, se hotărâse deja să fie un deținut-model, ca să poată să iasă cât încă mai avea păr și dinți. Cât încă era suficient de tânăr, ca să se bucure de viață.

În orice fel i s-ar fi părut potrivit.

Totuși...

Deținuții-model voiau să fie reabilitați, așa că Avery se înscriesese la nenumărate ateliere și cursuri, de-a lungul anilor. Acum avea diverse diplome: în matematică, engleză, artă și biologie, dar și câteva cunoștințe de psihiatrie și un certificat de competențe în acordarea primului ajutor.

Dar meritase din plin efortul. În urmă cu doi ani, la prima înfățișare pentru eliberare condiționată, i se aprobase transferul de la închisoarea de maximă siguranță din Heavitree la închisoarea Longmoor din Dartmoor. Chiar și Avery fusese surprins. Sperase, dar nu se așteptase deloc ca aparenta sa dedicare față de procesul de reabilitare să-și atingă scopul. Era chiar șocant, se gândise Avery, atunci. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui, s-ar fi arătat de-a dreptul revoltat din această cauză. Bineînțeles că o recomandare cum că se putea avea încredere în el că nu va evada dintr-o închisoare cu măsuri de securitate mai reduse nu echivala cu aprobarea efectivă a punerii sale în libertate de către comisie, după ispășirea celor douăzeci de ani. Dar era un început promițător.

În comparație cu Heavitree, Longmoor era o tabără de vacanță. Secția de izolare era proaspăt vopsită, gardienii erau în mod evident mai puțin tiranici, iar oportunitățile pentru activități de reintegrare, mai bune, așa că făcuse și un curs de instalator.

În plus, se surprinsese chiar și pe sine cu un talent natural pentru dulgherie.

Avery descoperise că îi plăcea tot ceea ce avea legătură cu lemnul. Mirosul uscat de rumeguș, căldura moale a fibrelor de lemn, transformarea aproape alchimică din scândură în masă, din scândură în scaun, din scândură în bancă. Cel mai mult îi plăceau orele pe care le putea petrece șmirgheluid și modelând, cu un efort intelectual relativ mic, tocmai pentru că îi dădeau libertatea de a gândi chiar în timp ce câștiga puncte prețioase pentru realizarea planului său de reabilitare, eliberare condiționată și nirvana.

În cei doi ani de când se apucase de dulgherie, Arnold Avery construise șase bănci. Prima era o bancă neinspirată de două locuri, cu niște știfturi urâte. Cea mai recentă era o bancă frumoasă de trei locuri, cu picioarele teșite și curbate, spătarul concav și îmbinări aproape invizibile.

Acum, în timp ce lucra la cea de-a șaptea bancă, cu răbdare și devotament, Avery își lăsă mintea să plutească lin spre Exmoor.

Avery aproape că simțea mirosul mlaștinii. Solul bogat, umed, și izul buruienilor, amestecat cu un ușor damf de bălegar de la vite, ponei și oi.

Se gândi mai întâi la Dunkery Beacon, centrul tuturor fanteziilor sale, de unde se revărsau ca niște lujere osoase peste dealurile rotunjite. De acolo, aproape că ar fi fost în stare să localizeze fiecare mormânt în parte – nu din hărțile obscene de pe hârtia de ziar, ci chiar din memorie, memoria care îl susținuse să treacă prin închisoare și care avea încă puterea să îi hrănească fanteziile nocturne. Doar gândul acela îi umplu gura de salivă și înghiți zgomotos în sec.

Dartmoor era foarte diferită. O mlaștină cenușie, dură de la granitul bombat sub ea, care străpungea adesea crusta subțire a pământului, înghiontind curajos cerul jos.

Închisoarea însăși era o prelungire a rocii – cenușie, anostă, urâtă.

Pe Dartmoor erau buruieni puține, doar niște orz sălbatic țepos și ierburi gălbui scurte. Nici urmă de acea frumusețe blândă sau de ceața purpurie.

Dartmoor nu era Exmoor, dar lui Avery tot i-ar fi plăcut să vadă de la fereastra sa îngustă cum se perindă anotimpurile.

Însă fereastra fusese blocată la ordinele psihiatrului închisorii, doctorul Leaver, care specula că până și contactul vizual cu ținuturile acelea mlăștinoase ar fi fost contraproductiv pentru încercările lui de a-i purifica sufletul lui Arnold Avery.

Avery simți cum clocotește în el gustul amar de fiere, împreună cu ura și furia pe care acum le rezerva exclusiv doctorului Leaver și ofițerului Finlay.

Cum putea Leaver să nu înțeleagă că Dartmoor nu prezenta pentru el decât un interes estetic trecător? Faptul că amândouă erau mlaștini părea suficient pentru ca Leaver, un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu un aspect

cadaveric, să instituie blocarea ferestrei, ceea ce îl lăsase pe Avery deprimat și mâhnit, chiar și în lunile de vară.

Teribilul paradox căruia trebuia să îi facă față era că Leaver avea pe jumătate dreptate. Deși se înșela crezând că Avery acorda o importanță exagerată mlaștinii pe care ar fi putut să o vadă de la fereastra lui, Avery îl convinsese de acest lucru doar împărtășindu-i importanța cu adevărat specială pe care o acorda oricărei idei, vederi sau menționări întâmplătoare a rudei mai mici, mai frumoase și mai blânde a Dartmoorului, de pe coasta de nord a peninsulei.

Dacă Leaver sau oricine altcineva ar fi bănuir că numai la auzul cuvântului „Exmoor“ se alegea cu o erecție care îl ținea toată ziua, privilegiile lui neînsemnate ar fi fost suspendate mai rapid decât Guy Fawkes¹⁰ de funie.

Avery nu ucisese niciodată un adult, dar se simțea în stare să-l omoare pe doctorul Leaver. Orgoliul monstruos al individului era hrănit de puterea pe care o avea asupra deținuților pe care îi consilia. Avery nu era empatic, dar își recunoscuse propriul sentiment de superioritate la Leaver, în primele cinci minute de acomodare din prima lor ședință împreună. A fost ca și cum și-ar fi văzut reflecția în oglindă.

Știa că Leaver este inteligent. Știa că lui Leaver îi place să își afișeze inteligența, mai ales într-un mediu în care avea tot dreptul să se simtă așa. Până la urmă, orice condamnat mai deștept decât Leaver trebuia să recunoască măcar faptul că o dăduse în bară suficient de rău ca să fie prins.

Avery nu avea nici o problemă ca Leaver să-și etaleze intelectul. Orice om care are un talent trebuie să îl folosească. Fotbalistul joacă fotbal, jonglerul jonglează, omul deștept îi păcălește pe ceilalți. Tipic darwinian.

În prezența lui Leaver, Avery era un om deștept, cu sclipiri și conexiuni intelectuale care îl poziționau cu o idee deasupra unui spărgător de duzină sau a unui bătaș de cârciumă. Suficient de inteligent ca să fie interesant pentru Leaver, dar *niciodată* prea inteligent, pentru a nu-l pune în alertă sau a-i amenința orgoliul.

Îi cerea sfatul lui Leaver și întotdeauna ținea cont de deciziile lui, chiar dacă aveau un efect advers asupra sa. Acoperirea cu scânduri a ferestrei era un astfel de exemplu. Când Leaver îi sugerase că i-ar putea fi de ajutor, Avery își înăbușise impulsul de a-i sfâșia gâtul cu dinții; în schimb, își țuguia buzele și încuviințase ușor din cap, ca și cum ar fi analizat ideea din toate unghiurile posibile, cu cele mai bune intenții. Apoi oftase adânc, pentru a-i arăta că era, într-adevăr, o necesitate regretabilă, dar, cu toate acestea, o necesitate.

Leaver zâmbise și notase ceva, despre care Arnold Avery știa că avea să-l ducă mai aproape de viața reală, care îl aștepta în afara acestor ziduri.

Băncile erau alte trepte pe scara care ducea către libertate. Dar să facă

bănci era o îndeletnicire agreabilă. În plus, îi oferea și imensa atracție a plăcuțelor cu nume...

Avery mângâie lemnul cu mâinile lui uscate și se întinse după o plăcuță lucioasă din alamă, care avea câte o gaură în fiecare colț.

– Îmi dați, vă rog, o șurubelniță, domnule ofițer?

Andy Ralph se uită la el suspicios, de parcă nu ar mai fi folosit respectivul instrument de o mie de ori înainte fără s-o ia razna, după care îi întinse o șurubelniță în cruce.

– Cu capul drept, vă rog, domnule Ralph.

Ralph luă înapoi șurubelnița în cruce și i-o dădu pe cea dreaptă, privindu-l chiar mai suspicios.

Avery nu-l băgă în seamă. Un idiot.

Se uită la plăcuța pe care o ținea în mână și zâmbi, amintindu-și scena care fusese, până la scrisorile lui S.L., cea mai mare demonstrație de forță de la încarcerarea sa...

– Am auzit că faci bănci, Arnold, îi zise Leaver.

– Da, domnule doctor.

– Și îți place?

– Da. Îmi place. E foarte plăcut.

– Bine. Bine. Leaver dădu înțelept din cap, ca și cum ar fi contribuit personal la coeficientul crescut de satisfacție al lui Avery.

– Numai că..., începu Avery, după care se opri și își supse nervos buzele.

– Ce-i? Întrebă Leaver, brusc interesat.

– Mă gândeam.

– Da?

Avery se foi în scaun și își pocni încheieturile, dând impresia unui om care se luptă cu o mare dilemă. Leaver îl privi calm. Avea tot timpul din lume.

– Mă gândeam... Acum, Avery își coborî vocea atât de mult încât devenise aproape o șoptă și se uită în jos, la pantofii săi negri și scâlțiați, poticnindu-se în continuare. Mă gândeam că poate aş putea pune o mică plăcuță de alamă pe băncile mele. Nu pe prima, aia-i o porcărie, ci pe celelalte. Cele bune.

– Da?

Avery se scobea cu un chibrit sub unghii, deși se vedea că erau deja curate.

– Cu nume pe ele.

Vocea i se pierdu într-o șoptă și nu îndrăzni să se uite la Leaver, care se aplecase acum în scaunul său, vrând parcă să dea impresia ca este părtaş la o conspirație. Avery cunoștea mișcările.

– Nume?

– Acele nume...

Avery dădu din cap fără să spună nimic, cu ochii în poală, sperând că Leaver își imagina în acel moment că ochii criminalului erau plini de lacrimi și că înțelesese ce încerca el să îi spună.

Leaver se îndreptă de spate, încet, apăsând intermitent vârful pixului Parker.

Avery își trecu mână peste fața aplecată, știind că gestul va contribui la iluzia aceea a unui om care își înfruntă iadul personal, iar Leaver înghiți toată psihogogoșa.

Cretinul dracului.

Avery prinse în șuruburi plăcuța de alamă, pe cea mai bună dintre bănci și se dădu înapoi să-și admire opera.

În amintirea lui Luke Dewberry, 10 ani.

O, băncile erau în mod cert biletul său de ieșire. Dar ofereau totodată și posibilitatea unor plăceri anterioare inimaginabile, cât încă mai era prins în acea văgăună mizerabilă.

Băncile lui împodobeau acum curtea și aleile, care erau deja dovada muncii altor deținuți, cu frumoasele lor straturi de flori și bordurile îngrijite. Iar ori de câte ori era lăsat afară să facă mișcare, Avery se ducea glonț la câte una dintre ele.

Și alți deținuți făceau bănci. Și ei începuseră acum să le pună plăcuțe, mai ales cu numele copiilor, iubitelor sau mamelor lor.

Dar Avery nu era interesat să stea pe băncile altora. Se tolănea peste plăcuța pe care scria *În amintirea lui Milly Lewis-Crupp*; își trecea, din când în când, un deget obscen peste *John Elliot, 7 ani*, iar într-o după-amiază memorabilă se furișase în spatele unei bănci și se frecase discret de partea din spate, pe când se uita la cuvintele de alamă, *În memoria lui Louise Leverett*.

Iar în timp ce o făcea, savura în sinea lui delicioasă ironie. Era mult prea deștept pentru a-l lăsa pe Leaver să vadă cât de deștept era, de fapt.

Sau cât de furios.

Sau cât de disperat să primească vești de la S.L.

În ciuda autocontrolului și a răbdării pe care tocmai le descoperise, Avery nu se putea stăpâni să nu se întrebe dacă făcuse bine să nu răspundă la ultima misivă insistentă a lui S.L.

În primele două săptămâni după ce primise îndrăzneța epistolă „W.P.?“, se delectase la gândul că S.L. aștepta ceva ce el, Arnold Avery, nu avea să îi dea. Era plăcut și îi conferea putere, iar Avery se simțise învigorat de această experiență.

Următoarele două săptămâni fuseseră mai dificile. Deși satisfacția a

continuat într-o oarecare măsură, îi lipsea totuși anticiparea răspunsului lui S.L., indiferent ce scrisoare i-ar fi trimis. Trebuia să își spună mereu că procedase corect. Dar tăria de caracter îi era pusă la încercare și începuse să se întrebe dacă S.L. nu renunțase cumva. Își făcea griji că oamenilor le lipsește tenacitatea. Avery era tenace, dar el era excepțional. S.L. fusese nerăbdător, așa că acum poate era supărat, furios sau doar plictisit de joc. Gândul că S.L. s-ar putea să nu își dea seama că acum i se cerea să facă o concesie pentru a-l împăca pe Avery îl speria.

Primul mesaj al lui S.L. prevestise cele mai interesante patru luni din întreaga perioadă de încarcerare a lui Avery și nu era dispus să lase lucrurile să se termine aici. Fiecare misivă îi amintise de epoca lui de glorie, iar oricui îi place să i se amintească de cele mai bune clipe din viață, chibzuia el.

Cea de-a cincea săptămână de moratoriu unilateral îi aduse lui Avery deznădejdea. S.L. juca dur. Avery stătea treaz noapte de noapte și își făcea griji. Îl enerva îngrozitor. Noptile lui deveniseră niște oaze de plăcere de când prima scrisoare a lui S.L. îi oferise posibilitatea să își reexamineze amintirile, cu detalii proaspete, într-un mod pe care îl crezuse de mult pierdut. Dar acum stătea treaz în pat, incapabil să regăsească acele sentimente esențiale, făcându-și în schimb griji pentru chestiuni de ordin practic, cum ar fi neseriozitatea sistemului poștal sau gândul că S.L. ar fi putut născoci corespondența ca pe o farsă bolnavă, pentru a-i aduce pedeapsa cu care tocmai se confrunta.

Acest din urmă gând îi declanșă până la urmă furia, care îi dădu putere să reziste. Furia era o emoție căreia îi cedase rareori de când fusese arestat. Avery știa că furia era contraproductivă pentru viața în arest, care cerea înainte de toate resemnare.

Resemnarea fusese tovarășul său constant, ani de zile, fără să lase niciodată furia față de Finlay sau față de Leaver să iasă la suprafață, deși o simțea fierbându-i în vine de fiecare dată când îl vedea pe vreunul dintre ei.

Acum, în celula neagră ca smoala, mai întunecată decât partea nevăzută a Lunii în primul pătrar, Avery îl adăugă, în gând, pe S.L. la lista lui scurtă, dar sinceră a celor care îl înfuriau și decise că fostul său prieten prin corespondență nu va primi nimic de la el – nici un cuvânt, nici un simbol, nici măcar o bucată de hârtie de toaletă atent împachetată, cu care se ștersese la fund – până când nu își va cere scuze.

Trecuseră cinci săptămâni și patru zile de la ultima scrisoare a lui S.L., atunci când Avery o primi pe următoarea.

Nu conținea nici o hartă, nici inițiale sau vreun semn de întrebare, ci un singur cuvânt:

Avery rânji. Suna mai mult a dușmănie decât a umilință, dar era bine și așa. S.L. își învățase lecția, își dăduse seama că nu el deținea controlul în acel joc și că trebuia să-i acorde lui Avery respectul cuvenit. Prin acel unic cuvânt, recunoscuse puterea lui Avery.

Acum, Avery stătea și se gândea cum să și-o exercite cel mai bine.

¹⁰ Figură emblematică a Marii Britanii, asociată cu „Complotul Prafului de Pușcă“ (5 noiembrie 1605), un atentat împotriva Camerei Lorzilor. Condamnat la spânzurare, s-a sinucis aruncându-se de pe eșafod. (n.tr.)

CAPITOLUL 18

Dacă Arnold Avery ar fi știut cât se luptase Steven să scrie acel unic cuvânt, l-ar fi apreciat mai mult.

După ce recunoscuse că îl ofensase și că trebuia să cadă la pace, Steven scrisese o duzină de scrisori, dar nu expediasse nici una. De la înșiruire dezlănate de motive pentru care era atât de disperat să afle și pledoarii lingușitoare pentru îndrumare, până la izbucniri de furie vizavi de cruzimea deținutului îndepărtat.

Buni e o vacă bătrână, da nu-i vina ei.

Totul ar fi mult mai bine dacă aș avea corpul lui Billy

Sunt obosit, așa că te rog, te rog, te rog, poți să mă ajuți

Țiar fi plăcut dacă eu aș fi făcut la fel?

Și tot așa. Un carusel de emoții, care durase săptămâni întregi și îl lăsase pe Steven cu mintea bolnavă de rugăminți și amețită de furie. Pe scurt, descoperise că era mult mai greu decât ar fi crezut să își calce pe bruma de mândrie pe care o avea.

Până la urmă, animat de concizia care îl dusesese la genialitatea formulei „Cu respect“, scrisese doar „Scuze“, sperând că, indiferent ce motivație ascunsă avea să caute Avery, o va găsi pe cea care să servească cel mai bine scopului lui Steven. Nu putea să facă mai puțin de-atât, și nici nu era pregătit pentru mai mult.

Trecuse o săptămână, în care Lewis pretinsese că Chantelle Cox se îndrăgostise de el.

Nu era pentru prima oară când Lewis părea convins de puterea atracției sale sexuale. Vara trecută, Lewis îi spusese nonșalant că Melanie Spark îl lăsase să-i atingă sânii. Steven fusese șocat și numai descosându-l atent și insistent descoperise că, de fapt, o făcuse peste un pulover tricotat și o bluză și că fusese mai degrabă o coastă decât un sân, iar capricioasa de Melanie îl îmbrâncise fără ezitare pentru asta. Când Steven îi sugerase șovăielnic că poate Melanie Spark nu luase parte tocmai activ la episodul cu pipăirea sânilor, Lewis doar îi zâmbise compătimitor și îi dezvăluise că femeile se răzgândesc mereu când vine vorba despre sex; tocmai pentru asta erau renumite.

Dar se pare că Chantelle Cox nu se răzgândise. Cel puțin, Lewis nu

avea vânătași proaspete care să indice acest lucru.

– Lalo și cu mine eram lunetiști, ea a fugit după magazie, iar eu m-am dus după ea...

– Lalo unde era?

– Era prea speriat. Ultima oară când a urmărit-o acolo, l-a lovit cu furtunul. Dar eu m-am dus, pen' că știam că tata a folosit furtunul ieri, să spele mașina, și era în față. Iar ea stătea acolo, așa că am împușcat-o, dar n-a căzut așa ușor, înțelegeți?

Steven înțelegea. Murise și el de câteva ori în noroiul din spatele magaziei lui Lewis.

– Așa că i-am spus: dacă nu cazî, atunci te iau prizonieră. Iar ea a spus că bine, așa că i-am răsucit mâinile la spate și i le-am legat cu vesta mea, înțelegeți?

Steven aprobă din cap. Fusesse și el legat cu vesta lui Lewis de câteva ori. Nu durea și nu era greu să te dezlegi.

– Iar atunci m-a sărutat direct pe buze.

– Ea te-a sărutat?

– Ea m-a sărutat.

– Cu limba?

– Cu limba? Lewis părea încurcat.

– Da, spuse Steven. Ți-a băgat limba în gură?

Pe fața lui Lewis flutură o umbră de repulsie.

– Asta e dezgustător!

Steven roși. Auzise undeva că așa se făcea, însă acum, tulburat de dezaprobarea promptă a lui Lewis, nu își mai amintea nici unde auzise, nici dacă sursa era de încredere. Respectul său instinctiv față de Lewis în problemele de viață, în general, era o parte integrantă a prieteniei lor, iar acum simțea nu numai că sârșise calul, dar chiar că picase într-o mocirlă și trebuia să revină imediat pe teren solid.

Ridică din umeri, luând o față spășită. Lewis se încruntă la el.

– I-ai atins și sânii?

Steven se gândi că, dându-i lui Lewis posibilitatea să se laude, discuția revenea pe un teren sigur. Și nu se înșelă.

Lewis păru că ezită pentru un moment, după care aprobă din cap cu entuziasm.

– Da, pe amândoi. În același timp. Mi s-a și sculat și toate alea.

Steven știa că-i o minciună. Dar nu întru totul. Era sigur că Chantelle Cox îl sărutase sau fusesse sărutată de Lewis. Dar își dădea seama întotdeauna când Lewis o lua razna și se aventura cu stângăcie pe terenul minat al minciunilor. Fiecare abatere de acest fel era precedată de o mică schimbare în privirea sa, ca și cum ochiul său interior ar fi scanat orizontul, în căutarea unor posibile capcane pentru iminenta sa nesinceritate. Dar Steven trecea

întotdeauna cu vederea. La fel ca și cu jumătatea bună a sendvișului. Avea vreun rost să îl contrazică?

În afară de asta, se gândi el, într-un elan de neobișnuită maturitate, nu mai departe de săptămâna trecută îi ceruse scuze unui criminal în serie adevărat. Prin comparație, să-l lase pe Lewis să i se scoale, în imaginația sa, în spatele magaziei din grădină, părea o nimica toată.

Mai mult, să o săruți pe Chantelle Cox chiar *era* ceva cu care să te lauzi. N-o fi fost ea prea frumoasă, și e drept că arăta ca un băiețoi, dar sigur avea niște sâni micuți, deși nu îi ațâța niciodată pe băieți cu ei, așa cum făcea Alison Lovacott. Steven auzise că Alison Lovacott îi arătase sâni lui John Cubby, la coadă, în pauza de prânz. Nu prea îi venea a crede, dar dacă era să se întâmple cuiva, acela nu putea fi nimeni altul decât John Cubby, căpitanul echipei de fotbal de juniori, în mod clar cel mai arătos băiat din școală.

Asta îi aminti lui Steven că de la John Cubby auzise el despre limbi și, de aceea, zvonul era aproape sigur adevărat. Prea târziu acum, deja dăduse înapoi. Cu toate acestea, gândul că Chantelle Cox l-ar putea săruta cu limba nu îl dezgusta deloc. De fapt, această idee îi dădu un mic fior deloc neplăcut. Roși. Poate că era anormal. Anormal, ca Arnold Avery. Se încruntă, tulburat de acest gând, și își dori să nu-i fi venit niciodată în minte.

– Ce ai?

Lewis îl privea ironic.

– Nimic, răspunse el, automat, și văzu că aproape ajunseseră la casa lui Lewis.

Își luară rămas-bun, iar Steven merse mai departe spre casa lui, singur.

Îi zâmbi lui buni, în fereastră, dar ea strânse din buze spre el, ca și cum ar fi făcut ceva rău doar venind acasă de la școală.

Davey își împrăștiase toate jucăriile pe care le avea în hol, în spatele ușii de la intrare. Ceva trosni sub piciorul lui Steven, iar când se uită în jos, văzu un arșic roz spart. Îl împinse încet cu piciorul spre plintă.

– Steven?

Vocea mamei lui părea încordată, iar Steven rămase nemișcat, întrebându-se dacă era prea târziu s-o șteargă, înainte ca ea să își dea seama că fusese deja înăuntru.

– Tocmai a intrat, răsună, vicleană, vocea lui buni.

Steven nu putu să-și ascundă îngrijorarea din voce:

– Ce-i?

– Poți să vii încoace, te rog?

Când întoarse capul, văzu că buni se postase deja în ușa sufrageriei ca să-l vadă cum se târăște spre ghilotina din bucătărie și să savureze momentul.

Mama sa era așezată la masa din bucătărie, ținând în mână o scrisoare

de la Arnold Avery.

Steven simți că îi crapă vezica de groază, abținându-se cu greu să nu se scape pe el. Ca atunci, cu piesele de Lego.

Lettie se uită la el cu răceală.

– Ai o scrisoare.

Nu reușea să-și găsească cuvintele. Nu reușea nici măcar să-și aducă aminte *cum* să-și găsească cuvintele. Simți furnicături în ceafă, iar obraji îi ardeau. Era mort.

Lettie se uită la scrisoare și tuși.

– O fotografie drăguță ar fi bună, citi ea.

– O fotografie! Dezgustător! Buni stătea în spatele lui. Îl împinse deoparte, să ajungă la Lettie, și încercă să îi ia scrisoarea din mână. Lettie se feri.

– E în regulă, mamă, mă descurc.

Buni pufni disprețuitor. Cunoșteau cu toții sunetul acela. Însemna că știe ea mai bine.

Cum nu erau atente pentru moment, Steven aruncă o privire spre plicul maro. Ca de obicei, nimic nu indica proveniența. Știa că hârtia pe care o folosea Avery nu avea însemnele închisorii pe ea. Era o hârtie ieftină de manuale. Putea să vină de oriunde. Avery își scria întotdeauna numărul de identificare de la închisoare în capul paginii, dar, dacă nu știai despre ce este vorba, nu însemna nimic.

Faptul că plicul și hârtia de corespondență erau anonime îi dădu o speranță lui Steven, iar speranța aceea, la rândul ei, îi dădu curaj.

– Pot să o citesc?

Lettie și buni îl priviră de parcă ar fi cerut o pereche nouă de chiloți, făcuți din aur pur.

– E scrisoarea mea, nu?

Reușise să insuflă chiar și o ușoară notă de furie cuvintelor sale și o prinse, brusc, pe Lettie, pe picior greșit. Deschisese o scrisoare care nu-i aparținea. Oricare ar fi fost circumstanțele, era un lucru dificil de justificat.

Dar ea încercă.

– O fi scrisoarea ta, Steven, dar dacă-i de la vreo fată, atunci e și treaba mea. Am dreptul să știu dacă ai de gând să lași vreo fată însărcinată și să-mi pui mie copilul în brațe dup-aia, înțelegi?

Steven făcea eforturi disperate să înțeleagă cum ajunsese mama sa la această concluzie. În cele din urmă, după agonia unei confuzii mentale care-l paralizase de-a dreptul, reuși să se adune și înțelese. Mama sa credea că scrisoarea este de la o fată. O iubită secretă. O iubită cu care chiar ar fi făcut sex.

Steven aproape că izbucni în râs. Iar el care nici măcar nu știa dacă povestea cu limbile era adevărată, și nu vreo glumă proastă... Singura lui

experiență erotică fusese să asculte fanteziile lui Lewis despre sâni și erecții.

Dacă Steven Lamb ar mai fi fost același băiat de la începutul primăverii, ar fi râs în hohote. Dar acest Steven Lamb, care îi scrisese unui criminal în serie pentru a-i cere ajutorul în descoperirea unui cadavru, văzu imediat oportunitatea și profită de ea.

Întinse mâna hotărât, dar nonșalant.

– N-am cum să știu de la cine e până nu o citesc, nu?

Tonul lui calm și sentimentul de vinovăție care începea să o cuprindă o făcură pe Lettie să-i întindă scrisoarea, deși o auzi pe buni scrâșnind din dinți în spatele ei.

Steven avu nevoie doar de o privire.

O fotografie Drăguță ar fi Bună.

Asta era tot. Nici măcar inițialele lui Avery. Nimic incriminator. Nici măcar el nu înțelegea încă nimic, dar avea să înțeleagă. Era sigur de asta. „D”-ul și „B”-ul erau scrise cu majuscule, dar D.B. nu însemna nimic pentru el. Nici una dintre victime nu avea inițialele D.B. Nu conta. Văzuse scrisoarea, înțelesese codul. Avea să își dea seama.

Și, cel mai important, mama sa nu va înțelege niciodată.

– Este de la A.A.?

Cu un aplomb care-l făcu și pe el să se îndoiască de propria onestitate, Steven ridică din umeri.

– E doar o fată, mamă.

– O fată care vrea o fotografie cu tine!

Lettie făcea eforturi să redevină suspicioasă și furioasă, dar atitudinea deschisă a lui Steven îi tăia seama.

Dădu din nou din umeri în timp ce băgă scrisoarea înapoi în plic și le îndesă pe amândouă în buzunarul de la spate al pantalonilor negri de școală.

– Nu e vina mea că sunt minunat.

Ar fi putut să se termine oricum altcumva, dar de data asta i-a ieșit figura. Lettie păru să se liniștească și îi zâmbi, după care îl apucă de mijloc, iar el se răsuci într-o parte, ca să scape de sărutul pe obraz.

Dar Lettie câștigă bătălia și izbucniră amândoi în râs, iar buni se întoarse spre chiuvetă, însă Steven apucă să vadă că și ea părea amuzată de gluma lui și, într-un scurt moment de fericire, își dădu seama de ce săpa.

Pentru asta.

Pentru momente ca acesta, când anticiparea faptului că într-o bună zi ar putea fi o familie adevărată irumpea brusc prin crusta de durere, resentimente și sărăcie și îl făcea să se simtă fericit și dureros de trist în același timp.

Nu se mai zbātu și o lăsă pe mama lui să îl strângă în brațe așa cum nu o mai făcuse de mulți ani, punându-și capul pe umărul ei, în timp ce ea îl mângâia pe spate ca pe un bebeluș obosit.

– Vei fi atent, Steven, nu-i așa?

– Bineînțeles, mamă.

– Mi-e teamă să nu suferi.

– Știu. O să am grijă.

– Întreabă-l despre protecție, spuse buni, revenind pe poziții mai repede decât se aștepta Steven.

Lettie îi dădu drumul și se încruntă la mama ei. Momentul trecuse, iar Steven se trezi la realitate, fără prea mare tragere de inimă.

– Nu te uita așa la mine, fata mea. Aș fi vrut s-o fi făcut și cu tine și atunci nu ai fi... Se întrerupse, dar făcu un semn din cap, plin de înțeles, spre Steven.

El roși – în parte din cauza furiei față de bunica lui –, iar Lettie îl apucă de mână.

– Știi despre protecție, Steven, nu-i așa?

– Mamă!

Fața îi ardea de rușine, dar o părticică din el se mândrea la gândul că mamei și bunicii lui le trecea prin cap că el, Steven Lamb, ar putea fi suficient de dorit de cineva încât, la un moment nedeterminat în viitor, acea persoană să vrea să facă sex cu el.

Era oarecum flatant.

Deși, în general, i se părea destul de jenant.

Se îndepărtă de mama lui, simțind cum îl cuprind valuri de căldură.

Însă văzu îngrijorarea din ochii mamei sale și, pentru că nu-i dădea drumul, îngână ceva:

– Nu-ți face griji, mamă.

– Nu-mi da motive, bine?

Aprobă din cap și se retrase, deși își dădu seama că buni considera că scăpase prea ușor.

Urcă scările sărind peste câte două trepte o dată. Era un efort, dar cum Lewis încercase și nu reușise, Steven se gândise că poate să exerseze și el, dacă Lewis credea că merită. Ajunse sus cu răsuflarea tăiată.

D.B. D.B. Nici unul dintre copii nu se numea DB. Îi dezvăluia Avery o altă crimă?

Odată ajuns în camera lui, studie cu atenție scrisoarea în lumina slabă care se furișă pe fereastră. Nu conținea nici un alt indiciu, din câte vedea. Scoase harta Exmoorului pe care o folosisese pentru corespondența lui cu Avery și o studie atent. Literele nu erau poziționate în vreun fel anume pe bucata de hârtie, așa că Steven nu se obosi să încerce să le alinieze cumva.

O fotografie Drăguță ar fi Bună.

Avery voia o fotografie a lui D.B. Dar cine era D.B.?

Trei nopți mai târziu, Steven tresări în somn, intuind răspunsul.

Îl simțea în el.

D.B. nu era „cineva“, ci „ceva“.

Era cel mai înalt punct al mlaștinii, aproape de locul unde fuseseră găsite cadavrele.

Arnold Avery voia o fotografie cu Dunkery Beacon.

CAPITOLUL 19

Steven făcu mai mult de o oră până la Dunkery Beacon, deși mergea mai repede, pentru că acum nu mai căra cazmaua cu el.

Cazmaua.

Acum, că oprise săpăturile, doar gândul la „cazma“ îl făcu să se cutremure, din pricina potențialului eșec.

Totuși, era mai rapid fără ea, putând să își miște mâinile în voie pe lângă corp, ținând ritmul constant și transpirând ușor, în timp ce străbătea drumul anevoios, la deal – mereu la deal – până la mlaștină. Nici măcar nu se obosise să își ia sendvișuri cu el, ci doar o sticlă de apă și un aparat de fotografiat, pe care și le îndesase în buzunarele vechiului său hanorac.

Aparatul de fotografiat era al lui Davey, ieftin și de unică folosință, din pachetul de trei pe care îl primise de ziua lui. Pe primul îl irosise fotografiind picioare, tavane și siluete neclare. Pe al doilea îl scăpase în cadă, în timp ce fotografia o bătălie navală epopeică între Action Man și ființe dintr-o altă lume, reprezentate sub forma unor capsule colorate cu gel de duș. Davey își dăduse seama prea târziu că bulele colorate se topeau în apa fierbinte, lăsând doar o dâră uleioasă și albă, o urmă ca un fel de gel gumos, fructat, și făcuse pe el în fața mâniei mamei sale, foarte grijulie cu puținele sale produse de lux. Într-un moment de panică, scăpase aparatul de fotografiat.

Al treilea aparat de fotografiat se prăfuia pe pervazul ferestrei din dormitor, până când sosi scrisoarea lui Arnold Avery, iar Steven îl fură fără nici o remușcare.

El avea nevoie de aparat, Davey nu.

Dunkery Beacon nu era doar cel mai înalt punct din Exmoor, ci și cel mai friguros, se gândi Steven, în timp ce vântul îl șfichiuia prin hanoracul ieftin și-i lovea dureros coapsele cu fermoarul de metal. Își încheie fermoarul și merse mai departe.

Pentru că era singurul lucru de văzut în afară de panorama monotonă, Steven examinează rapid plăcuța amplasată în semn de mulțumire pentru donarea domeniului, „o zonă de o frumusețe naturală remarcabilă“, către națiune, în 1935. Numele donatorilor erau gravate în piatră, iar Steven nu se putu abține să nu pufnească disprețuitor. *Ar trebui să vină să vadă frumusețea naturală de acum*, se gândi el.

De pe Exmoor, canalul Bristol se vedea destul de des, iar uneori se vedeau și Brecon Beacons, înălțându-se pe celălalt mal al canalului, pe pământul străin al Țării Galilor, dar, astăzi, cerul alb și norii săi gri, în relief, care alergau pe el, făceau orizontul să pară tulbure și pustiu. Se întoarse și se uită în jos la cărarea anevoioasă care-l adusese acolo, la micul petic de pietriș folosit ca loc de parcare. Erau două mașini. Nimic neobișnuit. Oamenilor le plac peisajele, dar, din fericire, le place și să se plimbe pe jos și nimeni nu se poate bucura de amândouă în același timp, dacă nu coboară din mașină.

Steven aruncă o privire în jur, dar nu văzu pe nimeni. Era uimitor cât de repede puteau să dispară oamenii pe dealurile aparent line din Exmoor.

Dar Dunkery Beacon nu era în întregime plan. Ici-colo se ridicau cocoșele unor tumuli străvechi. Scoase aparatul de fotografiat din buzunar, rotindu-se ușor și întrebându-se care unghi ar fi mai potrivit.

Își dădu brusc seama și i se făcu rău.

Avery ar fi preferat unghiul din care se vedea cel mai bine acea parte din Dunkery Beacon unde îngropase cadavrele.

Steven nu se gândise la cadavre când urcase până aici, dar acum realizează că se afla la vreo cinci sute de metri de trei dintre mormintele dezgropate.

Iasmina Gregory.

Louise Leverett.

John Elliot.

Cu un sentiment stânjenitor de voyeurism, scrută terenul din jurul lui, în căutarea vreunei dovezi, chiar și după atâția ani, a excavațiilor care fuseseră făcute în timpul anchetei. Tumuli funerari, simboluri ale respectului și onoarei, deveneau un simplu fundal, în timp ce suprapuse în minte cele trei seturi de inițiale scrise cu pixul roșu peste orzul sălbatic bătut de vânt și căută cu privirea sa de criminal adâncituri în brazde, cicatrici în iarba neagră. Dar mintea sa de băiat obișnuit îl liniști. Trecuse mult timp. Buruienile, orzul sălbatic și iarba neagră ar fi crescut la loc până acum peste pământul scormonit, cicatrizând rănilor adânci și dureroase ale familiilor îndoliate și ale întregii națiuni. Știa că nu ai cum să vezi dacă nu știi unde să te uiți și, chiar și așa, trebuia să îți folosești imaginația.

Așa că se lăsă în voia imaginației și privi prin micul vizor murdar spre partea aceea a mlaștinii unde crezu el că s-ar afla unul dintre morminte și apăsă pe buton. I se părea că scăpase repede și ușor, în comparație cu urcușul până acolo, așa că se mai învârti puțin prin preajmă și mai făcu o fotografie, înainte de a o lua la vale, încet, pe Beacon.

Când trecu prin parcare, Steven aruncă o privire în interiorul mașinilor. Uneori, în zilele fierbinți, oamenii își lăsau câinii înăuntru. Steven visa să găsească un câine într-o mașină, într-o zi caniculară, să fie

nevoit să spargă geamul ca să îl salveze și apoi să-l ia cu el acasă, fiind sigur că îl salvase de niște proști, care nu îl meritau.

Dar astăzi nu era caniculă, iar oamenii își aduseseră câinii la Exmoor tocmai pentru a-i plimba, și nu pentru a-i lăsa în mașină. Steven oftă și se gândi că ar trebui să locuiască lângă un supermarket, pentru a avea cât de cât o șansă să își împlinească această fantezie. Dar în Shipcott nu era nici un supermarket.

Se întoarce și se uită înapoi spre Beacon, maroniu și urât sub cerul mohorât.

Unghiul în care cădea lumina scotea mai bine în evidență tumulii funerari de aici. Peisajul, care părea plan din vârf, din parcare căpăta contururi interesante. Din acest unghi ar ieși o fotografie mai bună, se gândi el.

Cu degetele amorțite de frig, Steven scoase încă o dată camera foto din buzunar, o îndreptă spre ridicătura de pământ și apăsă pe buton.

Apoi se întoarce și o porni spre casă.

Ajunsesse în locul în care cărarea se bifurca și o lua spre Shipcott, când văzu că glugile vin spre el, cu capetele în jos, urcând cu greu panta dinspre sat.

Steven încremeni. Se uită repede în jur, de parcă ar fi putut să răsară din senin o piatră, un tufiș sau un copac din mlaștina aproape plană, ca să se ascundă undeva. Știa că n-are nici un rost. Se gândi că ar putea să se furișeze în iarba neagră și înaltă de lângă cărare. El și Lewis obișnuiau să se ascundă așa de câinele bleg al lui Lewis, Bunny, pe vremea când acesta încă trăia. Așteptau până când Bunny o zbughea după vreun iepure, apoi se aruncau în iarba neagră și fluierau. Chicoteau, se uitau după el și vorbeau în șoaptă când auzeau corcitură de labrador amușinând prin preajmă după ei și se speriau de fiecare dată când, în sfârșit, îi găsea și venea la ei, cu botul său mare și umed, limba care îi atârna într-o parte și lătrăturile entuziaste.

Însă asta era valabil doar pentru un câine.

Steven se gândi că, dacă s-ar lăsa în iarbă, când glugile ar ajunge la trei metri de el, l-ar vedea chircit între flori, ca pe un struț tâmpit, cu capul în nisip, și, în afară de faptul că va fi alergat și bruscăt, va fi și umilit.

Pentru un moment rămase neclintit, așteptând ca vreunul dintre băieții care se apropiiau răsuflând greu să își ridice privirea pe cărare și să îl vadă, gândindu-se în ce parte ar fi mai bine să fugă.

Aparatul de fotografiat.

Îi veni în minte dintr-odată. Dacă l-ar prinde, i-ar lua aparatul. Sau îl vor sparge.

Îl scoase repede din buzunar, alese un loc și îi dădu drumul în iarba neagră. Încercă să-și întipărească locul în minte. Două tufe de buruieni mov,

cu un braț de orz sălbatic între ele, lângă piatra aceea în formă de jeleu alungit.

Se uită înapoi spre băieți, chiar în momentul în care unul dintre ei își ridică privirea și îl văzu. Atunci Steven își dădu seama că, stând să ascundă camera, pierduse distanța de care avea atâta nevoie ca să se întoarcă și să fugă.

Îl ajunseră într-o clipă.

– Lamb, strigă cel mai înalt.

Nu răspunse, iar ei părură o clipă că nu știau ce să facă cu el.

– Ai vreun ban?

– Nu.

Mâini nepăsătoare și brutale îl înșfăcă, oricum, de haine, întorcându-i buzunarele pe dos, zvârlindu-i sticla de apă pe poteca bolovănoasă, cu un pocnet surd. Găsiră treizeci și patru de penny în jeanși și scrisoarea de la Arnold Avery împăturită în buzunarul de la spate.

Cel mai mic dintre băieți îl îmbrânci, făcându-l să se dea un pas înapoi, la deal.

– Ai zis că n-ai nici un ban.

Steven dădu din umeri. Băiatul înalt despături scrisoarea.

– *O fotografie drăguță ar fi bună. Ce înseamnă asta?*

– Nimic.

Băiatul înalt se uită fix la Steven, apoi la scrisoare, întrebându-se parcă dacă îi păsa sau nu. Până la urmă, o rupse în bucăți mici și le presără peste iarba neagră. Băiatul mai mic îl îmbrânci pe Steven din nou, de data asta lovindu-l în umăr. Simți că încercau să îl provoace să le răspundă, ca să aibă un motiv să se ia de el. Văzând că nu ripostează, băiatul mijlociu îi trase hanoracul în jos de pe umeri. De data asta, Steven opuse rezistență, îndoindu-și brațele ca să-și țină hanoracul pe el.

– Dă-l încoa', idiotule.

Steven nu avea încredere în vocea lui. Nu voia să le spună că, dacă s-ar duce acasă fără hanorac, mama sa și-ar ieși din minți. Era vechi și nu era complet impermeabil, dar nici nu încăpea vorbă de așa ceva în ceea ce o privea. Nu ar fi putut să-i spună că a fost furat, pentru că, dacă ar încerca să se plângă părinților glugilor, viața lui ar fi terminată. La gândul că ar fi nevoit să îi spună că îl uitase în mlaștină sau că îl pierduse la școală îl podidiră lacrimi fierbinți, în timp ce băiatul mijlociu trăgea și mai tare, mulțumit că întâmpină rezistență.

Steven își mușcă buza, ca nu cumva să înceapă să se milogească, dar pentru că era tras încontinuu de brațe, își pierdu echilibrul și se împletici. Imediat, băiatul mijlociu prinse mișcarea și îl îmbrânci, trântindu-l în genunchi, în țepii de orz sălbatic. Cu încheietura de la mâna dreaptă răsucită, prinsă în manșeta hanoracului, căzu cu toată greutatea, după care

se eliberă din materialul supraelastic printr-o smucitură, aterizând pe o parte.

Simți înțepăturile în braț, pe obraz și pătrunzându-i prin pulover și jeansi. Își săltă capul, ca să își protejeze fața, și le auzi pe glugi râzând.

– Ia-i pantofii.

Mânat de furia care începuse să clocotească în el când băiatul cu glugă îl apucase de hanorac, îi lovi cu picioarele, în timp ce călăii săi încercau să-i ia pantofii de sport. Noi, de la Crăciun. Maică-sa se înfură și când erau murdari. L-ar omorî dacă ar rămâne fără ei. Băieții îl apucară de picioare, în timp ce se zbătea și își încorda laba piciorului stâng, încercând să-și păstreze pantoful în picior. În zadar.

Acum plângea furios din cauza neputinței. Voia să-i omoare. Îi venea să îi apuce de urechi și să îi izbească cu genunchiul în fețele alea rânjite. Îi venea să ia piatra în formă de jeleu și să îi bată cu ea peste gură, până ce le-ar sfărâma dinții și i-ar lăsa cu gingiile însângerate.

În schimb, izbucni în plâns, în timp ce glugile îi luau și pantoful din piciorul drept și plecau râzând.

Rămase pe loc, plângând, chinuit de durerea pricinuită de țepii care-i intraseră în carne și prea speriat ca să plece imediat după ei.

Până la urmă se ridică și o porni pe cărare, clătinându-se de durere. Avea un ciorap pe jumătate tras din picior. Erau ciorapii săi preferați. Buni îi împletise de ziua lui, în urmă cu doi ani, și îi păstra cu grijă, să nu-i uzeze. Aveau culoarea pietrei vinete, striuri verticale și un călcâi inteligent conceput, pe care buni îl numea „călcâi franțuzesc” și care îi făcea să își păstreze forma, întocmai ca șosetele scumpe. Fuseseră mari de el când îi primise și îi erau mici acum, dar îi purta numai la ocazii. Astăzi fusese o ocazie specială, datorită fotografiei cu Dunkery Beacon. Acum avea să-și amintească de acea zi și din alte motive. Începu să plângă din nou, iar lacrimile care-i încețoșau privirea îngreunau căutarea pietrei în formă de jeleu, dar o găsi, până la urmă, luă aparatul de fotografiat și începu să coboare pe cărare. Mergea încet, iar durerea îl străpungea la fiecare pas. Până când ajunse la pârleazul din spatele caselor, amândoi ciorapii erau găuriți.

– Cum adică le-ai pierdut?

Lettie nu era încă furioasă, dar Steven vedea bine că nici mult nu mai avea.

– Îmi pare rău.

– Cum poți să-ți pierzi și hanoracul, și pantofii? Și să nu știi unde?

– Și să strici ciorapii, îi întrerupse buni. Mi-a luat săptămâni întregi să-i împletesc, cu artrita mea... Nu apreciază nimic.

– Ba i-am apreciat! ripostă el, furios că putea să-l acuze de așa ceva.

Nu a văzut că i-a păstrat de buni? Acest gând îl făcu să izbucnească din nou în plâns, iar undeva în mintea sa își făcu loc un suspin obosit. Era sătul de cât plânse. Nu-i venea să creadă că mai avea lacrimi.

– Stevie plânge, mamă! Davey nu înțelegea nimic.

– Du-te dracului, Davey, se răsti el.

– *Îndrăznești* să vorbești așa în casa asta!

Lettie îl plesni peste ceafă, nu tare, dar șocant, oricum, reducându-i pe toți la o tăcere grea, oribilă.

Mama sa nu îl plesnise *niciodată* în cap sau peste față. Îl mai lovise uneori peste mâini sau peste picioare, dar de cap nu se atinsese, fiind de la sine înțeles că doar bețivanii și cei care stăteau în locuințe sociale își băteau copiii astfel.

Lui Steven îi venea să își ceară iertare. Își dorea foarte tare acest lucru. Ar fi vrut ca mama lui să îl țină din nou în brațe, așa cum îl ținuse cu o zi înainte. Ar fi vrut să își pună capul pe umărul ei, să se simtă iar ca un bebeluș, să nu mai fie nevoit să își facă griji din cauza ciorapilor, pantofilor, hanoracului, glugilor, cazmalei, cadavrelor sau criminalului în serie. Ar fi vrut să se ghemuiască în pat, să bea lapte fierbinte cu zahăr, și cineva să îi mângâie părul, în timp ce îi cânta un cântec de leagăn.

Era atât de sătul de viața lui.

Iar ea îl plesnise peste ceafă.

Așa că, în loc să își ceară iertare, țipă:

– Du-te dracului și tu!

Apoi trecu sfidător pe lângă mama sa, fugi în sus pe scări și trânti atât de tare ușa dormitorului, încât ea veni în fugă, tropăind furioasă pe scări.

Își dădu seama că mersese prea departe.

Dacă nu ar fi fost atât de furioasă și de nesigură că mai are vreun control asupra lui, Lettie ar fi văzut cât de speriat era, stând în picioare lângă pat, cu ochii mari și mâinile pe lângă corp, inerte, într-un gest de cedare.

– Mamă, iartă-mă!

Dar era prea târziu, ea îl plesni încă o dată în cap și, din nou, îl lovi peste brațe, peste mâini și urechi, iar apoi îi aplică o ploaie de palme și de pumni peste spate, ca o fetiță furioasă, în timp ce el se ghemuise pe pat, cu capul între brațe.

Țipătul isteric al lui Davey fu cel care o opri pe Lettie. Își luă preferatul în brațe și îl liniști cu blândețe.

– Uită-te cum l-ai speriat pe Davey! îi strigă lui Steven, cu o voce vinovată. Acum vino la ceai.

– Nu vreau nici un ceai, răsună, de sub pătură, glasul înăbușit al lui Steven.

– Bine, spuse Lettie, săltându-l pe Davey mai sus, în brațe. Atunci nu

bea.

Steven îi auzi plecând și coborând scările. O auzi pe Lettie șoptindu-i cu blândețe ceva lui Davey, iar în adâncul sufletului, înțelese că încerca să se disculpe pentru ceea ce făcuse, chiar dacă nu în fața lui.

Își trase nasul, iar când dădu să se miște, simți locurile unde îl lovise mama sa cu inelul, pe urechea stângă, la încheietura mâinii stângi și în dreptul omoplatului, unde simțea o usturime puternică. Își băgă degetul în ureche și găsi un strop de sânge. Urechile îi țiuiau puțin, iar obrazul drept îi ardea de la una dintre palmele primite. Se târî în pat, cu fața la perete, și se ghemui și mai mult. Se îmbrățișă singur, pentru că i se făcuse brusc frig, dar nu vru să se miște din nou ca să se bage sub așternuturi.

O atingere ușoară pe umăr îl făcu să tresară. Buni trase cearșaful și îl înveli. Privirile li se întâlniră scurt, dar ea se îndreptă numaidecât și dădu să plece.

– Buni?

Se aștepta să se oprească și să privească înapoi spre el, așa cum se întâmpla în filme, dar bătrâna își văzu de drumul ei, dispărând pe hol.

Deși vocea îi tremura și era gata să izbucnească în plâns, vorbi oricum, ca și cum ea l-ar fi auzit, ca și cum i-ar fi păsat.

– Chiar am apreciat ciorapii. I-am păstrat de buni.

I se păru că o aude oprindu-se în capul scărilor, dar nu era sigur.

CAPITOLUL 20

Fotografiile erau proaste.

Cele făcute în vârful dealului ieșiseră neclare, pentru că îi tremuraseră mâinile din cauza vântului, iar în cea făcută în parcare prinsese în cadru, în partea stângă, aripa din față a unei mașini.

Dar pentru că își cheltuisese și ultimul bănuț pentru a developa filmul și pentru că cel puțin fotografia aceasta era clară, Steven i-o trimise lui Arnold Avery.

CAPITOLUL 21

Ofițerului Ryan Finlay îi plăcea să confiște fotografiile trimise deținuților, iar astăzi nu făcea excepție.

De obicei, fotografiile erau neclare, niște instantanee de proastă calitate, înfățișându-le pe soțiile sau prietenele deținuților, pe niște paturi nefăcute, purtând lenjerie desperecheată. Uneori, în fotografii apărea un mic detaliu domestic, care trezea cine știe ce amintiri destinatarului, cum ar fi o pisică vărgată, un copil murdar privind fix prin grilajul pătuțului, cutii de la KFC împrăștiate pe podeaua unui dormitor.

Uneori, deținuții își primeau fotografiile, alteleori nu. Ryan Finlay era autoritatea supremă în această privință.

Nuditate totală însemna confiscare imediată, la fel ca orice act obscen sau simularea vreunuia. Aceste fotografii urmau să fie distruse, iar dacă nevasta deținutului era urâtă ca dracu' chiar așa se întâmpla, deși mai întâi erau puse în circulație și amplu comentate de personalul de la cantină. Deținutul respectiv primea doar o ștampilă pe scrisoare, în cazul în care exista vreuna, și anume „Conținut confiscat“.

Sean Ellis nu primise niciodată vreo scrisoare fără ștampilă. Soția sa era atât de atrăgătoare și de lipsită de inhibiții, încât fotografiile pe care i le trimitea reprezentau piesa de rezistență a colecției personale a ofițerului Ryan Finlay, iar jefuitorul de bănci care împușcase în cap doi casieri, într-o mică filială a Băncii Barclays, din Gloucestershire, probabil că uitase definitiv cum arăta soția sa pe sub trenciul bej și modest pe care-l purta de fiecare dată când venea să-l viziteze. Ellis nu se plânse niciodată, iar asta îi amuza teribil pe Finlay și pe ceilalți. Probabil că nenorocitul se gândea că doamna îi trimitea poze cu imbecilul familiei.

Astăzi, Finlay și ofițerul care monitoriza eliberările condiționate, Andy Ralph, stăteau la biroul din camera de recepție, desfășurând nepăsători scrisorile adresate deținuților.

– Ce crezi?

Ralph ridică o fotografie din plicul pe care tocmai îl rupsesese. Era cu o fetiță mică, blondă și știrbă de dinții din față, care ținea la piept o pisică docilă.

– Pentru cine e?

Ralph se uită la plic.

– Karim Abdullahi.

Finlay clătină din cap.

– Perversul ăla negru ca asul de pică. Nu arată ca o rudă, după părerea mea.

Ralph, a cărui piele era o nuanță mai deschisă decât huila, dădu poza deoparte și ștampilă scrisoarea fără să spună nimic.

Fotografia doamnei Ellis era relativ cuminte astăzi – nu avea nici o expresie pe față în timp ce își ridica bluza de un albastru pal, ca să își arate sâni perfecti.

– Iisuse! Vrei să te uiți la țâțele astea?

Ralph examinează fotografia și rânji.

– Ai pe ce pune mâna, nu glumă.

Finlay suspină. Erau ani întregi de când nu mai simțise niște sâni fermi umplându-i palmele. Ar fi avut nevoie de o cutie de carton să transporte țâțele lăsate și ridate ale lui Rose.

Nici nu puteai să spui că fotografia era indecentă și, dacă ar fi fost vorba despre orice altă soție sau prietenă, Finlay ar fi lăsat-o să treacă fără ezitare. Dar nu putea să-l lase pe Ellis să își dea seama că toate fotografiile acelea pe care nu le văzuse niciodată ar putea arăta la fel de mult ca aceasta și să înceapă să facă tam-tam. Așa că puse ștampila pe scrisoarea cu care fusese trimisă și o îndesă pe doamna Ellis în buzunar.

Lucră în tăcere câteva minute, străduindu-se să descifreze scrisori de-abia lizibile, sortând fotografii și mici cadouri, printre care șase aparate de ras cu lamele parțial acoperite, vreo duzină de troieni, un volum de *Origami pentru începători*.

Ralph se uită repede peste fotografia unei roșcate cu o față obosită și o cutie de pizza în mână și citi în scrisoarea care o însoțea: „Noaptea mă gândesc la tine trăgându-mio la bucii.“

Suspină.

– A scris greșit „trăgându-mi-o“ și „buci“.

Luă markerul negru, cu vârful gros, corectă greșelile și puse fotografia și scrisoarea în teancul „Aprobat“, după care alese următorul plic, adresat lui Arnold Avery.

Nu avea nici o scrisoare, iar fotografia era atât de proastă, că abia merita să te uiți la ea. Cu siguranță nu avea nevoie de aprobarea bulangiului-șef. Andy Ralph era cât se poate de capabil să își dea seama ce este obscen, ce incită și ce este fetișist. Nu avea nevoie de nimeni să-i spună că o fotografie cu o mașină și un deal pe timp de ploaie nu se încadra în nici una dintre aceste categorii. Iar ultimul plic era pentru Ryan Finlay.

Irlandez rasist și împuțit.

Când văzu fotografia, Arnold Avery simți că i se înmoaie picioarele. Crezu că se va prăbuși sub povara încărcăturii sale pur erotice. Îi veni

imediat să urle, pentru că nu mai era noapte și nici întuneric, chiar dacă celula sa era întotdeauna în semiobscuritate din cauza scândurii bătute peste gratii. Ei bine, poate că Leaver îi îngrădise priveliștea spre una dintre mlaștini, dar acum ținea în mână fotografia alteia, care îi era chiar mai scumpă.

Privirea sa de criminal identifică imediat locul. Iasmina Gregory. Acolo era. Sau fusese până la scurt timp după arestarea sa, când echipele de criminaliști intraseră în acțiune, iar Exmoor începuse să își dezvăluie secretele sinistre. Nu îl lăsaseră înapoi în mlaștină, nici măcar ca să le arate unde erau cadavrele. Știa prea bine că era exact ceea ce își dorea, încă o șansă să simtă pământul printre degete, încă o privire lacomă în gropile imunde pe care le săpase în iarbă neagră, și îi refuzaseră cu cruzime acest lucru, chiar dacă, până la urmă, fuseseră nevoiți să anuleze căutările în cazul mai multor victime. Dar nu reușiseră să îi șteargă amintirile. Nu ar fi avut cum, nici atunci, și nici acum, când îl copleșeau până în străfundurile ființei sale.

Acolo parcase. Aproape de locul unde se afla mașina din poza făcută de S.L. O cărase pe I.G. în sus, pe poteca aceea îngustă, spre vârful dealului. O simțea și acum, ușoară în brațele sale, și își aminti cum stătea sub el, caldă încă, și o durea.

Se scutură ca un câine. Nu acum! Nu acum! Era o senzație prea plăcută, prea intensă, ca să fie irosită ziua. Trebuia să nu se mai uite la poză. Trebuia să facă ceva să își distragă atenția, până se dădea stingerea.

Strecură fotografia sub pernă și deschise cartea pe care o citea. Era un roman bun, *The Black Echo*¹¹, și până să primească fotografia de la S.L., îl prinsese. Acum însă, cartea nu mai prezenta nici un interes, iar în următoarea oră, Avery își strecurase mâna sub pernă de vreo douăsprezece ori ca să atingă fotografia.

Prânzul i-a adus o mică ușurare, deși a dat nervos din picior tot timpul.

După-amiaza s-a scurs oribil de încet. Cina i-a mai dat un scurt răgaz. Stingerea era la 22.30, dar la 20.30 scoase fotografia de sub pernă și o studie din nou, întipărimdu-și imaginea în minte, pentru clipa în care va rămâne singur în întuneric.

Avery își dădu seama că S.L. folosisese o cameră ieftină. Se vedea limpede. Altcineva, chiar mai puțin priceput și cu o cameră mai bună, ar fi ajustat distanța focală, pentru a estompa prim-planul și a scoate în evidență Dunkery Beacon. Cu toate acestea, ochii săi erau atrași inexorabil spre peticul de pământ unde se aflase I.G., între doi tumuli funerari, înconjuși de iarbă neagră din toate părțile, la aproape trei sferturi din distanța până în vârf.

Avery fu copleșit de emoție și de amintiri.

Fusese o zi însorită, nu mohorâtă, ca în fotografie. Cerul fusese de un

albastru pur, iar în jur erau mulți oameni care se plimbau, așa că Avery fusese nevoit să aștepte până după apus, pentru ca mașina lui să rămână singură pe peticul de pietriș, să o poată scoate pe I.G. din portbagaj și să o care în sus, până la cel din urmă loc de odihnă al ei.

Fu răscolit de amărăciune când se gândi că o luaseră din mormântul pe care îl pregătise pentru ea și o îngropaseră în altă parte, într-un loc pe care nu el îl alesese. Și mai rău, într-un loc pe care nu îl știa. Era sigur că ziarele scriseseră unde, dar acele ziare îi fuseseră interzise. Tot ce îi mai rămăsese de la Iasmina Gregory erau amintirile. Și acea fotografie.

Ar fi putut să vadă și mormântul lui John Elliot, dacă S.L. nu i-ar fi blocat vederea cu mașina aia stupidă. John Elliot nu era tocmai preferatul său. Băiatul se pișase pe el. Avery se cutremură la această amintire. Ochii strânși ai lui John Elliot și nasul care-i curgea și făcea bule de muci, pentru că nu mai putea respira pe gură. Ca și cum nu ar fi fost destul de rău, chiar înainte să îl omoare, vezica lui John Elliot cedase în fața terorii pure, dând drumul urinei să curgă pe pantalonii buni ai lui Avery. I-o plătise, dar fusese nevoit să arunce pantalonii. Și pantofii. Niște Hush Puppies nu tocmai ieftini, dar numai gândul la fluidele băiatului îl îngrețoșa. Chiar și acum, i se făcea pielea de găină.

Avery își alungă din minte acea amintire. Strica momentul. Își îndreptă din nou atenția asupra fotografiei. Da, mașina era chiar în drum. Ce păcat. Încadrare proastă, alt argument, se gândi el, că S.L. nu știa să facă fotografii.

Pentru prima dată de când primise fotografia, Avery sfredeli cu privirea mașina, ca și cum ar fi putut să deslușească prin ea pământul mlăștinos din spate.

Tot ce putea să vadă din mașină era aripa din față, retrovizorul și o parte din portieră. Era de un albastru-închis și Avery nu își dădea seama ce marcă ar putea fi, ci doar că era enervant de opacă și îi obtura vederea.

Îi stătea în fire să se simtă înșelat, și exact așa se întâmpla și acum. Aruncă mașinii o privire furioasă, o mânie pe care nu putea să și-o înăbușe pe deplin, nici chiar când privirea îi era atrasă ca un magnet de locul unde era mormântul Iasminei Gregory.

Dintr-odată, Avery făcu ochii mari și apropiie atât de mult poza, încât mai că o atingea cu nasul.

İcni o singură dată, scurt, și își ținu răsuflarea.

Dacă nu ar fi fost atât de obsedat de mașină poate – probabil – că nu ar fi observat niciodată! Simți cum îl străbate un fior rece pe spinare, la gândul că i-ar fi putut scăpa.

Frumos încadrată în oglinda laterală se vedea, mică, dar clară, o reflecție a fotografului.

Deși imaginea era minusculă, în acel moment, pentru Arnold Avery, ea

schimbă totul. Sentimentele provocate de revederea mlaștinii Exmoor fură pulberate aproape instantaneu de tsunamiul șocant și sufocant al bine cunoscutei excitații, care-i trimise un șuvoi de sânge în vintre, în timp ce un val de salivă îi inundă gura.

S.L. era un băiat.

Gândurile i se învârteau haotic prin minte, ca un foc de artificii într-un spațiu îngust.

Un băiat.

Chiar așa.

Ochii îl usturau, iar bătăile inimii îi bubuiau în urechi, în timp ce se holba fără suflare la imagine.

Un băiat. De zece sau poate unsprezece ani. Cu părul brunet, răvășit de vânt. Jeanși albaștri, pantofi de sport albi, murdari. Imaginea era minusculă, iar fața îi era acoperită de aparatul de fotografiat, dar dacă exista vreo formă pe care creierul lui Arnold Avery ar fi putut-o recunoaște oricând, aceea era silueta unui copil.

Avery trase în piept încă o gură de aer, cu un șuierat tremurător de dorință violentă.

S.L. era un băiat.

Un băiat care îi oferea opțiuni.

Un băiat care îi predase puterea.

Un băiat care, inserându-și în mod inteligent imaginea într-o poză aparent inocentă cu Dunkery Beacon, îi adresa lui Arnold Avery cea mai clară invitație...

[11](#) Romanul de debut al autorului de romane polițiste Michael Connelly, apărut în 1992 (n.tr.)

CAPITOLUL 22

S-a întors unchiul Jude.

Într-o zi erau patru, iar a doua zi se făcuseră cinci.

Steven se afla în camera sa, chinuindu-se cu 3x-5y și toate variațiile ei de neînțeles, când auzi un scârțâit pe hol și vocea unchiului Jude.

– Ce mai face răzorul de legume?

Steven tresări, surprins, dar încercă să-și păstreze calmul. Nu dă bine să arăți prea fericit când vezi pe cineva.

– Roșiile sunt bune de aruncat, chicoti el, dar cartofii sunt grozavi.

Unchiul Jude rânji.

– Păi, orice prost poate să cultive cartofi. Până și irlandezii.

– Și tu ești irlandez!

– Tocmai.

Se învățea prin cameră, băgându-și nasul prin lucrurile lui Davey, cu zâmbetul mereu pe buze, iar Steven își dădu seama că unchiul Jude nu încerca să ascundă cât era de fericit să îl vadă, și se rușină de purtarea lui. Își azvârli picioarele jos din pat și sări la pieptul unchiului Jude, simțind mâinile mari ale bărbatului mângâindu-l încet pe spate, după atâta timp.

Simți cum îl cuprinde un impuls năprasnic să-i mărturisească unchiului Jude întreaga poveste.

Să-l lase pe unchiul Jude să preia controlul și să hotărască el ce era de făcut, să-l viziteze pe Arnold Avery la închisoare și să-l oblige să-i spună adevărul, să-l dezgroape pe Billy și să adune el toți laurii. Lui Steven nu-i mai păsa, voia doar ca totul să se termine.

Dădu să vorbească, dar unchiul Jude i-o luă înainte.

– Căruciorul lui buni încă mai ține, din câte văd.

Steven aprobă din cap, simțindu-se nesigur pe vocea sa.

– Am văzut-o afară cu el. Țanțoșă foc.

Steven ezită și apoi dădu din cap. Nu voia să-l întrerupă. Știa că unchiul Jude nu încerca doar să fie drăguț. Lui buni îi plăcea foarte mult căruciorul și îl lua cu ea chiar și când nu se ducea la cumpărături. Șoldurile îi jucau feste, iar căruciorul solid era un sprijin pentru mersul său ciudat și legănat.

– Ia uite ce mare te-ai făcut.

– Mda. Mi-au rămas mici toți pantalonii.

– Am auzit că pantalonii tăiați până la glezne vor face furori.

Steven pufni și se desprinse din îmbrățișare.

– Unde ai fost?

Încercă să nu aibă un ton acuzator, dar tot sună ca o tânguire.

– Pe-aici.

– De ce nu ai venit să ne vezi? Încă o dată, Steven se gândi că ar fi putut să se abțină. Unchiul Jude nu era tatăl său. De ce ar fi venit să îi vadă, dacă nu mai ieșea cu mama sa?

Dar unchiul Jude doar își deschise brațele și suspină:

– Știi cum e, Steven, cu relațiile...

Steven se simți destul de mândru că unchiul Jude îi spunea acest lucru, ca și cum ar fi știut și el prea bine cum era cu relațiile. Venind imediat după ce mama sa presupusese că știe cum stă treaba cu sexul, replica aceea îl făcea să se simtă deopotrivă ca un adult și un impostor.

– Bănuiesc, spuse el.

Nu reuși să dea glas întrebării pe care cu disperare voia să i-o pună și fu recunoscător pentru asta.

Să-l întrebe pe unchiul Jude cât o să stea ar fi însemnat doar să își forțeze norocul.

La cină, buni strâmbă din buze, aruncând priviri dezaprobatore spre unghiile unchiului Jude, Lettie se purtă ca o fetișcană, lăsându-și părul despletit pe spate, iar Davey sporovăi tot timpul, bombardându-l pe unchiul Jude cu întrebările, părerile și fanteziile sale, făcându-i pe toți să zâmbească.

– Am să plantez un copac care face cârnați, unchiule Jude!

– Iar mie de ce nu îmi crește barba?

– Unchiule Jude? Știai că șoricioaica omoară șoricelul’?

Steven suspină în barbă. Cum să te miri că Davey era preferatul mamei? Uite cât de hazliu era.

Steven rămase tăcut și află că mama sa dăduse întâmplător peste unchiul Jude în magazinul domnului Jacoby și că fusese invitat la ceai, deși s-au tachinat puțin despre cum anume fusese invitat sau dacă nu cumva se invitase singur.

Nu conta. Unchiul Jude era înapoi la masa din bucătărie și, în timp ce o îmbuna pe buni, se tachina cu Lettie și îl răsfăța pe Davey, Steven se simți cuprins de un optimism cu care nu era obișnuit.

Înfulecă în grabă mâncarea de fasole, ceru voie să plece și o rupse la fugă, încălțat cu noii săi pantofi sport, spre locul unde își lăsase cazmaua, în urmă cu șase săptămâni.

O găsi tot acolo. Așa cum o lăsase.

Alergă înapoi, strângând-o ușor în palmă, și se duse în spatele casei. La fel ca unchiul Jude, cazmaua se întorsese și ea acasă.

Steven măsură din ochi grădina și, cu imaginația sa de băiat obișnuit, văzu unde ar trebui să fie locul roșiilor și al salatei. Salata putea să fie sădită în ghivece mari și pusă sus, să nu ajungă melcii la ea. Cartofii ar ocupa cel mai mult spațiu, dar mai rămânea loc și pentru câteva căpșuni, ca mama sa să se simtă de parcă ar fi făcut parte din lumea bună a Wimbledonului. Anul trecut, domnul Randall plantase pepeni galbeni. Le dăduse și lor unul și, cu toate că n-avea nici un gust și era foarte uscat, Steven fusese uimit că din bătătoritul sol englezesc putea crește ceva atât de exotic. Poate că va pune și el niște pepeni dintr-aceia, cu miezul portocaliu.

Își potrivi mai bine cazmaua în mână și se gândi la ea mușcând din pământ pentru a da viață mai degrabă decât pentru a căuta moartea.

Din senin, se bucură că mama sa își cumpărase chiloți de la Banbury. Spera din tot sufletul ca de data aceasta să fie de ajuns.

Steven propti cazmaua ruginită de zidul din spate și zâmbi.

Asta însemna să te simți normal și nu era rău deloc.

CAPITOLUL 23

Arnold Avery nu se gândise niciodată să evadeze. În tot cazul, nu la modul realist.

Sigur, în primele câteva luni petrecute în închisoare stătuse treaz noaptea și se gândise la ceea ce va face când va fi din nou liber. Dar conceptul de evadare nu era esențial în mintea sa. Presupunea că va fi eliberat condiționat la un moment dat și că acel moment nu va sosi mai devreme decât recomandase judecătorul la proces, adică după douăzeci de ani.

I se părea corect. În afară de faptul că era un ucigaș de copii, Avery era un bărbat care se supunea legilor, care-i vota pe conservatori, cu „C“ mare, care era de părere că majoritatea sentințelor sunt jalnic de neadecvate și că eliberarea înainte de termen a unui deținut era o rușine.

Astfel, când se văzuse în fața perspectivei de a petrece minimum douăzeci de ani la răcoare, Avery nu se tânguise, nu se plânsese și nici nu făcuse apel împotriva sentinței, pe motiv că până atunci avusese un caracter bun și că își plătise taxele și impozitele. În schimb, a luat în mod conștient hotărârea de a face tot ce-i stă în putință ca să se asigure că va fi primul candidat la eliberare condiționată, imediat ce devine eligibil.

Când a fost violat de trei bărbați, la dușuri, Avery le-a permis bulangiilor să-și facă plăcerea, îndurând umilința fără să se plângă și fără să se răzbune vreodată.

Când a progresat și a putut opta pentru lecții de reabilitare, Avery s-a înscris și și-a dat minima silință de care era nevoie ca să fie primul la fiecare curs în parte.

Când doctorul Leaver a ordonat să-i fie blocată fereastra, lăsându-l într-o permanentă semiobscuritate, Avery i-a mulțumit.

Iar când s-a pus problema celorlalți copii dați dispăruți, Avery a jurat solemn că nu el i-a ucis pe Paul Barrett, William Peters sau Mariel Oxenburg. Deși erau morți, acești trei copii aveau puterea să-i prelungească șederea la dispoziția Majestății Sale, iar el nu le-ar permite niciodată așa ceva, oricât de mult ar alina acel gest durerea rudelor care continuau să-i jelească.

Avery știa că nu putea fi nici pe departe sigur de eliberarea condiționată după cei douăzeci de ani, dar știa și că făcuse tot ce-i stătuse în putere și, de aceea, era dispus să mai aștepte încă doi ani pentru a afla. În

douăsprezece luni, putea intra într-un program dintr-o închisoare cu regim deschis, din nordul Angliei, care pretindea că pregătește deținuții pentru eliberare. Totul mersese conform planului.

Până să afle că S.L. era doar un băiat.

Un băiat căruia îi câștigase încrederea.

Un băiat cu care împărtășea secrete.

Un băiat care voia atât de mult ceva de la el, încât îl putea ademini să facă... aproape orice.

Iar dacă nu, oricum nu era o problemă.

Dar trebuia să se întâmple *acum*. Nu peste doi ani, când poate că îi va fi acordată eliberarea condiționată. Până atunci, căutările asidue ale unui băiat vor lăsa loc distracțiilor stângace ale unui adolescent, aflat într-o cu totul altfel de misiune. Și mai ales nu dacă avea să locuiască în vreo casă ieftină undeva mai spre nord, departe de scumpul său Exmoor.

Arnold Avery petrecuse optsprezece ani veghind și așteptând, trăgând din greu, ispășindu-și pedeapsa... Optsprezece ani fără amintiri proaspete despre cât de captivanți pot fi copiii, optsprezece ani grei, pentru că, deși încercase să își conserve amintirile, cele vechi se deterioraseră inevitabil din cauza suprautilizării.

Fotografia de la S.L. fusese o supernovă care îi luminase și cele mai prăfuite unghere ale minții. Îi străpunsese logica și bunele intenții ca un laser printr-o lupă. Acum, creierul său era ars și torturat în permanență de dorință – de o dorință disperată și de posibilitățile pe care le avea la dispoziție. Exact la fel cum Steven trăsesese cu ochiul pe gaura cheii și întrezărise un viitor însořit, tot așa și Avery văzuse că viitorul său, viitorul său *imediat*, putea fi plin de plăceri uimitoare. În creierul lui Avery fusese eliberat ceva chimic, ceva care îi ascuțise dorința și îi amortise simțurile cele mai sensibile. Aceeași modificare chimică îl determinase, cândva, să abuzeze un băiat în timp ce aștepta să vină poliția adusă de un altul. Nu se gândea decât la S.L. Știa unde locuiește. Avea o vagă idee despre cum arată. Putea să-l ghideze, să-l aștepte, să-l îndrume.

Să-l inducă în eroare.

După bunul lui plac.

Perspectiva controlului era delicioasă. Premiul, prețios. Băiatul era al său, n-avea decât să-l ia.

Brusc, lui Avery i se păru că tot timpul din lume nu îi mai ajunge.

Se putea întâmpla orice!

S.L. se putea muta. Putea muri. Putea să-și piardă interesul. Avery trebuia să-i scrie. Să-i dea speranță că trupul pe care-l caută este la doar o bătaie de inimă de el. Trebuia să îl țină conectat.

Se simți ofensat de schimbarea subtilă care îl umplea de dorință și îi știrbea puterea nou descoperită. Dar știa o cale sigură să o redobândească.

Dacă trebuia să renunțe la o parte din puterea sa acum, pentru a obține controlul complet și delectarea sublimă mai târziu, atunci acesta era un pariu pe care se simțea pregătit să îl accepte.

Astfel, cu o umbră de regret, pe care o alungă imediat, Arnold Avery conchise că trebuie să evadeze din închisoare.

Și asta cât mai curând.

Pe altul, această pripă l-ar fi făcut neatent, nesăbuit, stupid.

Pe Avery îl transformă în Superman.

Îl trezi din hibernare, îl întineri, îi dădu curaj și îi ascuți toate simțurile.

Știa că este inteligent, dar nu își mai folosisese inteligența de foarte mult timp. Scrisorile lui S.L. îi incitaseră IQ-ul adormit, dar acum, că se trezise, putea să își simtă neuronii zbârnâind ca niște motoare suspendate, iar inteligența curgea prin el precum coniacul într-o noapte rece.

Fiecare zi era de-acum o oportunitate pe care nu voia să o rateze. Înțelesese nevoia de precauție și planificare, dar admitea că trebuia să profite de orice oportunitate. Era un atac pe două fronturi pentru intelect, dar accepta din plin provocarea.

Odată ce începu să se preocupe, Avery percepse lucrurile într-un flux nesfârșit de informații, care-i curgea prin minte. Fiecare bucățică era evaluată, catalogată și stocată pentru trimiteri viitoare.

Știusese mereu că ofițerul Ryan Finlay era un idiot, dar acum observa că Finlay era un idiot cu un snop mare de chei, de care avea prea puțină grijă.

Cheile erau atârinate de cureaua lui Finlay, deși ar fi trebuit să fie ascunse în siguranță într-un etui de piele neagră, prins într-o parte a curelei. Autoritățile din închisori știau că vederea, fie și în treacăt, a unei chei putea lăsa o urmă de neșters în mintea unui criminal, impact pe care cinstea și moralitatea nu îl aveau niciodată. În câteva ore, un deținut putea confecționa o cheie dintr-o bucată de carton ruptă din coperta unei cărți sau din fundul cutiilor cu cereale. Nu ar fi fost rezistentă, dar era de ajuns să funcționeze o singură dată.

Din acest motiv, ofițerii trebuiau să își păstreze întotdeauna cheile ascunse. În realitate, să deschizi o ușă, să pui cheile la loc în etui, să mergi zece pași și să fii nevoit să le scoți din nou pentru a deschide a doua ușă nu erau acțiuni care să favorizeze respectarea regulilor.

Ofițerul Finlay nu respecta normele. Arnold presupunea că prostănacul de Finlay se considera mai presus de asemenea reguli neînsemnate, exact ca și el. Cu deosebirea, desigur, că, atunci când Finlay încălca regulile însemna că se juca cu o legătură de chei. Când încălca *el* regulile însemna să ia viața unui copil neajutorat.

Totul era relativ.

Arnold observă acum că ofițerului Finlay nu-i plăcea nici măcar când cheile i se loveau de șoldurile grase. Așa că, de multe ori, prefera să le desprindă de tot din curea, să le învâртеască pe degete și să le zornăie în sus și în jos pe coridoare, cu ecou. Cum ofițerul Finlay nu avea nici o treabă cu atletismul și coordonarea mână-ochi, uneori le scăpa, iar atunci când se întâmpla acest lucru, îi lua o eternitate să le ridice, suspinând și gemând în timp ce se apleca până la podea și se ridica la loc. După ce se ridica, clipea amețit câteva secunde, ca și cum efortul de a se apleca i-ar fi răpit orice simț al orientării.

Avery îl urmărea. Îl privea cu atenție străbătând palierul. Îl urmărea cum pleacă. Se uita ce făcea cu fiecare cheie pe care o scotea din grămada de pe inel. Cheia de la palier era lungă și din cele vechi. Simplistă, aproape. Cheile pe care le folosea să deschidă celulele erau tipice pentru yale. Asta era mai greu. În afară de cele pentru yale și de cea de la palier, Avery numără alte șapte chei pe inelul lui Finlay. Nu știa ce deschid, dar avea sentimentul că șapte chei sunt mai mult decât suficient să ducă un bărbat cu inițiativă până la zidul de afară sau foarte aproape de el.

Avery nu era atât de prost încât să creadă că tot ce avea de făcut era să ia cheile și să iasă din închisoare, dar analiza lucrurile cu atenție. Informația era catalogată.

Zidurile închisorii Longmoor, înalte de aproape patru metri, erau totuși cele mai joase din țară. Însă oricine reușea să treacă de parapet, să escaladeze zidul și să nu își rupă ambele glezne de cealaltă parte avea de înfruntat un obstacol cu mult mai dur: însăși mlaștina Dartmoor.

De peste un secol, autoritățile închisorii se biziiau pe suprafața mare a mlaștinii ca să țină deținuții înăuntru. În cele câteva evadări, ofițerii închisorii se mulțumiseră doar să patruleze pe drumuri, încrezători în faptul că acestea ofereau singura cale reală spre libertate. Deținuții care se încumetau să străbată acel loc erau condamnați să îndure capriciile captivității în mlaștină, un microclimat ostil și imprevizibil. Chiar și în plină vară, dacă fugarii nu erau sleiți de insolație, în peisajul fără copaci, vremea putea să se schimbe spectaculos de la o clipă la alta și atunci s-ar fi trezit învăluți, în doar câteva minute, într-o pătură de ceață umedă și rece, care li se strecura până în oase, în timp ce orbecăiau printre bolovani de granit cât casa, prin pâraie alunecoase, până la ochiuri de mlaștină atrăgătoare, care-i tentau pe cei neavizați cu mirajul ierbii aspre care creștea aproape hidroponic pe suprafețele lor.

Mlaștina câștiga aproape întotdeauna în jocul evadării.

Acum, de când cu creșterea covârșitoare a numărului deținuților și cererea insistentă a publicului pentru mai multă eficiență, dincoace de zidul de piatră fusese ridicat un gard solid din zale. Tot de aproape patru metri

înălțime, dar având în plus niște role de sârmă ghimpată în vârf, pentru a-i descuraja pe temerari. Gardul de zale avea patru porți încuiate, de parcă ar fi fost nevoie să ieși prin ele să iei vreo minge de fotbal rătăcită.

Doar zidul ar fi fost ispititor. Dar zidul și gardul de zale cu role de sârmă ghimpată reprezentau un proiect descurajant.

Chiar și așa, Avery înmuiașe o bucată de săpun în apă caldă și o ținea în buzunar tot timpul, fiind nevoit să își spună mereu că săpunul *nu poate* fi murdar, pentru a îndura clăbucii din buzunarul jeansilor. Era opusul mizeriei, întruchiparea curățeniei, și de aceea poate și *trebuia* să suporte greutatea constantă a bucății de grăsime asupra sa. Nu era prea sigur ce va face, dacă va ajunge vreodată să imprime forma unei chei în săpun. Va vedea la momentul potrivit.

Avery luă în considerare și zidurile celulei sale. Erau făcute din piatră, dar mortarul dintre blocuri era moale. Inamicul evadării prin ziduri era timpul, din care avea foarte puțin, și lumina, din care avea prea multă. Deși celula sa era mai întunecată decât majoritatea, din cauza scândurii din fereastră, lumina se aprindea la 6.30 și rămânea așa până la 22.30. Avery începuse să răzuiască mortarul din jurul unei pietre de sub pat pe la 23, cu coada periutei de dinți.

Trei ore mai târziu, se alesese cu o vagă adâncitură în mortar și cu coada periutei de dinți foarte ascuțită. Renunță la ideea cu zidul, dar păstră periua de dinți sub pernă. Era la închisoare, iar aici nimic nu era de prisos.

După vreo două nopți, desprinsese scândura din fereastră, cu ajutorul cozii ascuțite a periutei de dinți. Mortarul din jurul zăbrelelor era mai moale decât cel din ziduri. Până se crăpă de ziuă, dezvelise cinci centimetri la baza unei zăbrele. Era genul de stricăciune care poate fi observată aproape imediat în oricare celulă din închisoare. Oricare celulă, în afară de cea care avea fereastra blocată din ordinul expres al doctorului Leaver. În doi ani, nimeni nu dăduse niciodată jos scândura, iar Avery nu vedea nici un motiv pentru care ar fi făcut-o acum.

Avery nu își puna speranțe prea mari în planurile sale. Înțelesese că dezamăgirea era proporțională cu distanța dintre așteptări și realizări. Nu-i plăcea să spere. Nu-i plăcea nici măcar cuvântul „speranță“, care implica un fel de ploconire neajutorată în fața capriciilor sorții. Prefera să numească ceea ce avea el „opțiuni“, iar pe măsură ce dorința sa de a evada se transforma într-o nevoie arzătoare, se străduia să nu lase nici o opțiune neexplorată.

Dintr-unul care rămânea întotdeauna în celulă când nu trebuia să facă duș sau să mănânce, Avery se transformă într-unul care stătea des dincolo de zăbrelele celulei sale, așa cum făceau toate scursurile, și observa viața din închisoare. Desigur, scursurile fuma în timp ce făceau acest lucru. Un obicei mizerabil. S-a îngrozit când le-a văzut degetele cu pete gălbui. Cine

știe ce obiceiuri or avea la toaletă.

Avery își dori să nu se fi gândit la acest lucru. Simți că-i vine să vomite. Gândul că s-ar putea murdări îl făcea să se cutremure, dar funcțiile și fluidele corpului îi provocau transpirații reci și greață, iar greața, cu amenințarea sa implicită de a vomita, îl putea forța la o autoîmplinire a profeției.

Trase adânc aer în piept și se concentrează asupra celui mai apropiat bărbat, care din întâmplare era Sean Ellis, cel cu soția sexy și pozele furate.

Avery trase cu ochiul la degetele lui Ellis și le găsi de un roz sănătos, așa că, mai mult pentru a-și potoli greața, dădu scurt din cap în direcția sa și ridică din sprâncene, într-un gest de salut neutru.

– Toate bune, îi răspunse Ellis, pe un ton care îi indică lui Avery că era destul de nou la Longmoor, cât să nu știe ce a făcut, sau suficient de rău, cât să nu-i pese. Avery spera să fie a doua variantă. Era sătul până peste cap să fie privit de criminali stupizi și vulgari ca și cum ar fi fost un rahat pe pantofii lor. Nu voia și nici nu avea nevoie de prietenia lor, nici măcar după optsprezece ani. Chiar nu înțelegea de ce unii criminali erau respectați în închisoare, în timp ce el era denigrat. Acest lucru îi dădea sentimentul că era depozitat de ceea ce i se cuvenea, și anume, venerație și respect față de crimele sale.

Ellis era cu siguranță nou în Unitatea pentru Deținuți Vulnerabili. Avery se întrebă în treacăt ce făcuse individul ca să aibă nevoie de protecție, dar știa că informația circula și până la urmă se afla, indiferent cât de mult ar fi încercat un pedofil sau un turnător să nu spună.

– O țigară? îi oferi Avery.

– Nu, nu fumez. Mulțumesc.

Avery îl măsură pe Ellis din priviri, rapid. Era un bărbat înalt, foarte bine făcut, cu un nas turtit, de gangster, dar cu niște ochi căprui ageri și gene dese, care nu se potriveau în peisaj. Avery nu știa și nici nu-i păsa că erau ultimii ochi pe care îi văzuseră în viața lor doi casieri de la o bancă. El știa doar că prima sa încercare de a sta de vorbă ca de la egal la egal cu un camarad de închisoare începuse relativ bine.

– E un obicei mizerabil. Ridică din umeri. Le țin doar ca să intru în vorbă cu lumea.

Era adevărat. La trei zile după ce văzuse fotografia lui S.L., Avery cumpărase o jumătate de pachet de Benson de la Andy Ralph, în caz că va avea nevoie să intre în vreo conversație ca aceea pe care tocmai o purtase cu Sean Ellis.

Ellis dădu din cap și își concentrează iarăși atenția asupra partidei de ping-pong care se desfășura cu trei etaje mai jos și pe care o urmărea printr-o plasă de siguranță, menită să zădărnicească planurile potențialilor criminali sau sinucigași.

În condiții normale, Avery ar fi fost fericit ca interacțiunea să se încheie acolo. Nu căuta cu disperare companie sau conversație. Însă acum, că avea un scop, știa că trebuie să facă un efort.

Dar iată că, dintr-odată, chiar *deveni* un efort. Dură o veșnicie până ce Avery își stoarse creierii ca să găsească ceva de spus care să nu pară forțat. Sau suspect. Sau ciudat. Într-un târziu, Arnold Avery, criminalul în serie, deklasatul, ciudățenia naturii, cel care nu respecta alte reguli în afară de cele proprii, își întoarse fața spre luminatoarele murdare prin care pătrundea timid lumina zilei și spuse, ca un navetist:

– Băga-mi-aș, ce vreme!

Ellis ridică o sprânceană spre el, apoi se uită în sus, amuzat de observație.

– Să nu dai un câine afară, continuă sarcastic Avery și schiță un zâmbet.

Ellis se prinse, Slavă Domnului, și pufni în râs.

– Ce noroc pe noi că suntem înăuntru, spuse el.

Iar Avery zâmbi și el ușor, pentru a-l lăsa pe Ellis să-și însușească gluma. *Ce bou!*

Ellis era nou în unitatea aceea. S-ar fi putut să știe ce să facă cu urma unei chei imprimate în săpun. Sau nu. Oricum, exista o șansă.

– Arnold, se prezentă el, întinzând mâna dreaptă, ca un avocat la o conferință.

– Sean, spuse Ellis, strângând în mâna sa mare și puternică mâna mai mică a lui Avery. Lui Avery nu-i plăcu să se simtă mic și slab, dar reuși să schițeze un zâmbet.

– Mâncarea de-aici e de rahat, spuse Ellis, oferindu-i lui Avery o informație gratis.

Informația era că Ellis nu se afla acolo de mult, ceea ce explica, în primul rând, de ce Ellis vorbea cu el, și că Ellis nu stătuse *nicăieri* prea mult, pentru că mâncarea din închisoare e de rahat peste tot, fără excepție. De multă vreme, Arnold Avery nu se mai plângea decât în gând de mâncarea din închisoare, așa că era surprins să vadă că cineva nu are încă în obicei acest lucru, așa cum respiră sau cum știe care-i este orientarea sexuală.

– Rahat la conservă, spuse el, pentru a face conversație, bucuros că Ellis conducea acum conversația.

– Ai bani de magazin?

La magazin se vindeau biscuiți, ciocolată și fructe la prețuri care te obligau să-ți dai toți banii câștigați într-o zi de muncă pe o banană răscoptă, iar asta doar dacă erai foarte norocos.

– Mda, răspunse Ellis, soția mea îmi trimite bani. Băgă mâna în buzunarul de la spate și scoase o bucată îndoită de plastic transparent

laminat, în care se afla o fotografie. I-o întinse mândru, invitându-l s-o ia și așteptând, clar, complimente pentru alegerea pe care o făcuse în privința partenerei de viață.

Avery luă fotografia și o studie pe doamna Ellis, care privea în sus, de pe o canapea flocoasă, urâtă, dar care părea a fi scumpă. Ochi blânzi, piele albă. Treizeci și ceva de ani. Ar fi fost uluitoare acum douăzeci și cinci de ani.

Îl auzi pe Finlay apropiindu-se. Cu mersul său de curcan, cu cheile fluturând în vânt.

– Ce-avem noi aici? spuse Finlay, cu prefăcută camaraderie.

– O poză cu soția lui Sean, domnule Finlay.

– Ia să vedem. Finlay îi luă lui Avery fotografia din mână, fără să mai aștepte invitația și miji ochii la femeia care se afla în centrul celor mai aprinse fantezii ale sale.

– Foarte frumoasă, Ellis, spuse el, prudent.

– Răpitoare, adăugă Avery, încercând, fără succes, să își ascundă inflexiunea ironică din voce.

– Da, este, spuse Ellis.

Finlay îi dădu fotografia înapoi lui Ellis, iar Avery observă cum ochii căprui-închis ai matahalei se înmuieară ca ai unui cimpanzeu, în momentul în care își trecu degetul mare, cu bătăături, peste fața soției, după care o puse la loc în buzunar.

– Hai, vorbim, prietene, spuse Ellis, după care se întoarse și se îndepărtă pe coridor, mergând ușor adus de spate.

– Vorbim, îi răspunse Avery, deși nu putea să sufere exprimările eliptice.

Nu cunoscuse dragostea, însă mirosea de departe vulnerabilitatea; adăugă și acest lucru la mica sa culegere, în creștere, de informații, pe care le colecționa ca pe niște bijuterii.

Finlay îi făcu lui Avery cu ochiul.

– Mă întreb cine i-o trage acum...

Avery ridică din umeri. Finlay schimbă vorba, aruncându-i ceea ce ar fi trebuit să treacă drept o privire vicleană.

– Nu-ți stă în fire să socializezi, Arnold.

– Mi-am dorit o schimbare, domnule Finlay.

– Psihiatrul tău va fi încântat. Finlay râse de propria glumă, iar Avery ridică din sprâncene, în semn că o aprecia.

– I-ai dat prietenului tău computerul ăla vechi? Tontul începu să-și învârtă cheile pe deget, fără să-și dea seama cât de fragil era de fapt controlul său asupra securității personale.

– Nu încă, domnule Finlay. Avery surâse puțin. Însă atunci când cineva îți tot cere un lucru, știi că până la urmă vei fi nevoit să i-l dai.

– Foarte adevărat, Avery.

Cheile zornăiră pe jos, iar el inspiră adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să plonjeze într-un recif după ele.

Avery sări să le ridice. Văzu o licărire de panică în ochii lui Finlay, cu o clipă înainte ca deținutul să i le dea înapoi cu degajare. Apoi se întoarse să se uite prin plasa de siguranță, ca și cum abia ar fi băgat de seamă incidentul. Îl auzi pe Finlay, în spatele său, prinzându-și cheile la curea. Nu își făcea griji. Finlay era un puturos afurisit, iar măsurile de precauție nu aveau să dureze.

– Mulțumesc, Avery.

– Plăcerea a fost de partea mea, domnule Finlay.

CAPITOLUL 24

Ca prin minune, Steven și unchiul Jude pliviseră în doar câteva ore buruienile și curățaseră gunoaiile adunate de ani de zile în grădina din spate.

Amândoi erau dezbrăcați până la brâu și asudau, Steven, slab și palid, unchiul Jude, solid și foarte bronzat.

Steven răsuflă ușurat, mândru de el, deși broboanele de sudoare îi curgeau în ochi. Se șterse, conștient că lăsase în loc urme de pământ.

Lewis nu era impresionat.

– Și cu lunetiștii cum rămâne? se plânse el. Acum nu mai ai unde să te ascunzi!

Așa cum era de așteptat, Lewis venise pe la zece să ajute la curățarea grădinii, dar începuse operațiunile înfulecând cu lingura, direct din vasul de yena, spaghetti reci cu sos Bolognese ale lui Lettie, rămase de la cină.

Unchiul Jude îi făcuse cu ochiul lui Steven, iar Steven îi zâmbi. Lewis aruncă lingura înapoi în vasul gol, cu un zăngănit.

– Nu înțeleg de ce nu *cumperi* pur și simplu niște amărâți de morcovi.

Steven nu spuse nimic. Să cumpere morcovi părea o alternativă logică. Se simți prost și se supără pe Lewis, așa că săpă în continuare.

Lewis își dădu drumul să alunece peste zidul scund.

– Ne vedem mai târziu, spuse el, cu răceală.

– Nu ajuți la săpat? întrebă Steven, împăciuitor.

– Nu, răspunse Lewis, oricum o faci total greșit.

Dispăru pe ușa din spate, iar Steven se uită încruntat după el.

– Nu-l băga în seamă, spuse unchiul Jude.

Așa că Steven nu se supără.

El și unchiul Jude au băut apă de la furtun și au râs de tot felul de nimicuri, iar când buni a refuzat să-i lase înăuntru la un ceai fiindcă erau atât murdari, s-au dezbrăcat și au intrat în bucătărie în chiloți și în picioarele goale, făcându-i pe Davey și pe Lettie să râdă. Buni s-a întors cu spatele, dar Steven știa că nu era supărată și nici măcar ușor enervată, pentru că nu strânsese din buze și nici nu trântise lingura când pusese în farfurii tocana văskoasă și gri.

Până la căderea serii, îl dureau toate și era istovit, dar grădina era proaspăt săpată, proaspăt plivită, sădită, marcată în răzoare cu sfoară și protejată de pisici și de păsări cu o boltă de plasă galvanizată.

În timp ce încerca să adoarmă, Steven se gândi că se simțise mai bine ca niciodată în mâinile sale, și că Arnold Avery, unchiul Billy și incidentul „Mandibulă-de-oaie“ păreau un vis urât, pe care îl avusese odată, demult, când era mic.

CAPITOLUL 25

Când soția cea sexy a lui Sean Ellis izbucni în lacrimi, bărbatul ei fu mai întâi șocat, apoi jenat de acest acces. Era un om căruia nu îi plăcea să își etaleze emoțiile în public. Chiar și atunci când judecătorul îl condamnase la minimum șaisprezece ani de detenție, își păstrase calmul și, în timp ce era dus spre celulă, se întorsese să-i facă cu ochiul soției sale, pentru a o liniști.

Acum, în timp ce ea plângea în hohote, el trăgea cu coada ochiului în jur, la ceilalți deținuți, să le cântărească reacțiile. Când văzu că nu se bucura de mare interes, își îndreptă din nou atenția asupra soției sale, Hilary.

– Hilly, șopti el, ce e, iubito?

Hilary Ellis hohoti și mai tare în pumnii încleștați, cu fața aprinsă de emoție și rimelul curgându-i pe obraji.

– Nu mă mai dorești.

– Ce?

– Nu mă mai dorești!

Sean Ellis era confuz. Își adora soția. Uneori, îi era atât de dor de ea, încât îl durea. O dorea, o dorise întotdeauna și nu mai fusese interesat de nimeni altcineva de când o cunoscuse pe ea. Nu faptul că se afla la închisoare îl tortura, ci teama că ea se va îndepărta treptat de el, că îl va vizita tot mai rar și că într-o zi nu va mai primi nici o vizită de la soția sa cea sexy, ci actele de divorț, înmânate de un avocat scorțos. Timp de doi ani, perspectiva aceasta îl ținuse pe Sean Ellis treaz noaptea, așa cum nu reușise s-o facă niciodată expresia de surprindere de pe fețele celor doi casieri de la bancă. Spaima de a o pierde îl îndemnase să-l toarne pe colegul său de celulă, care făcea trafic cu droguri, o trădare care îi scurtase pedeapsa cu doi ani și îi adusese o mutare rapidă la UDV, unde avea șansa să își ispășească pedeapsa în siguranță.

Iar, acum, se uita la ea cum plânge, că tot el nu o dorea!

Sean Ellis era la fel de confuz ca orice bărbat într-o asemenea situație.

– Scumpo, cum poți să spui asta? Îi luă mâinile într-ale sale și-i privi dragăstos și amuzat fața roșie, pătată cu dăre de tuș negru. Te iubesc! Te doresc! Sigur că da! Ești nebună? Cine nu te-ar dori?

– Dar fotografiile? se văicări ea. Nu-ți plac fotografiile! Nu spui niciodată nimic despre ele! Crezi că sunt o curvă!

Ofițerul Ryan Finlay, așezat la o distanță convenabilă, începu să

învârtească nervos cheile pe deget. O belise.

Ellis dădu la o parte părul umezit de lacrimi de pe fața soției sale și-i prinse obraji în palme.

– Ce fotografii, iubito?

Îi ascultă descrierea zbuciumată, cu întreruperi și sughițuri, a fotografiilor pe care i le trimisese săptămână de săptămână, de când era închis, și simți cum trece vertiginos de la confuzie la o furie năprasnică.

CAPITOLUL 26

Când ultima scrisoare de la Arnold Avery ateriză fără zgomot pe preșul de la intrare, Steven nu se afla acolo să o ridice.

Lettie se gândi să facă niște ceai, așa că se strecură afară din patul cald.

Când ajunse în dreptul ușii întredeschise a dormitorului, aruncă o privire spre băieți. În lumina gri și ternă a zorilor, îl văzu pe Davey întins de-a curmezișul patului, cu mâinile și cu picioarele rășchirate, în timp ce Steven era lipit de perete, ferindu-se parcă, îmbrăcat cu pijamaua de Spiderman cumpărată de Crăciun și care îi rămăsese deja mică. Fluierile picioarelor îi erau goale, iar bluza nu mai ajungea la pantaloni, lăsând să se vadă un petic de piele și nodurile mici de pe șira spinării. Cearșaful și plapuma erau cocoloșite la picioarele lui Davey.

Se auzea doar ticăitul ceasului de bucătărie și răsuflarea liniștită a celor doi băieți, iar pe Lettie o trecu un mic fior.

Luă scrisorile de la piciorul scării, oftând în sinea ei la vederea micilor ferestre transparente din plicuri.

Buni era în bucătărie, turnând un rest de lapte peste un bol de cereale.

– Nu te-am auzit, spuse Lettie, enervată nejustificat că nu mai era singură.

– Nu am putut să dorm, răspunse buni.

Lettie porni fierbătorul și începu să frunzărească prin scrisori. Singurul plic fără fereastră transparentă era dintr-o hârtie subțire și maro, adresată lui S.L., 111 Barnstaple Road, Shipcott, Exmoor, Somerset. Trebuia să fie pentru Steven.

Se enervă și mai tare și verifică ștampila poștei. Plymouth. Ea nu știa pe nimeni în Devon. *Ei* nu știau pe nimeni în Devon.

Târâtura.

– Ce-ai primit acolo?

– Numai facturi.

Deschise toate plicurile cu ferestre transparente, în timp ce aștepta să fiarbă apa. Huruitul încet al fierbătorului crescuse, din fericire, în intensitate, acoperind zgomotul laptelui care picura înapoi în bol de pe lingura mamei sale.

Lăsa plicul maro nedeschis pe blat, holbându-se în continuare la el, ca

și cum ar fi putut să citească astfel scrisoarea, prin cine știe ce puteri paranormale.

S.L. Steven Lamb.

Secrete. Coduri. Aventură amoroasă.

Ceva venit doar ochilor lui Steven.

În opinia lui Lettie, nu existau secrete bune. Dacă un lucru este bun, nu îl ții secret. Îl spui tuturor și cumperi fondante franțuzești pentru ceai.

Se încruntă la plic și-l puse peste teancul de facturi, apoi turnă apă peste plicurile de ceai și se duse la frigider.

– Ai terminat tot laptele?

Buni luă o lingură de cereale moi.

– O să vină curând lăptarul.

Lettie trânti ușa frigiderului, vărsă ceaiul cu tot cu plicuri în chiuvetă și izbi cămile de uscător.

Buni ridică din umeri.

– Cerealele astea îl sug ca buretele.

Era prea mult.

Lettie înșfăcă plicul și-l deschise.

Buni o privi atentă.

– Și aia tot factură e?

Lettie analizează pagina. Un număr fără sens, în capul paginii, care nu marca data. La fel ca celelalte două scrisori. Și un mesaj scurt.

Vești bune în curând!

Vești bune pentru cine? Pentru ea? Puțin probabil. Pentru Steven? La fel de puțin probabil.

Dacă era de la fata aia? Dacă era însărcinată. Copilul urma să... Doar o târâtură proastă în așteptarea unei locuințe de la primărie putea să creadă că *astea* erau vești bune.

Lui Lettie îi venea să urle de atâta nedreptate. Tocmai când lucrurile începeau să se îndrepte! De ce nu putea să le meargă și lor odată bine?

Îi venea să-l cheme pe Steven jos, dar se gândi că era peste puterile ei să-l ia la întrebări despre așa ceva, în timp ce el ar sta ciufulit tot și dormind de-a-n picioarele în pijamaua sa de băiețel.

După câteva secunde de gândire, Lettie aprinse un ochi de aragaz și, ignorând țâțâitul dezaprobat al mamei sale, arse scrisoarea.

Cutia cu bijuterii a lui Arnold Avery era plină ochi. În doar câteva săptămâni îndesase acolo observații atente ale unor scăpări întâmplătoare, scurtături utile, lucruri de ocolit și bucăți din zidurile care-l înconjurau. Aproape că nu știa ce să aleagă.

Cheile erau cea mai atractivă opțiune. Putea să facă o matriță, fie furându-le de la Ryan Finlay, fie imprimându-le rapid în săpunul său dezgustător. În matriță va turna chit pentru lemn, din cel cu care se umplu zgârieturile și crăpăturile din mobila veche. Putea să facă rost din atelier. Un strat de lac, să se întărească, și va avea cu ce s-o ia la picior din celulă, din unitate... cine știe unde. Se hotărî să se limiteze la două chei, una pentru ușile duble de la unitate, iar cealaltă pentru una dintre cele patru porți din gardul de zale ce mergea de-a lungul zidului închisorii. Două chei ar trebui să fie suficiente. Una pe o parte a săpunului, cealaltă, pe partea opusă. Avery petrecu multe ore exersându-și dexteritatea necesară pentru a îndeplini sarcina, presând periuța de dinți în bucata de săpun, pentru a aprecia care este puterea cu care trebuie să apese pentru a obține o matriță pe care să o poată folosi și recompensându-se cu ocheade aruncate băiatului reflectat în oglinda retrovizoare. Rareori își permitea mai mult, chiar și atunci când obținu două urme perfecte în mai puțin de cinci secunde. Însă Avery se abținea să privească fotografia lui S.L. pentru că timpul, din care cândva avusese atât de mult, părea acum scurt și prețios. Știa că poate pierde zile întregi, cufundat în fanteziile pe care i le trezea poza aceea. Zile pe care acum era vital să le folosească pentru a ieși din închisoare, ca să înlocuiască fanteziile cu realitatea.

Continuă să lucreze la zăbrelele ferestrei noaptea, periuța de dinți, atât de bună la toate, dezvelind tot mai mulți centimetri de metal, deși fără vreun scop, la propriu sau la figurat. Lui Avery nu-i păsa. Își rafina răbdarea pe care și-o cultivase în închisoare, continuând să lucreze la fereastră doar pentru că fiecare fir de mortar gri care-i acoperea degetele simboliza o potențială apropiere de un țel atât de dorit, încât îl făcea să înțeleagă în sfârșit care era treaba cu budismul.

Avery făcu încă vreo două incursiuni, pentru a intra în vorbă cu alți condamnați. Abordări prudente care-i aduseră, cu toate acestea, un „Cară-te, pedofilu’ dracu’” scurt și o lovitură cu piciorul aproape de testicule, care-l lăsă ghemuit pe linoleum, fără glas, mort de frică și plin de ură, până când apăru Andy Ralph și interveni între el și atacatorul său.

Așa că se întoarse la Ellis, dar descoperi o schimbare în purtarea matahalei. Din calm devenise irascibil, din sociabil devenise amenințător și îi sărea țandăra din nimic.

Ceva se întâmplase.

Nu avea vreme de pierdut așteptând să-i treacă nebunia lui Ellis, așa că el întrebă, iar Ellis îi răspunse. Simplu ca bună ziua.

Hilly îi tot trimisese poze, iar el nu le primise. Acum Hilly credea că nu o mai iubește. Iar dacă Hilly credea că n-o mai iubește, atunci de ce să-l mai aștepte? În mintea lui Ellis, șansele de a primi hârtiile acelea de divorț se înmiișeră. Iar dacă Hilly divorța, nu mai avea la ce să spere la sfârșitul

acelei crunte încarcerări. Nu va mai fi nici o Hilly care să-l aștepte cu un sărut fierbinte să vină acasă, să-l surprindă la intrare în lenjeria ei babydoll, de la Ann Summers. Gata cu serile în fața televizorului, cu o sticlă de vin alb, gata cu gustul de căpșuni al luciului de buze cu care se dădea doar pentru el. Nu va mai găsi niciodată o femeie ca Hilly. Iar dacă divorțau, puteau să-l și spânzure.

Până să-și termine fraza, aproape că izbucni în lacrimi.

– Pot să mă și spânzure.

Avery trebui să se abțină să nu izbucnească în râs. Pe bune. Ce idiot melodramatic. Auzi, să-l spânzure! Din cauza luciului de buze și al chiloților! Oamenii ca Ellis *meritau* spânzurați. El i-ar strânge bucuros nodul în jurul gâtului, el, cu mâna lui, doar ca să scape de iubărețul ăsta nefericit și smiorcăit.

Pentru o clipă, Avery se răsفăță cu o dulce fantezie, imaginându-și că privește în ochii aceștia mici de cimpanzeu, care-i trădau emoțiile antropoide, înainte să tragă trapa și să se uite cum capul mut al namilei se rostogolește la podea.

Vru să-i spună lui Sean Ellis că târfa de nevastă-sa nu i-ar fi trimis poze în țâțele goale dacă nu le-ar fi vrut masturbate de oricine pune ochii pe ele.

– Citește tot, să știi. Și fură tot ce-i place, îi spuse, în schimb, pe un ton conspirativ.

– Cine? întrebă, derutat, Ellis.

– Finlay, îi răspunse Avery, dând din umeri.

Nu strica să bage niște răcă.

Ryan Finlay nu avusese niciodată ocazia să stea de vorbă cu doctorul Leaver. „Dădăceli“ era cuvântul pe care el și colegii săi gardieni îl aruncau cu o ușurință experimentată, atunci când vorbeau despre atribuțiile lor, iar Finlay socotea automat că ceea ce făcea Leaver intra în aceeași categorie, laolaltă cu privilegiul deținuților la televizor și meniul special pentru vegetarieni.

Dar într-o după-amiază, când Finlay trecu pe lângă doctorul Leaver, care stătea în dreptul ușii biroului său, uitându-se pe coridor după Arnold Avery, în timp ce deținutul era condus înapoi la celula sa, îl întrebă cu o notă semnificativă de sarcasm în voce:

– Altul vindecă, doctore?

Leaver îi aruncă lui Finlay o privire rapidă, apoi se întoarse să se uite spre Avery cum se îndepărtează, flancat de Andy Ralph și de Martin Strong, însărcinați să-l țină în viață în scurta sa călătorie dintr-un corp de închisoare în altul.

– Tratamentul este dreptul lor, îi răspunse el, ușor înțepat.

Finlay pufni disprețuitor, dar Leaver nu se uită la el. Acest lucru îl irită

pe Finlay. Era obișnuit să fie ascultat la serviciu. Să i se dea ascultare. Nu să fie ignorat.

– Copilașii ăia pe care i-a omorât aveau și ei drepturi, nu?

Ralph și Strong ajunseseră la ușa cu gratii care separa unitățile. Strong o descuie, în timp ce Ralph își studia unghiile. Avery stătea deoparte, o siluetă subțire, inofensivă, alături de cei doi gardieni mătăhăloși.

– Copiii aceia nu erau pacienții mei, răspunse Leaver, într-un târziu.

Tâmpitul dracului! Și *tot* nu se uitase la el! Îi venea să-i dea un brânci în pieptul ăla osos, numai așa, ca să îl trezească puțin la realitate. Să-l facă pe Măria Sa Leaver să-i arate respectul care i se cuvenea.

– Însă unul ca el este trimis la o închisoare de lux, se joacă puțin de-a dulgherul, iar dumneata îți scrii niște rapoarte și îi astupi fereastra, în timp ce el stă cuminte și spune „Da, domnu’ doctor“ și „Nu, domnu’ doctor“, dar până la urmă toate astea nu au nici un sens, pentru că suntem ca un nenorocit de spital. Trebuie doar să-i peticim cum putem și dup-aia să-i dăm afară, pentru că avem nevoie de paturi.

Sperând că-l va determina pe Leaver să riposteze, Finlay reușise doar să se facă roșu ca racul. Îl ținui pe Leaver cu privirea, dar doctorul se uită calm la Avery, până dispăru de tot după porțile duble. Atunci, Leaver se întoarse și îl privi fix pe Finlay, iar pentru prima dată, gardianul se uită în ochii aceia care căutaseră lumină în sufletele negre a mii de criminali psihopați și îl trecu un fior, exact ca în filmele de groază.

– O, întotdeauna vom avea un pat pentru Arnold Avery. Leaver zâmbi sec. Nu pleacă nicăieri.

CAPITOLUL 27

La Lewis acasă, Ziua Tatălui nu era cine știe ce eveniment. Lewis uita mai mereu de ea, iar atunci, mama sa lua o felicitare în care Lewis mângălea ceva și i-o dăruia tatălui său împreună cu niște bla-bla-bla-uri mormăiite despre anumite sentimente stânjenitoare. Uneori, mama lui era nevoită să mângălească ea însăși câteva cuvinte, pentru că Lewis uita. Alteori uita și ea, iar atunci când venea ziua respectivă, doar intenția mai conta. Iar intenția se manifesta rareori înainte să se facă dimineața târziu, când la radio începeau să se difuzeze dedicații de Ziua Tatălui, iar tatăl lui Lewis se prefăcea că pentru el era suficient doar să stea acasă, cu soția și copilul.

În prăvălia domnului Jacoby, Lewis se duse direct la reviste, în timp ce Steven se uită la selecția meschină de felicitări de Ziua Tatălui. Dacă ar cumpăra una, ceea ce nu va face, desigur, de care ar fi? Cu mașini de curse? Cu halbe cu bere și spumă?

Cu desene animate porcoase? Era una cu un ghiveci cu flori, o cazma și o pereche de mănuși de grădinărit, dar Steven se gândi că arăta ca o felicitare pentru un bătrân, iar unchiul Jude era tânăr.

Nu era nici tatăl lui Steven.

Gândul acesta îl umplu de tristețe, peste care trase rapid masca unei nepăsări false, cu un sunet metalic și gol în sufletul său.

– Iei o felicitare de Ziua Tatălui?

Lewis ridică niște ochi goi din revista *BMX Monthly*, deși nu avea o bicicletă BMX, fiind doar un utilizator extrem de prudent al unei biciclete moderne, pe care tocmai o primise.

– Rahat. Presupun că da. Ia aruncă-mi una, dacă vrei.

– Care?

– Oricare.

Steven se uită din nou la felicitări, mai atent. Părea că nici una nu era potrivită pentru tatăl lui Lewis. Nu era nici una cu rebusuri sau pulovere. Până la urmă se hotărî să o ia pe cea cu halbe de bere, pentru că-l văzuse odată pe tatăl lui Lewis intrând într-un bar și pentru că își amintea că deschisese frigiderul plin al mamei lui Lewis, ca să ia câte un Kit Kat pentru fiecare și văzuse un bax de Bud Light. Îi rămăsese în minte, deoarece părea ceva tipic american. Foarte sportiv.

– Asta e OK?

– Mda, spuse Lewis, fără să se uite la ea. Împrumută-mi două lire, bine?

– Nu am două lire.

Lewis se uită la prețul de pe spatele felicitării.

– Una și douăzeci, atunci. O să ți-i dea mama înapoi.

Steven primea în fiecare săptămână câte două lire, bani de buzunar. Uneori nici atât, dacă trebuiau să pună bani în gazometru.

Oftă și se scotoci prin buzunare. De ani de zile, Lewis probabil că împrumutase sute de lire de la el, fără să-i dea un penny înapoi. Steven îi zisese o dată, iar Lewis îi spusese să nu mai fie așa de zgârcit.

– Am doar una și cincizeci.

– De ajuns.

Lewis îi plăti domnului Jacoby și băgă în buzunar restul de treizeci de penny.

Avery habar nu avea că este Ziua Tatălui, până când, la coada pentru micul dejun, îi ajunse la urechi zvonul că primesc hering afumat.

Vestea trecu din gură-n gură până la bărbatul din fața sa, care se întoarse, văzu că în spatele său este Avery, luă o față inexpressivă și își îndreptă din nou atenția spre tăvile aburinde și zdrăgănitul tacâmurilor de metal. Lanțul informației se rupse chiar acolo, iar bărbații din spatele lui Avery fură privați de anticiparea unui ospăț rar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ellis, fără prea mult interes.

– Folosește-ți nasul, Ellis!

Ryan Finlay râse singur de gluma sa.

Trebuia, pentru că nimeni altcineva nu râsesse.

– Hering afumat, spuse Avery.

– Ce?

– Primim hering afumat.

– Cu ce ocazie?

– De Ziua Tatălui.

Ellis luase deja porridge, de la prima teighea. Acum, Avery îl studia cu atenție pe Ellis, care se holba la Finlay în timp ce acesta se plimba pe lângă rând. Ca de obicei, Finlay își învârtea cheile pe degetele grășane, ca un pistolar, după care se răsucea pe călcâie și o lua înapoi, către ei.

Ochii spălăciți ai lui Avery licăriră, plini de interes față de ceea ce se întâmpla între Ryan Finlay și Ellis. Deținutul îl privea cu niște ochi cam goi pe gardian, de fiecare dată când îl zărea.

Ellis fusese o pierdere de timp în privința cheilor. De fapt, chiar și săpunul abandonase planul, topindu-se până devenise mai degrabă o spumă decât o materie solidă. Avery se gândea serios să lase baltă ideea matrițelor în săpun, ca pe un experiment eșuat.

Totuși.

De la tam-tamul cu scursura de nevastă-sa, Ellis nu mai era în stare de nimic altceva decât să își facă gânduri negre. Avery își dăduse toată silința să îl scoată din această stare, dar el era obsedat de Ryan Finlay. Luase fotografiile? Le păstra? Avea să i le dea înapoi? Ce credea Avery că făcuse cu ele? Ar fi trebuit să le ceară? Avery regreta amarnic că îi spusese. Tot ce a obținut a fost doar să îl facă pe singurul condamnat care vorbea cu el nefolositor, plictisitor și, în general, cronofag. Ca și cu săpunul, Avery era hotărât să îl încadreze pe Ellis în categoria eșecurilor.

Dar acum, pentru că nu avea nimic altceva de făcut decât să se târâie spre heringul său, când Finlay ajunsese din nou aproape de ei, se gândi că ar fi amuzant să îl întărâie puțin pe Ellis.

– Ai copii, Sean?

Ellis se uită absent la Avery.

– Ce?

– Este Ziua Tatălui, îi spuse Avery rar, ca și cum ar fi vorbit cu un țânc. Ai copii? Cu Hilly?

– Nu, spuse Ellis.

Apele începeau să se învoluteze în oceanul din creierul lui Ellis.

– Păcat, continuă Avery.

– Mda, îi răspunse Ellis, încruntându-se spre farfuria cu porridge, dar fără să pară că o vede.

Avery oftă adânc, apoi rupse cu grijă tăcerea dintre ei.

– Probabil că nu vei mai avea niciodată, acum.

Instantaneu, faptul că era la închisoare de doar doi ani și că avea să mai rămână încă cel puțin doisprezece îl izbi pe Sean Ellis drept în inimă, ca o nicovală.

Se clătină o clipă, cu ochii goi și gura întredeschisă, blocând înaintarea cozii.

Ryan Finlay își răsuci cheile pe deget.

– Mișcă, Ellis! spuse el, fără să știe că era ultimul lucru pe care avea să-l mai rostească vreodată.

Sean Ellis îl lovi pe Finlay drept în față cu tava sa de cositor. Tava nu era grea, iar bolul cu porridge era din plastic, dar puterea furiei brute a lui Ellis îl doborî pe ofițer la pământ, cu sângele dându-i pe nas ca dintr-o țâșnitoare.

Urmă o secundă, poate nici atât, în care lucrurile ar fi putut să ia orice întorsătură. Deținuții ar fi putut să privească impasibili cum Sean Ellis îl bate pe Ryan Finlay cu tava, iar porridge-ul să zboare în toate direcțiile ca noroiul sub roțile mașinii, până când ceilalți bulangii l-ar fi tras de pe el.

Sau ar fi putut să se dezlănțuie iadul.

Și, într-o fracțiune de secundă, chiar așa se și întâmplă.

Deținuții își abandonară farfuriile cu hering, rupseră rândurile și săriră pe Finlay. Ceilalți gardieni, care cu doar câteva momente mai înainte se scobeau în nas de plicitiseală, săriră imediat în ajutor, plesnind cu bastoanele și împleticindu-se unii de alții.

Unii dintre deținuți tăbărâră pe ei, alții se luară la bătaie între ei profitând de ocazie să își regleze conturi mai vechi scurt și la obiect, fără obositorul schimb de tutun și favoruri sexuale.

Se auziră fluieri și voci panicate ținând „Închiderea! Închiderea!“, în timp ce clădirea era cuprinsă de urlete dușmănoase, zăngănit de tăvi și mese răsturnate.

Avery se adaptă situației atât de repede încât ar fi spulberat cu totul teoria darwinistă. Înainte ca Finlay să atingă pământul, gândurile îi zburară de la hering și Ellis la imaginea lui S.L. surprinsă în retrovizor. Pe când ceilalți deținuți se aruncau grămadă peste Finlay, el dădu drumul tăvii peste cheile care alunecaseră din mâna ofițerului.

Nu-l văzu nimeni. Nimănui nu-i păsa. Toată lumea se bătea.

Vezi, se gândi Avery calm, de-asta nu am eu ce căuta aici, cu toți proștii.

Apoi se aplecă să își ridice tava, trăgând odată cu ea și cheile afară din îngrămădeală și aplecându-se ca din întâmplare pentru a le ascunde în timp ce le lua.

În pofida faptului că toată atenția era concentrată în altă parte și a aparenței sale calme, Avery știa că trebuie să acționeze rapid. Gardienii puteau prelua în orice moment controlul asupra sălii de mese, iar oportunitatea va fi pierdută. Mai rău chiar, gardienii ar putea să nu mai recâștige controlul asupra sălii de mese.

Criminalii de copii erau considerați niște scursuri ale pământului de către cele mai mari scursuri ale pământului, iar dacă violențele ar fi escaladat, Avery știa că o bună parte din ele aveau să se îndrepte asupra lui și a altora ca el.

Deși înțelegea că viteza era esențială, Avery se uită pentru un moment în jur. Personalul de la bucătărie dispăruse în spatele tejghelelor sau se furișase pe ușa pe care scria: ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI.

Avery se întinse peste tejghea și se lăsă să cadă în spatele ei, oferindu-și un nou moment de contemplare.

Nu fusese niciodată în spatele tejghelei. Aruncă o privire în jur și văzu că aterizase pe un mic bol cu porridge, care îi stropise pantoful. Erau doar niște pantofi negri de la închisoare, dar Avery avea grijă de lucrurile sale și fu cuprins de iritare la vederea mizeriei. Se uită în jur după o cârpă și văzu niște chipsuri vechi și niște bucăți de morcov sub tejghea. Se strâmbă. Dacă ar fi știut cât de murdar era acel loc, nu s-ar fi atins în veci de mâncarea pe

care le-o dădeau.

Trase de ceva alb din raftul de sub tejghea, care se dovedea a fi o tunică de bucătar.

Pentru o secundă, nu se putu hotărî dacă să se îmbrace sau să își ștergă pantoful cu ea, dar până la urmă își trase jerseyul gri, cu dungi de un albastru regal, peste cap și îmbrăcă tunică.

Scoțând haina, dezvelise o cutie cu batoane de ciocolată pe raftul de jos. Twix. Avery nu se dădea în vânt după ciocolată, dar apucă vreo șase batoane și le vârî în buzunarele pantalonilor.

Mai observă un teanc de rufe albe. Bonete. Bonete urâte din hârtie, care-i făceau pe bărbații și pe femeile care serveau în spatele tejghelei să arate cu toții ca niște bolnavi de cancer chei și asexuați. Îi făceau pe toți să arate la fel...

Își puse repede una, trăgând-o pe ochi, după care o împinse pe spate, ca să îi prindă părul de pe frunte. Se examinează în ușa de inox mat a dulapului și văzu o față-de-aluat necunoscută întorcându-i privirea. Fața-de-aluat se schimonosi într-un rânjel scurt și încordat.

Apoi, înainte să se ridice, Avery își șterse urma de porridge de pe pantof cu jerseyul.

Se ridică, stând cocoșat, astfel încât oricine s-ar fi uitat spre el ar fi văzut doar vârful bonetei albe deasupra tejghelei, și se furișă rapid spre ușa cu ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI. Fu surprins să o găsească neîncuiată. Era o închisoare, ce dracu'! Ei chiar credeau că o tăbliță pe care scrie „Accesul permis doar personalului“ descurajează pe cineva? Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci jumătate dintre cei aflați la Longmoor ar fi fost probabil niște oameni liberi, care nu ar fi trecut niciodată de plăcuțe de genul „Contravenienții vor fi pedepsiți“ sau „Noi îi prindem întotdeauna pe cei care fură din magazin“. Iisuse, dacă ar fi fost atât de simplu, ar fi stat cu toții departe de iarba aia nenorocită, iar locul ăsta ar fi fost gol.

În pofida situației în care se afla, Avery nu putu să-și rețină un zâmbet, gândindu-se ce efect ar fi avut asupra sa dacă în cartierul lui s-ar fi pus tăblițe pe care să scrie: „Nu omorâți copii mici.“

Se întoarse și rânjelul îi pieri într-o clipă, când îi văzu pe bucătarii și pe îngrijitorii îngroziți, strânși unii în alții spre peretele din fund, lângă ieșire, uitându-se la el cu suspiciune și frică. Se întoarse imediat spre ușa pe care tocmai intrase, căutând o încuietorie, fără să găsească vreuna.

– Unde este încuietoria? se grăbi el să întrebe.

– Nu are, răspunse un băiat cu acnee, pe care Avery îl bănuia că își suflase mucii în muștarul său.

Băiatul nu mai părea așa de încrezut acum, se gândi Avery, bucuros. I se înroșise acnea de groază, iar buza de jos îi tremura.

– Ajutați-mă să blochez ușa până nu intră toți!

Avery înșfăcă un cărucior de metal pentru tăvi și îl împinse în ușă. Știa că nu folosește la nimic, dar o făcea de ochii lumii. O femeie dolofană, între două vârste, pe al cărei ecuson scria „Evelyn“, începu să se agite, părând să ia hotărârea de a-l ajuta pe Avery, pe principiul că dușmanul dușmanilor este un prieten.

Se opintiră și traseră împreună o ladă frigorifică, să o așeze în ușă. Pe la jumătatea drumului, patru sau cinci dintre cei aproximativ doisprezece membri ai personalului săriră să-i ajute.

După ce lada ajunsese la locul ei, urmă o pauză, iar Avery își dădu seama că le era, din nou, frică de el.

Căută cu înfrigurare în minte modul potrivit în care să își interpreteze rolul și fu recunoscător că exersase recent.

Avea trei lucruri de partea sa: în primul rând, știa că personalul civil de la bucătărie se schimba mereu. Din câte își amintea, până astăzi îi mai văzuse doar pe băiatul cu coșuri și pe Evelyn. Ceilalți nu lucrau la închisoare de suficient timp încât să i se fi întipărit în minte. În al doilea rând, el era un tip șters, care nu s-ar fi făcut remarcat în mulțime, cu atât mai puțin într-o mulțime de bărbați îmbrăcați toți în bluze gri, cu dungii albastre. Și chiar dacă ei ar fi știut cine este, tunică și, mai important, boneta erau o deghizare care ar fi neutralizat trăsăturile oricui.

Ultimul aspect în favoarea sa, cel decisiv, era că, în afară de băiatul cu coșuri și de un bătrân atât de cocoșat încât arăta ca o maimuță de circ în pantalonii săi cadrilați și largi, erau numai femei. Dă-o-n mă-sa de emancipare a femeii! El știa că ar fi fost și mai puțin probabil ca femeile să provoace un bărbat decât erau dispuși să o facă majoritatea bărbaților. Ajungând cu raționamentul până aici, scoase un fals oftat de ușurare și-i privi pe toți în față.

– Frumoasă zi să începi să lucrezi undeva!

– Mda, de tot rahatu’, spuse băiatul cu coșuri, fără convingere.

Ceilalți arătau doar puțin mai liniștiți. Schimbau priviri reținute, iar Avery își dădu seama că va trebui să facă ceva dacă voia să treacă cu bine prin asta.

Scoase cheile.

– Știe cineva care merge la ușa aia?

Se auzi un murmur de ușurare.

– De unde le-ai luat? Întrebă maimuța, cu suspiciune.

– Mi le-a dat unul dintre gardieni. Mi-a spus să scot pe toată lumea afară de aici, îi răspunse Avery, în timp ce se îndrepta deja spre ușă, după care începu să încerce cheile pe rând.

– Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă maimuța, făcând un semn cu capul spre direcția de unde se auzea zgometul revoltei.

– Dumnezeu știe, îi răspunse Avery, pe un ton serios. Pe mine mă interesează doar ce se întâmplă cu noi toți.

O lovitură de maestru. Își dădea seama că personalul de la bucătărie tot nu avea încredere în el, dar acum se reuniseră în jurul singurei lor șanse de a scăpa, ca un cârd de boboci nerăbdători, gata să riște orice și să îl urmeze, atâta timp cât se îndepărtau de haosul care le răsuna în urechi. Răul cel mai mic, se gândi Avery, schițând un zâmbet. S-ar putea să fi fost singura dată în viața sa când cineva i-ar fi atribuit acel titlu derizoriu.

A patra cheie deschise lacătul cu un declic eliberator, iar Avery se dădu politicos la o parte, pentru a-i lăsa pe ceilalți să iasă înaintea lui. Acum, începură să dea din cap aprobator și să-i mulțumească în timp ce treceau prin fața lui. Doar maimuța arăta în continuare necăjită, pentru că era eliberată.

O bătaie în ușa din spate îi făcu să se grăbească, iar Avery încuie în urma lor.

Evelyn se agita în frunte, iar în timp ce el se grăbea să-i ajungă din urmă, vreo șase gardieni trecură în goană în direcția opusă. Avery îi recunoscuse pe toți, dar privirile lor alunecară peste el, ca și cum ar fi fost invizibil.

Știa că membrii personalului de la bucătărie nu-l vor lăsa să iasă pe poarta din față împreună cu ei. Când vor fi în siguranță, înconjurați de gardieni care să nu fie cuprinși de panică și să alerge, cineva, probabil maimuța, avea să își rostească bănuielile cu voce tare.

De aceea, când trecură prin fața aripii A, Arnold Avery se desprinsese încet din urma grupului, își scoase tunica și boneta, le îndesă sub un arbust mare înflorit, al cărui nume nu-l știa, apoi se îndreptă spre gardul de zale.

Se zvonea că gardul era pus sub o tensiune electrică atât de mare, încât dacă înfingeai în el o spadă, cu suficient de multă forță, l-ai fi despicat ca atunci când pocnești o pungă de hârtie. Avery nu credea zvonul acesta. Și nici nu îl interesa, de fapt. El avea cheile regatului.

Chiar înainte de aripa D, trecu prin fața băncii pe care scrisese *În amintirea lui Toby Dunstan*. Doi bulangii se grăbeau spre el, dar Avery știa că, dacă încercai să ascunzi ceva de un bulangiu, aveai cele mai multe șanse să fii oprit, luat la întrebări și percheziționat. Se asigură, așadar, că l-au văzut făcându-le semn, după care ridică banca și, cu dificultate, o aruncă pe umăr.

– O furi, Avery? îl întreabă unul dintre gardieni, în timp ce treceau în grabă prin dreptul său, bănuielile fiindu-le spulberate de îndrăzneala gestului său.

– Da, domnule Priddy! răspunse el, făcând pe șmecherul, și salută scurt.

Izbucniră amândoi în râs, dar nu se opriă.

Nu se auzea nici o alarmă. Alarmerile nu făceau altceva decât să-i ațâțe pe ceilalți deținuți. Evadări, revolte, lupte – de toate astea îi dădeai seama că se întâmplă doar după pocniturile stațiilor de emisie-recepție, după fețele roșii și transpirate ale bulangiilor și zgomotul pașilor în fugă spre zona în care se desfășurau.

Avery lăsă banca jos după vreo cincizeci de metri, în dreptul uneia dintre cele patru porți.

Merse, deși îi venea s-o ia la fugă, în spatele aripiei E, unde era banca Iasminei Gregory. În drum, trecu pe lângă alte două bănci, dar care nu erau ale sale. Știa că este o prostie și că îi va părea rău dacă eșuează, dar voia, trebuia să facă asta.

Se întoarse spre poartă, clătînându-se cu banca lui I.G., iar cu o mână surprinzător de sigură, scoase cheile lui Finlay din buzunar.

Prima se potrivea, iar Avery știu că Dumnezeu îi pusese mâna în cap.

Două bănci de doi metri lungime fiecare. Un zid înalt de patru metri.

Era clar.

Trase băncile prin ea și încuie poarta în urma sa, după care îl puse pe Toby peste Iasmina și le testă echilibrul și soliditatea, zgâlțâind turnul de lemn.

Toby era cea de-a doua bancă pe care o făcuse și nu era la fel de solidă ca Iasmina, cea de-a cincea creație a sa. Dar amândouă erau suficient de solide.

După două încercări nereușite, din cauză că greutatea îi strica echilibrul și se clătina periculos, Arnold Avery se urcă pe turnul de lemn purtând numele victimelor sale, le împinse cu piciorul, fără ca măcar să se uite în urmă și își dădu drumul încet, de pe coama zidului spre întinderea vastă a Dartmoorului.

CAPITOLUL 28

Steven își scoase ciorapii, își strecură ușurel picioarele în pantofii sport reci și umezi și ieși pe ușa din spate.

Era 5.30 și avea impresia stupidă că are din nou șase ani și că s-a trezit în dimineața de Crăciun, despre care crezuse că n-o să mai vină niciodată.

Steven zâmbi în barbă. Crăciun în iunie. De o săptămână se simțea așa în fiecare zi, strecurându-se din pat pe lângă Davey, întins ca o stea-de-mare prinsă în așternuturi, pășind cu grijă pe parchetul care scârțâia în dreptul camerei lui Billy și ținându-se de balustradă, pentru a coborî atent treptele. Apoi, tremurând puțin, în parte din cauza răcorii matinale pe care o simțea din plin, abia trezit din patul cald, în parte din cauza entuziasmului, trecu tiptil prin bucătărie, unde soarele cădea în raze de praf auriu prin fereastră.

Și totul datorită mugurașilor verzi care începuseră să apară ca niște smaralde mici, presărate în huma răzorului de legume.

Morcovii dăduseră primii, iar Steven simțise un nod în gât la vederea lor. Aproape că izbucnise în lacrimi! Din cauza unor afurisiți de morcovi! Nici măcar nu-i plăceau morcovii!

Încercase să nu își arate entuziasmul când îi spusese unchiului Jude despre morcovi, dar unchiul Jude se entuziasmase și singur și lăsase totul baltă ca să vină să vadă. Steven se simțise ca un bărbat care se mândrește cu noul său copil. Simțise că vrea un trabuc. În schimb, unchiul Jude îl luase pe după gât, ceea ce fusese și mai bine.

După morcovi venise rândul fasolei, sub aracii pe care-i pusese rădăcinile deasupra fiecărui vrej. În acel moment, părea imposibil ca micile și neajutoratele puncte verzi să poată vreodată să se cațere pe coliba de araci. Steven era cuprins de uimire doar la gândul că ar putea să încerce să facă așa ceva.

Se întrebase ce avea să urmeze.

Au urmat cartofii.

Dar, înainte de asta, la trei zile după ce răsăriseră morcovii, când Steven venise acasă, buni nu era la fereastră.

Se simțise cuprins de spaimă, dar se abținuse să dea buzna în casă și să tipe după ea.

– Buni, strigase pe scări, în sus.

Nici un răspuns. Urcase până la jumătatea scării și văzuse ușa de la

toaletă întredeschisă. Nu era acolo.

Nu era nimeni acasă.

Dăduse buzna în bucătărie și încremenise de uimire.

Buni era în grădina de legume. Se uita cu atenție la muguri și zgârma cu bastonul, ici-colo, în pământ. Nu cu răutate, își dăduse Steven seama, ci în același fel în care o văzuse lovind, tot cu bastonul, roțile căruciorului.

Același cărucior de care buni se sprijinea acum, în timp ce mergea și se apleca încet, ici-colo, prin grădina plină de hopuri.

Îi voi face o cărare, se gândise el, o cărare netedă.

Apoi o luase la fugă prin casă și ieșise pe ușa din față, înșfăcându-și ghiozdanul din zbor.

Puțin mai târziu, îi făcuse cu mâna bunicii, care stătea, din nou, nemișcată la fereastră, strângând din buze, și intrase în casă pentru a doua oară în zece minute.

Pierdut în amintiri, Steven ajunsese până la jumătatea grădinii fără să-și dea seama ce se întâmplase. Se opri brusc.

Aracii de la fasole căzuseră.

Porni grăbit mai departe, încercând să își potolească neliniștea pe care o simți ca pe un gol în stomac.

Aracii nu căzuseră. Fuseseră smulși și azvârliți peste tot, pe răzoare.

Sau peste ce mai rămăsese din ele.

Ceva mare și greu jucase în picioare și răscolise pământul moale și negru, scoțând din rădăcini mici lăstari care acum zăceau împrăștiați ca niște cadavre pe câmpul de luptă, ale căror uniforme de un verde fraged nu reușeau să acopere mădularele subțiri și despuiate de sub ele, care nu ar fi trebuit niciodată expuse vederii.

Tare și-ar fi dorit Steven să fi fost o vulpe. Sau o vacă. Chiar se uită prin grădină după vreo vacă scăpată. O vacă ar fi fost rău, dar nu la fel de rău ca simplul fapt că o persoană ar fi putut face așa ceva. O persoană sau mai multe.

Glugile. Băieții cu glugi ar fi putut s-o facă. Steven și-i imagină jucând pământul în picioare și râzând în timp ce frământau mugurii fragezi sub tălpi, cu fețele în umbră și schimonosite de niște rânjete prostești.

Dar, în timp ce încerca să se convingă de acest lucru, Steven știa că glugilor nu le păsa suficient de mult, încât să facă asta sau nu îl cunoșteau atât de bine, încât să creadă că i-ar păsa.

În adâncul sufletului său, Steven știa că fusese Lewis.

CAPITOLUL 29

Din cauza încăierării din sala de mese, din cauză că Ryan Finlay fusese trimis de urgență la spital, iar de acolo drept la morgă, și pentru că Avery încuiase poarta din gardul de zale după el, a trecut aproape o oră până au constatat că dispăruse, că nu dăduse buzna în altă celulă sau că nu se adăpostise pe undeva. Și alte aproape douăzeci de minute, până când un gardian a observat unde erau Toby și Iasmina, ca să-și dea seama cu toții că Arnold sărise peste zid.

De când fusese promovat din postul său de guvernator adjunct al închisorii cu regim deschis Newport din sudul Țării Galilor, guvernatorul de la Longmoor pierduse patru deținuți. Patru în patru ani. Nu era un număr șocant de mare. Longmoor era o închisoare de pregătire. Câțiva deținuți selecți chiar erau trimiși să muncească în afara zidurilor, cu sarcini precise, la curățenie sau ca să presteze anumite munci agricole, ca parte a programului lor de reabilitare. Din cauza reducerilor de personal, în două rânduri, câte doi bărbați se ascuseseră după niște utilaje sau se aventuraseră prin ceața groasă. Toți patru fuseseră capturați pe drum, înainte să fi oprit vreun șofer.

Dar patru evadări în patru ani creau impresia unui tipar nefericit. Ca și cum aveau să urmeze cinci evadări în cinci ani, șase în șase ani și așa mai departe, iar acest lucru îi dădea guvernatorului palpitații.

Astfel că, odată descoperită evadarea lui Avery, orice ofițer disponibil fu imediat mobilizat și se crează baraje rutiere pentru a verifica toate mașinile care ieșeau din zonă. Se presupuse că, la fel ca toți cei dinaintea sa, și acest evadat se va îndrepta spre cel mai apropiat drum, după care va face autostopul sau va fura o mașină. Ar fi fost stupid și periculos să încerce altceva, chiar dacă era vară.

După ce adoptă această perspectivă, guvernatorul se mai gândi la una: evadările se reflectă negativ asupra personalului închisorii, iar acest lucru duce inevitabil la scăderea moralului.

Guvernatorul era un om bun și voia să păstreze moralul oamenilor la cote cât mai ridicate.

Numai de-ar putea fi capturat Avery, în următoarele câteva ore! Numai de-ar putea fi ascuns de presă faptul că un ucigaș de copii notoriu evadase sărind gardul, până când acesta avea să ajungă înapoi teafăr, între zidurile închisorii...

Guvernatorul era un om bun.

Dar făcu o alegere proastă.

Nu anunță poliția.

Primele treizeci de minute de libertate ale lui Arnold Avery, după optsprezece ani de detenție, au fost cele mai rele din viața sa.

Între în panică imediat cum se ridică în picioare, după săritura de la patru metri înălțime peste gard.

Simțea că se sufocă de spaimă și o rupse la fugă, orbește, spre mlaștină, teroarea făcându-l să geamă la fiecare răsuflare, întretăiată. Picioarele îi ardeau, simțea înțepături ca de pumnale în plămâni și chiar și mâinile începuseră să-l doară de la fugă, înainte să ajungă măcar la patru sute de metri de zid. Anii petrecuți în celulă, stând și cugetând, nu îi ajutaseră cu nimic condiția fizică.

Se poticni, gâfâi și gemu până când sila față de sine îi înăbuși panica și îl forță să se oprească, să își recapete controlul și să își revină.

Panica sa era neîntemeiată. Se uitase de atâtea ori în urmă și nu văzuse nici un semn că ar fi urmărit. Închisoarea se topise departe, în spatele său, ca un vis urât.

Construită într-o depresiune naturală, închisoarea Longmoor era un monstru de piatră, de mărimea unui sat, abia vizibil pentru miile de trecători și turiști care cutreierau mlaștinile în fiecare vară. Acum se plimbau prin iarba scurtă și galbenă cu aflorimente de granit deschis la culoare, iar în secunda următoare vedeau la picioare uriașa roată gri-închis din interiorul craterului, iar de cele mai multe ori doar acoperișurile ascuțite și coșurile se ițeau din ceață, ca și cum întreaga închisoare ar fi fost scufundată într-un iaz murdar și lăptos.

Acum că închisoarea dispăruse și se vedea înconjurat de mlaștina însorită, Avery simți cum panica se împrăștia încetul cu încetul în briza răcoroasă. În locul ei, se simți cuprins brusc de entuziasmul libertății și râse.

Îi venea să-și deschidă larg brațele și să se învârtască, până amețea.

Spre deosebire de evadații dinaintea sa, el nu intenționa să facă autostopul sau să se apropie de vreun drum decât ca ultimă soluție.

Ar fi vrut să fure o mașină, dar el era criminal în serie, nu vreun hoț de rând, și nu avea nici cea mai vagă idee cum să pornească o mașină fără chei sau cum să deschidă măcar vreuna, altfel decât aruncând o cărămidă prin fereastră.

Pentru prima dată în optsprezece ani, Avery își regretă izolarea față de ceilalți deținuți. Ar fi putut învăța atâtea. Prea târziu acum...

Avery și-ar fi dorit să nu aibă nevoie deloc de o mașină. Dar știa că, din momentul în care evadase, ceasul începuse să ticăie. În curând, fața sa avea să apară la televizor. Până în zorii zilei următoare avea să fie pe prima

pagină a fiecărui tabloid.

Nu avea pe el decât cămașa albastră cu dungi albe de la închisoare și jeansii albastru-închis. Își dorea să fi păstrat puloverul, pentru că, deși era iunie, soarele nu avea încă putere. Se gândi că își va dori și mai mult acest lucru la căderea nopții.

Trecu pe lângă două oi care pășteau pe pajiștea întinsă. Nici una nu se deranja să se uite la el.

Mergea liniștit acum, fără să vadă încotro, adunându-și forțele pe măsură ce înainta.

Era suficient de relaxat și de calm încât să simtă aerul proaspăt și curat, care nu mirosea a mâncare de aseară sau a ciorapi murdari. Era îmbătător și îl făcu să se clatine în timp ce-l trase adânc în plămâni, simțind că-i ajunge până-n călcâie și înlocuiește putoarea stătută din închisoare.

Pentru că nu avusese nici o dorință arzătoare să evadeze înainte să primească fotografia trimisă de S.L., Avery avea doar o vagă idee despre ceea ce îl aștepta. Știa, spre exemplu, că sudul și estul Dartmoorului erau împânzite de sate mici, unele doar un mănunchi de case, adunate în jurul unei cutii poștale sau al unui refugiu de autobuz. Știa, de asemenea, că nordul și vestul mlaștinii erau mai puțin populate. Pe lângă asta, mai știa doar că undeva între el și marginea de nord a Dartmoorului erau kilometri întregi de teren anevoios și dezolant, pe alocuri stâncos și presărat cu ochiuri de mlaștină. Având în vedere vremea imprevizibilă, nu era de mirare că cei mai mulți evadați optaseră pentru varianta ușoară, a drumurilor, în pofida probabilității crescute de a fi prinși și doar datorită probabilității scăzute de a muri.

Dar acum, că trecuse dincolo de zid, Avery nu avea nimic de pierdut, ci totul de câștigat, evitând capturarea.

Totul se schimbase. Dacă era prins acum, avea să piardă optsprezece ani în care se chinuise să adune puncte de bună purtare, ca deținut model. Șansele sale de eliberare condiționată erau, în prezent, reduse la zero și va avea de ispășit douăzeci și cinci, poate treizeci de ani, într-un loc ca Heavitree, unde își petrecuse primii șaisprezece ani de detenție, în frică și mizerie sordidă.

Prefera să moară decât să se întoarcă.

Realiză șocat că acest lucru era adevărat, iar șocul se transformă într-o certitudine incomodă. Să ai o singură opțiune îți dădea o anumită putere. Te ajuta să-ți canalizezi atenția într-o singură direcție.

– Frumoasă dimineață!

Se întoarse și văzu un bărbat de vârstă mijlocie și pe soția sa, presupuse Avery, la doar câțiva metri de el. Amândoi aveau bastoane telescopice pentru drumeții, rucsacuri și tocuri pentru hărți. Amândoi purtau pantaloni scurți kaki și aveau picioarele arse de soare, ale lui, păroase, ale

ei, durdulii.

Bine că se opri din acea nebunie la care se gândea. Ei și-ar fi dat seama cu siguranță.

– Da, zise el și aprobă hotărât din cap.

– Va fi foarte cald.

– Da, repetă Avery, simțind că trebuie să contribuie mai mult la discuție, dar fără să știe cum.

– Noi mergem la Great Mis¹².

Avery observă că bărbatul îl măsura acum din creștet și până în tălpile pantofilor negri de la închisoare, căutând dovezi că este excursionist și începând să fie suspicios că nu găsește nici una. Avery era fericit, pentru moment, că se descotorisise de pulover. Griul acela închis și dungile albastre distinctive din țesătură l-ar fi dat imediat de gol.

– Dumneavoastră? continuă bărbatul, apăsător.

Neuronii recent exersați ai lui Avery reacționară măgulitor de rapid.

– O, eu nu sunt în excursie! spuse el pe un ton care să-i facă să se simtă prost că s-au gândit la așa ceva. Doar îmi dezmoțesc picioarele. Merg spre Tavistock și m-am gândit să profit de... Se opri, făcu un gest larg cu brațul, apoi adăugă: Am lăsat mașina peste dealul acela.

Priviră amândoi spre deal, apoi îndărăt la Avery, care le zâmbi cum numai el știa s-o facă. Bărbatul nu merse până într-acolo încât să îi întoarcă zâmbetul, deși dădu din cap aprobator, dar soția sa se pierdu toată în acel surâs și zâmbi fericită.

– O, da, astăzi este prea frumos să stai în birou sau în mașină.

Încuviințară toți din cap, ajunși în sfârșit pe un teren comun.

Apoi femeia, voioasă, îl lovi ușor pe soțul ei cu bastonul.

– Să ne urnim, atunci, tati!

Bărbatul zâmbi ușor și îl salută pe Avery din priviri, înainte să pornească la drum.

– Vă doresc o plimbare plăcută, strigă Avery în urma lor, iar ei se întoarseră să-i facă cu mâna.

Răsuflă ușurat. Ar fi putut să devină riscant și, mult mai grav, să-l coste o grămadă de timp.

Știa că timpul este esențial. Trebuia să facă niște lucruri care-i erau profund antipatice. Și-ar fi dorit să se îndrepte spre nord și să meargă tot înainte, dar, în pofida panicii sale inițiale în fața libertății proaspăt dobândite, Avery își concepușe deja un plan, iar acum trebuia doar să se țină de el.

Trebuia să își ofere cea mai bună șansă de reușită. Trebuia să-și folosească la maximum timpul.

Trebuia să trimită o vedere.

Avery merse trei ore până să vadă satul, iar atunci când îl zări, deja tremura tot. Soarele care îi salutase libertatea era acum un disc palid și ascuțit pe cerul alb și cețos.

Nu era un sat propriu-zis și nu îi află niciodată numele, pentru că nu se apropie de drum. Ocoli prin mlaștină cele douăzeci și ceva de case, până văzu magazinul, și apoi o luă printre ele, ca să ajungă până la el.

Magazinul era micuț, doar camera de zi a unei căsuțe cu etaj, având două încăperi principale la parter și două dormitoare sus, cu pereți bombați și ferestre din sticlă lichidă. Un panou publicitar pentru *Western Morning News* îl făcu să se simtă brusc ca și cum ar fi fost proiectat înapoi în timp. CHARLES ȘI CAMILLA, VIZITĂ LA PLYMOUTH, anunța titlul de pe prima pagină. *Săracii de ei*, se gândi Avery.

Pe un carusel rahitic din afara magazinului erau niște vederi îngălbenite. Majoritatea erau cu Dartmoor, oi, case vopsite în roz, dar într-un compartiment erau mai multe exemplare din aceeași vedere cu Exmoor, și câmpia întunecată, acoperită de o pătură de iarbă neagră. La vederea ei, Avery simți cum îl trece un fior. Luă toate cele șase vederi de pe suport și le băgă în buzunarul de la spate. Apoi luă o altă vedere, cu o oaie, și intră înăuntru.

Deși afară se mai întunecase, îi trebui un timp să se adapteze la bezna din interior. Pe un perete era un suport pentru ziare, pe celălalt, rafturi cu marfă, iar între ele o ladă frigorifică pentru înghețată. Avery observă că rafturile erau ticsite cu o gamă senzațională de bunuri: spray pentru curățat praful, hârtie igienică, mâncare pentru câini, batoane de ciocolată, curry la cutie, cuie, plasturi de prim ajutor, coca-cola, perii pentru spălat...

Aruncă o privire în vitrina frigorifică și descoperi că cea mai mare parte era ocupată cu mazăre congelată și carne de pui. Într-un colț, văzu o înghețată pe băț și cam atât.

Exista și o mică tejghea, cu un sertar pentru bani învechit, dar nu era nimeni în spatele ei, așa că deschise o sticlă mică de apă și dădu pe gât, cu zgomot, mai multe guri. Pe colț era o cutie pentru donații către RNLI. Bărci de salvare. În Dartmoor? Cui îi păsa? O scutură ușor și aproape că zâmbi. Se pare că nimănui.

– Este totul în regulă?

O fată deșirată, numai piele și os, de vreo cincisprezece ani, intră pe nesimțite și se aruncă într-un scaun de bucătărie din spatele tejghelei.

– Bună, spuse el. Aveți vederi cu Exmoor?

– Vederile sunt afară.

– Da, știu. M-am uitat. Dar nu am văzut nici una cu Exmoor.

Fata îl privi tâmpă.

– Aici este Dartmoor.

– Știu. Vreau o poză cu Exmoor.

Se holbă la ușă, ca și cum o vedere cu Exmoor ar fi urmat să intre în orice moment.

– Nu avem una?

Avery continuă să respire calm. Autocontrol. Răbdare. Lecții valoroase.

– Nu.

Fata țâțâi și sări în picioare. Avery văzu că purta niște jeanși mulați pe cele mai subțiri picioare pe care le văzuse în viața lui. Și niște opincuțe mici și stupide. Trecu nepăsătoare pe lângă el, fără să-l privească deloc, și ieși afară.

O privi în timp ce întorse caruselul rahitic pe axul ruginit, plimbându-și ochii albaștri, ușor bulbucați, peste vederi, mestecându-și o șuviță aspră din părul de un șaten spălăcit.

Era prea bătrână pentru el. Își pierduse inocența ori o ascundea bine în spatele plictiselii sau prostiei. Faptul că stătea cu mâna în șold și se uita la vederile la care se uitase deja și el îl făcu să o urască și mai mult.

– Nu văd nici una, spuse ea, până la urmă.

– Nu, îi dădu el dreptate.

– Îmi pare rău.

Nu o spusese ca și cum i-ar fi părut rău. Ar fi făcut-o el să-i pară rău. Ar fi fost atât de ușor. Dar nu voia să își irosească timpul.

O urmă înapoi, înăuntru.

– Poți să vezi dacă mai aveți în stoc?

– Nu cred că avem.

– Poți să verifici pentru mine?

Fata clătină din cap, în semn de răspuns. Avery făcu un efort să își păstreze controlul.

– Te rog.

Fata pufni exasperată și ieși, târșâindu-și picioarele, pe ușa dinspre interior. O auzi urcând sau coborând niște trepte de lemn și părea surprinzător de greoaie, pentru o fată atât de slabă. Voia să-i arate că era nervoasă.

Zâmbi, apoi se aplecă peste tejghea și apăsă pe butonul murdar, de deschidere, al sertarului. Înăuntru erau șaiszeci de lire în bancnote de câte zece. Avery luă trei dintre ele și un pumn de mărunțiș.

Observă un cardigan aruncat pe spătarul scaunului, pe care-l îndesă într-o pungă de plastic.

Umplu restul pungii cu prăjituri, alune, două sendvișuri preambalate, cu brânză și roșii, și mai multă apă, după care se aplecă pe ușă, în afară, să o pună pe pavaj, ca să nu poată fi văzută. Apoi luă de pe tejghea un pix ros și scrise una dintre vederile cu Exmoor.

O auzi pe fată tropăind din nou în sus sau în jos pe scări și strecură

vederea înapoi în buzunar, chiar în momentul în care apărea.

– Nu avem nici una.

– Atunci, o voi lua pe aceasta, te rog. Și un timbru.

Fata îl servi posacă, iar el plăti vederea cu oaia, punând restul în cutia pentru donații.

Afară, dădu să lingă timbrul, dar descoperi că deja era lipicios, o inovație la care trebuia să se adapteze.

În timp ce dădea drumul vederii în cutia poștală, observă că ora colectării era peste treizeci de minute. Avery nu era nebun. Știa că asta nu însemna că Dumnezeu era de partea sa. Dar mai știa și că lui Dumnezeu nu i păsa, oricum.

Când ajunse la o distanță rezonabilă de sat, se așază pe câmpie, unde pășteau oile, mănca trei tarte cu cireșe și bău o treime dintr-o sticlă de un litru de apă. Zahărul îi ajunse în sânge și îl făcu să se simtă puternic și încrezător. Soarele ieși și îl încălzi, iar el se lăsă pe spate și se întinse ca o pisică pe acoperișul unui garaj.

Se întoarse ușor pe o parte, scoase una dintre vederile cu Exmoor din buzunarul de la spate și își deschise șlițul.

După douăzeci de minute, Avery se ridică și cercetă din nou locul.

Nu își luă nici un punct de reper. Nu avea nevoie. Simți un imbold straniu, căruia nu i se putea opune.

Cu soarele încălzindu-i spatele, criminalul în serie Arnold Avery iuți pasul, îndreptându-se spre nord.

¹² Great Mis Tor este un deal cu un afloriment stâncos, în Dartmoor, în apropiere de râul Walkham. Bazinul de rocă din vârful său este numit Mis Tor Pan sau The Devil's Frying Pan. (n.tr.)

CAPITOLUL 30

Din cauza răzoarelor, Steven întârzie la școală și nu reuși să-l vadă pe Lewis înainte să sune clopoțelul. Nu erau în aceeași clasă, iar la prânz, Lewis nu apărui la ușa sălii de sport, unde se întâlneau de obicei.

Steven se lăsă pe vine ca să se ferească de vânt și își mănâcă singur sendvișul cu cremă de brânză, fără să știe dacă ar trebui să-l aștepte pe Lewis sau să se ducă să îl caute. Ambele variante păreau disperate și nici una nu îi dădea nici cea mai vagă idee despre ce avea de făcut atunci când el și Lewis vor ajunge față în față.

Mama sa îi pusese un baton Mars în pachetul cu mâncare. Unul adevărat, nu vreo imitație de duzină, iar asta l-ar fi entuziasmat în orice altă zi. Un baton Mars însemna că mama sa era fericită. Desigur, nu el, ci unchiul Jude o făcea să se simtă astfel, un lucru care ar fi trebuit să le aducă beneficii tuturor, până la urmă. Lewis nu era acolo să admire batonul Mars, iar asta îi mai lua puțin din strălucire. Steven îl mănâcă, admirând interiorul argintiu al ambalajului. Dacă Lewis nu era acolo să admire batonul Mars, partea bună era că nici nu avea să mănânce jumătate din el.

Dar după ce dulceața intensă a caramelului trecu, rămase gustul amar al prieteniei trădate.

Îl văzu pe Lewis la sfârșitul zilei, îmbrâncind alți copii în timp ce ieșea grăbit pe porțile școlii, uitându-se nervos în jur, ca și cum ar fi fost urmărit. Steven se lăsă repede pe vine, după lăzile de gunoi de la cantină, și stătu acolo, uitându-se fix la noii săi pantofi sport ieftini, deja tociți și uzați, din cauza combinației dintre calitatea lor proastă și faptul că erau purtați mereu de un băiat hiperactiv.

Știa că Lewis se uită după el, sperând să nu-l prindă din urmă în drum spre casă. Steven tot nu știa ce să îi spună lui Lewis, așa că îi dădu un avans lung, apoi plecă spre casă atât de încet, încât Lettie se luă de el pentru prima dată după câteva zile.

– Ai întârziat.

– L-am ajutat pe domnul Edwards să adune lucrurile în sala de sport. Ușa era încuiată, așa că s-a dus la birou după chei. Steven se gândise la minciuna aceea pe drumul interminabil spre casă. Sunase firesc și văzu că Lettie înghițise gogoașa, dar buni îl privi tăios, iar băiatul simți că îi iau foc urechile.

Dar Lettie nu spuse nimic, iar Jude coborî scările fluierând imnul religios *There is a green hill far away*, preferatul ei. Astfel, ceaiul decurse fără alte incidente, până când unchiul Jude spuse:

– Ai văzut răzoarele?

Steven dădu ușor din cap, dar nu-l privi.

– Ai idee ce s-a întâmplat?

Scutură din cap și întinse niște margarină pe o bucată de pâine, sperând ca tăcerea să facă minciuna cumva mai puțin păcătoasă.

Unchiul Jude ridică din umeri și oftă.

– Putem să plantăm fasolea din nou, dar am pierdut mulți morcovi și cartofi.

Steven încuviință din cap.

– După ceai, dacă vrei.

De data asta, băiatul dădu din cap cu mai multă convingere. Seara era liniștită și caldă, iar gândul că aveau să repare stricăciunile îi surâdea. Se temuse că unchiul Jude își pierduse interesul, că răzoarele fuseseră o încercare unică și că acum se terminase.

– Mă întreb dacă prietenul tău ar vrea să ne dea o mână de ajutor.

– Cine? întrebă Steven, cu precauție.

– Ăla de-i numai gura de el.

Steven se înroși recunoscându-l pe Lewis în descriere și-i veni să râdă, dar se abținu, simțindu-se vinovat și enervându-se brusc la gândul că poate nu avea să-l mai vadă niciodată pe cel mai bun prieten al său.

– De ce nu te duci să-l întrebi?

Unchiul Jude îl privea acum cu atenție, drept în ochi. Steven îl văzu schimbând o privire scurtă cu mama sa.

Unchiul Jude știa. Cumva, își dăduse seama.

Steven se uită la batoanele sale de pește.

– Nu cred că i-ar plăcea. Nu se dă în vânt după săpat.

Își ținu răsuflarea, așteptând ca unchiul Jude să insiste, să-l certe sau să-l demaște pe Lewis. Dar nu o făcu.

– Doar noi doi, atunci, spuse el, în schimb, iar Steven îl privi în ochi, pentru prima dată în acea zi, și zâmbi.

CAPITOLUL 31

Arnold Avery avea dreptate în privința direcției în care trebuia să o apuce, dar se înșela cu privire la cursa contracronometru.

Pentru că guvernatorul voia să păstreze moralul oamenilor la cote cât mai ridicate.

Când văzu că Avery nu fusese capturat până la ora 17, guvernatorul se urcă în Mercedesul său Kompressor și începu să străbată mlaștina, în lung și-n lat, pe burniță, convins că găsirea lui Avery era doar o chestiune de timp și de motivație.

Iar el era tot mai motivat.

Fiecare oră în care Avery rămânea în libertate îi agrava greșeala de a nu fi anunțat poliția. Și cu fiecare oră care trecea fără să anunțe poliția, devenea și mai disperat să-l prindă pe Avery, fără ca nimeni să afle că scăpase vreodată din închisoare.

Când văzu că se făcea miezul nopții și Avery tot nu fusese capturat, rușinea de a nu fi chemat mai devreme poliția începu să se transforme în spasme și presimțiri rele și, imediat după aceea, într-o panică oarbă.

În această stare de spirit, își parie întregul viitor pe capturarea lui Avery până în zori.

Ceea ce însemna că neinspiratul de guvernator, viitor proaspăt șomer, nu sună la poliție până la 7.09 dimineața, la aproape douăzeci și patru de ore după ce Avery sărise gardul.

CAPITOLUL 32

Soldatului Gary Lumsden, în vârstă de șaisprezece ani, nu îi plăcea armata, dar, ca și tatălui său, îi plăceau armele.

Diferența, se gândi Lumsden, era că tatăl său nu pusese niciodată mâna pe o armă atât de amenințătoare ca SA80A2, cu o capacitate a magaziei de treizeci de cartușe, bătaia de patru sute de metri și percuția de puțin sub o jumătate de kilometru pe secundă.

Desigur, tatălui său nu i-ar fi păsat câtuși de puțin de detaliile tehnice, se gândi Lumsden. Mason Dingle ar fi vrut să știe doar cât face și dacă poate fi depistată.

Însă lui Gary Lumsden îi plăceau la nebunie detaliile tehnice. Sigur, și-ar fi dorit ca SA80A2 să fi avut un nume mai exotic, precum Colt 45 sau Uzi. Dar detaliile tehnice erau cele care îl făcuseră să înghită cele treisprezece săptămâni de antrenamente chinuitoare, strângând doar din pumni atunci când sublocotenentul Brigstock, fercheș și proaspăt sosit din Sandhurst, îl lua de sus, ca un frate mai mare și antipatic.

Pușca SA80 îl obseda. În timpul instrucției se întorcea, deși era ilegal, să se uite după ceilalți soldați care își cărau armele și mai degrabă simțea decât auzea scrâșnetul surd al metalului pe metal și clănțănitul precis și ascuțit al armelor bine întreținute. În timp ce se ținea, cu brațele încordate la maximum, de marginea vreunui șanț, în timpul asaltului, stătea cu urechile pâlnie la focurile de armă care răsunau de alături. Noaptea, bărbatul de sub el visa partide de sex atât de intens că îi zgâlțâia pe amândoi cu tot cu paturi, iar pe Gary Lumsden îl treceau fiorii doar visând că își potrivește cu mâna stângă pușca SA80, în timp ce apasă cu arătătorul drept pe trăga ciul imaginar.

Iar acum, în sfârșit, ținea în mâini, rece și grea, încununarea tuturor acelor detalii tehnice, și tot ce putea să facă soldatul Gary Lumsden era să se abțină să se ridice în picioare, să se rotească și să-i umple pe colegii săi de pluton cu gloanțe de calibru mare, la o rată de 700 de focuri pe minut, doar ca să vadă cum e. Ardea de dorința de a simți în palme arma încinsă, scuipând foc dintre degetele sale, lătrându-i în urechi, ucigând de la distanță.

În schimb, soldatul Lumsden răsuflă ușurat, doar atunci când veni momentul adevărului.

Pușca SA80 i se potrivea ca și cum ar fi fost os din osul său. Fuseseră

despărțiți la naștere, iar acum se reuniseră. O curăta și o demonta, apoi o monta la loc și iar o curăta. S-ar fi descurcat și legat la ochi. *Dacă ești bun cu arma ta, arma ta este bună cu tine.* La câte făcea pentru ea, arma soldatului Lumsden ar fi trebuit să i-o tragă în fiecare dimineață și apoi să-i pregătească și micul dejun.

Însă, chiar în acel moment, armei sale chiar îi venise, în sfârșit, rândul să-l răsplătească.

Controlându-și surescitarea, soldatul Lumsden luă în cătare un punct pe ținta de pe panou, care nici măcar nu avea forma unei siluete umane. Păreau a fi cinci ochi de taur pe o pagină. De tot rahatul.

Fără să se clintească, ochi relaxat, expiră ușor și apăsă cu tandrețe, simți reculul în umăr, iar unduirea scurtă a panoului îi dădu de știre că nimerise.

– Bravo, Lumsden!

Lumsden nu îl auzise pe Brigstock. Focul de armă deschisese în el poarta către o plăcere atât de intensă, încât îl făcu să se cutremure. Trebui să își muște buza, să nu geamă. Nu și-ar fi imaginat nici într-un milion de ani că arma sa va fi *atât* de bună cu el.

Instantaneu, se gândi la tatăl său.

Tatăl lui Lumsden îi dăduse ADN-ul său, dar nu și numele. Cu atât mai bine. Viața băieților Lumsden era și așa destul de grea, ca să mai aibă de suferit și de pe urma poverii unui nume radical ca Dingle¹³. Nu era de mirare că bătrânul avea fitilul scurt.

Acest fitil scurt se tradusese în iuțeala pumnilor aplicați tânărului Gary și fratelui său, Mark. Dar băieții nu se plânseseră. Nu fusese niciodată altfel. La fel cum nu avuseseră niciodată haine care să nu fie furate din magazin, mâncare pe masă care să fi fost procurată prin mijloace legale, jucării care să nu fi fost cumpărate cu bani de prânz furați de la alții.

Nici mama lor nu îi aparținea cu adevărat tatălui. Era doar una dintre cele șase femei de pe domeniul Lapwing care-i născuseră copiii. Primii răsăriseră chiar când Mason Dingle împlinea cincisprezece ani. Gary și Mark mai aveau o soră vitregă, cu care nu aveau nimic de-a face și își dăduseră seama care le erau frații vitregi după temperamentul lor năvalnic și, în aceeași măsură, după ochii angelici și albaștri pe care îi aveau cu toții.

Cei opt băieți cu vârste între șase și șaptesprezece ani se ocoleau precauți pe domeniu, conștienți de asemănarea fină, care-i deranja. Perioadele lungi de liniște tensionată erau punctate de izbucniri de o violență aprigă, dar, în general, minore. Tatăl lor se muta de la o familie la alta, stând într-un loc până când începea să nu-i mai convină, după care pleca și o lua de la capăt. Nu avea preferați, abia dacă-i recunoștea pe băieți, și nu avea altă contribuție în afară de deplasările pe care le făcea noaptea târziu sau dimineața devreme pentru a-i lua de la poliție.

Gary Lumsden fusese arestat pentru prima dată pe când avea nouă ani, pentru că furase un tub de pastă de dinți de la magazinul din colț. Mama sa îl trimisese după pasta de dinți. Nu îi dăduse nici un ban, iar Gary nici nu se așteptase să-i dea. Proprietarul magazinului îl ținuse atât de strâns de cămașă până când venise poliția, încât Gary avusese vântăi la subsuoară mai multe zile după aceea.

Știa că furatul din magazin era un lucru greșit, dar numai la modul abstract. Era greșit la școală, dar acasă era tot ce știa să facă. Gândul să se ducă undeva să muncească, să câștige bani și să cumpere lucruri îi era complet străin. Nu văzuse pe nimeni din familie făcând așa ceva și, dacă i-ar fi văzut, ar fi crezut că au luat-o razna. Pasta de dinți era în magazin. Tot ce avea de făcut era s-o transfere în baia mamei sale, cât mai discret posibil.

Poliția venise și îl adusese acasă, în loc să îl ducă la secție. Curcanul îl condusese de la mașina de patrulare până în fața ușii, ținându-l ca într-o menghină, ceea ce îi spusese lui Gary că i-ar fi plăcut să-i facă mai mult decât acest exercițiu fără rost. Undeva în adâncul său, Gary înțelesese că nu avea legătură doar cu el, că brutalitatea polițistului era provocată de alte experiențe mai vechi, de care Gary nu știa. Doar că, atunci, se nimerise să fie el la ananghie.

Mama sa fusese incapabilă să dea dovadă de bunul-simț necesar ca să pară măcar vag interesată de polițistul care-i bătuse la ușă și, în afară de muștruluiala de după, pentru că tot rămăsese fără pastă de dinți, incidentul se încheiase acolo. Având în vedere că Gary ușurase magazinul de la colț de diverse lucruri din stocul său ponosit, încă de la vârsta de patru ani, primul său contact cu legea păruse un preț ridicol de mic.

Mason Dingle „pleca cu treburi“ din când în când, dar se întorcea întotdeauna și nu părea niciodată jenat, purificat sau schimbat în vreun fel de acea experiență, iar Gary și Mark nu aveau nici o îndoială că într-o bună zi îl vor urma în afacerile familiei.

Până când au văzut serialul *Camarzi de război* pe un DVD piratat. Și de atunci totul s-a schimbat.

Brusc, Gary și Mark Lumsden s-au făcut băieți buni, loiali, curajoși, nobili, dar numai în mintea lor. Nu mai erau fotbaliști celebri și gangsteri, ci deveniseră soldați.

Nu era neapărat un lucru bun. În primul rând că statutul de soldat însemna să treacă de la furturile pe ascuns din magazine la atacuri fățișe, cu amenințări, tactici de diversivare și confuzie, pentru a-și acoperi acțiunile. Strategie militară, după cum se învățaseră s-o numească.

Jocul le fusese întrerupt brusc după ce găsiseră un pistol banal, negru, în magazie. Avea scris pe o parte MADE IN CZECHOSLOVAKIA și literele CZ, într-un cerc, de o parte și de alta a inscripției. Deși murdar și zgâriat, fusese cel mai frumos lucru pe care îl văzuseră vreodată. Timp de

șase ore, fără întreruperi, Mark și Gary Lumsden se luaseră unul pe celălalt ostatic, se executaseră, își făcuseră cercuri vineții pe tâmpile și spate împungându-se cu țeava pistolului, într-un val abia înfrânat de entuziasm violent.

După care tatăl lor îi prinsese în fapt și îi bătuse măr pe amândoi.

Mark nu avea nici o ambiție, oricum, iar bătaia pusese capăt oricărei cutezanțe cu privire la pistolul CZ, dar, treptat, cu amintirea mereu proaspătă a pistolului greu în mâinile sale mici, Gary începu să își dorească o armă.

O armă mare.

O armă numai a lui. O armă pe care nici măcar să nu fie nevoit să o fure. O armă cu care să poată, eventual, să tragă în oameni, cu repercusiuni minime.

Armata britanică striga tare, iar Gary Lumsden nu era surd.

Luase niște fluturași și sunase la niște numere de telefon gratuite. Aflase că un cazier l-ar împiedica să fie recrutat și se făcuse băiat cuminte.

Timp de șapte ani, Gary Lumsden nu visase altceva decât să ajungă să pună mâna pe arma aceea. Se înscriesese la academia de cadeți și fusese singurul băiat care se prezentase în fiecare săptămână, fie ploaie, fie vânt. Mintea nedeprinsă până atunci cu exercițiile de engleză sau cu orele de istorie reacționa acum prompt la comenzi, regulamente, instructaje, frecatul bocancilor și călcatul uniformei. Le detestase pe toate, dar fiecare buton lustruit, fiecare întoarcere la comandă, fiecare insultă aruncată din invidie de ceilalți băieți cu ochi albaștri de pe domeniu îl aduseseră, secundă cu secundă, mai aproape de armă.

Iar tot ce îndurase, durerea, munca grea, umiliința, frica, sărăcia, totul meritase efortul pentru clipa aceea în care apăsa pe trăgaci și simțea freacă a morții în mâinile sale.

Deși pentru moment îi trecuse rândul, Gary Lumsden nu se duse cu colegii săi să se tolănească în iarba umedă și nici nu rămăsese să se uite ca la spectacol cum ținteau ceilalți camarazi ai săi.

În schimb, luă în cătare alt punct de pe țintă și își ținu răsuflarea. Degetul i se încordă pe trăgaci și cu greu îl urni din loc, temându-se de vreun gest reflex, care ar fi însemnat descărcarea neautorizată a armei și tot felul de rahaturi pe capul lui, când aveau să se întoarcă la Plymouth.

Ochi una dintre cele patru ținte de pe panou, știind că o poate lovi, așteptând să-i vină rândul din nou.

Auzi o pocnitură, un zăngănit și niște râsete împrăștiate la stânga sa, ceea ce însemna că cineva trăsese atât de departe de țintă, încât merita să fie luat în zeflema. Gary Lumsden nu se obosi să-și ia privirea de la panoul său. Avea amândoi ochii deschiși, așa cum îi învățaseră. Îl ignora pe stângul, se folosea doar de dreptul.

Ceva mișcă în câmpul său vizual neclar. Lumsden se uită din nou și văzu un bărbat mergând în bătaia puștii, mult în spatele țințelor, poate la un sfert de kilometru depărtare, îndreptându-se spre nord.

Cadetul se încruntă, își ridică puțin capul și trase cu coada ochiului în stânga și în dreapta, ca să vadă dacă și altcineva îl zărise pe bărbat. Cel mai apropiat coleg al său, soldatul Hall, era cam la douăzeci de metri la dreapta, cu fața la țință, deci era ușor întors față de Lumsden. Hall era de culoare, ceea ce însemna că avea de suferit de pe urma bigoșilor din pluton. La stânga nu văzu decât bocancii și uniforma asudată a soldatului Gordon, un roșcat care avea de suferit cam de pe urma tuturor. Nici unul dintre ei nu se uita spre bărbat.

Lumsden își potrivea pușca pentru a se uita prin cătare, dar chiar și așa, era mult prea departe. Bărbatul mergea, dar nu arăta ca un excursionist. Lumsden nu văzu nici un baston, nici un rucsac. În schimb, bărbatul căra ceva care arăta ca o pungă de plastic! Parcă ar fi ieșit de la supermarket! Nici măcar nu avea o geacă impermeabilă pe el, ci doar o bluză care părea să fie albastră de la distanța aceea și niște jeanși. Jeanșii erau cel mai rău lucru cu care se putea îmbrăca un excursionist. Se încing la soare și sunt reci, grei și se usucă încet pe ceață și pe ploaie. Acest lucru confirmă prima impresie a lui Lumsden, că bărbatul nu prea avea ce să caute în mlaștină. În primul rând, era clar că nu se interesase de anunțurile despre tragere, primul lucru pe care-l făcea orice excursionist experimentat prin Dartmoor. Cu un singur apel telefonic, se putea afla când aveau loc trageri în poligonul din partea de nord-est a mlaștinii. Era clar că acest bărbat nu verificase. În al doilea rând, dacă văzuse semnele de avertizare cu roșu și alb, atunci fie le ignorase, fie era suficient de prost încât să treacă de ele și să ajungă în zona periculoasă.

Degetul soldatului Lumsden alunecă încet peste trăgaciul puștii sale SA80A2.

Bărbatul pur și simplu cerea să fie lovit de un glonț răătăcit. Sau nu tocmai răătăcit.

Lumsden îl urmări prin cătare în timp ce înainta, cu mâinile pregătite și răsuflarea liniștită.

Dacă ar apăsa pe trăgaci în acel moment, chiar l-ar nimeri, își dădu seama, și îl trecu un fior. Nu va trage, dar senzația de a-l ține pe bărbat în cătare în timp ce oțelul se încălzea sub atingerea lui era aproape amețitoare.

La stânga, auzi alt pocnet și pe soldatul Knox înjurând destul de tare, dar nu se clinti nici o clipă.

Fiecare celulă a corpului său era concentrată asupra excursionistului. Fiecare dram de autocontrol îi ținea degetul să nu apese pe trăgaci, așa cum și-ar fi dorit.

Un foc de armă neautorizat însemna o încurcătură serioasă.

Descărcarea armei în direcția unei alte persoane, în afara unei situații de război, era probă pentru curtea marțială. Să tragi în mod deliberat asupra unui civil ieșit la o plimbare pe Dartmoor ar însemna aproape sigur închisoare. Și luptase din răspuțuri să nu o apuce pe urmele lui Mark și ale tatălui său. Nu putea să o dea în bară acum, mai ales acum, când în sfârșit obținuse arma.

Lumsden oftă în sinea lui. Dacă ar fi aflat pe bune, ținta ar fi început să tremure.

Patru sute de metri. Bătaia puștii sale. Excursionistul era probabil în afara ei. În ciuda ușurinței cu care îl ținea pe bărbat în cătare, Lumsden știa că șansele de a-l lovi, dacă *ar fi* tras, erau slabe. Deși vremea putea fi considerată bună față de cum era de obicei pe Dartmoor, nu avea de înfruntat doar briza, mai degrabă ușoară. După patru sute de metri, glonțul ar fi început să piardă din precizie, din direcție, să devină imprevizibil.

Bărbatul dispăru după niște roci, iar Lumsden își mișcă ușor arma pentru a-i anticipa reapariția și simți alt fior când bărbatul îi răsări din nou în cătare.

Se apropia de un mic vârf de stâncă, la vreo cincizeci de metri în fața sa. Dacă ajungea la el, avea să-l piardă.

Un sentiment de disperare îi făcu degetul să se încordeze pe trăgaci și trebui să facă un efort conștient să se relaxeze din nou. Își auzise respirația întretăiată și, deși plutonul trăgea în continuare, împușcăturile îi sunau sparte și îndepărtate.

Lumsden își admiră capacitatea de autocontrol. Era încă tânăr, dar instrucția de bază îl maturizase, îl călise, îl transformase într-un bărbat. Simțise că era deja o persoană mai bună decât tatăl sau fratele lui, sau decât va fi vreodată oricare dintre frații săi vitregi.

Ținea în mâini obiectul care-i conferea puterea asupra vieții și a morții. Gary Lumsden, băiatul, ar fi tras. Gary Lumsden, soldatul, era mai dur de-atât. Simți că îl cuprinde un val neobișnuit de mândrie.

Bărbatul continuă să meargă, cu capul plecat, printr-un petic de soare, iar Gary Lumsden îl ținea constant și atent în bătaia puștii. Vârful de stâncă era tot mai aproape și avea să piardă lovitura mortală, dar nu despre asta era vorba, își spuse el, ci trebuia să dețină controlul, să facă ceea ce era bine, să se maturizeze și să fie bărbat.

Excursionistul se cățăra pe prima dintre rocile mari și gri. Încă două și-l va pierde din vedere peste vârful stâncos.

Aproape două minute, soldatul Gary Lumsden deținuse puterea de a aduce instantaneu moartea, dar alesese, în schimb, să lase viața să continue. Divin!

Ochii de un albastru angelic ai lui Lumsden se umeziră în timp ce se gândi cât de departe a ajuns, privind la bărbatul stupid și îndepărtat care se

pregătea să urce pe următoarea rocă. Atât de mic, atât de vulnerabil, aproape dispărut față de cât de aproape fusese...

Întreaga ființă a soldatului Lumsden vibra, la gândul că asta însemna ceva, că era fundamental, că avea să-și amintească de acel moment pentru totdeauna.

Chiar atunci, într-un triumf brusc și meschin al naturii asupra sa, apăsă, totuși, pe trăgaci.

Arnold Avery se trezi cu ochii spre cerul alb și gol, cu spatele ud și resimțind o durere ascuțită în brațul stâng.

Primul său gând confuz fu că îl izbise o pasăre. O pasăre mare. Tot ce își amintea era că se zbătuse să se agațe de aerul proaspăt din Devonshire, în timp ce se prăbușea de pe stâncă pe care se afla.

Își întoarse capul înțepenit într-o parte, iar buruienile aspre îi zgâriară obrazul. Lângă capul său era un disc de un alb imaculat, cu două picături roșii pe el. Trebui să clipească timp de câteva secunde ca să își dea seama apoi că era o tartă cu cireșe, căzută din punga cu produsele furate de la magazin. Un punct roșu de pe glazura albă era cireașa, celălalt era o pată de sânge.

În timp ce se ridica, Avery gemu și își văzu mâneca stângă pătată cu roșu. Când își mișcă brațul, se cutremură de durere. Durea, dar nu era rupt.

Se uită în jur și nu văzu pe nimeni și nimic. Atunci însemna că nici pe el nu-l vedea nimeni. Căzuse într-o adâncitură, lângă stâncă. Habar nu avea cât timp fusese inconștient sau ce i se întâmplase. Teoria lui cu pasărea era de rahat, își dădea bine seama, dar nu avea alta. Mlaștina se întindea în jurul lui kilometri întregi, de un galben-cenușiu acum, sub norii apăsători.

Își scoase brațul din mânecă, se șterse de sânge cu poala bluzei și văzu crăpătura, în partea de sus a bicepsului, ca și cum cineva și-ar fi înfipt unghia în carnea lui, luându-i pielea și lăsând în loc un șanț însângerat.

Arăta ca și cum ar fi fost împușcat, deși știa că nu era posibil. Se afla în Anglia, până la urmă, iar bulangii pe care îi trimiteau să vâneze evadați probabil că nu erau înarmați cu nimic altceva decât cu bonuri valorice.

Clătină din cap ca să își limpezească gândurile și începu, încet, să își adune lucrurile furate. Nu avea rost să piardă timpul, încercând să elucideze misterul. Oricum, probabil că nu era relevant. Dacă ar fi fost vreun bulangiu surescitat și înarmat, l-ar fi prins până acum. Dacă ar fi fost o pasăre, ar fi găsit barem niște pene. Nu conta. Important era să meargă mai departe. Încercă să deslușească soarele în spatele norilor, dar nu reuși. Nu se făcea încă întuneric, dar nu conta. În iunie, era lumină până după zece seara.

Deși nu o știa, Arnold Avery fusese inconștient doar cât să piardă înjurăturile furioase, răsunând în depărtare, care încheiau abrupt, dar aproape inevitabil, cariera militară a soldatului Gary Lumsden.

13 În argou, printre altele, dingle înseamnă „penis“ sau „persoană cu o inteligență redusă“ (n.tr.)

CAPITOLUL 33

Steven se holba la tavanul negru pe care nu-l vedea și trăgea cu urechea la cearta dintre unchiul Jude și mama sa.

Nu deslușea cuvintele, dar tonul îl ținea încordat, iar urechile îi țiuiau din pricina efortului.

Ea era furioasă. Steven nu știa ce motive ar fi putut să aibă. Încerca să cântărească în minte ziua trecută, ca să își dea seama când se schimbaseră lucrurile. Ceva-ceva se întâmplase. Trebuie să se fi întâmplat! Pentru că noaptea trecută stătuse ca acum, zgâindu-se în întuneric, și îi auzise făcând sex. Recunoscuse sunetele de pe un DVD pe care el și Lewis îl văzuseră în vacanța trecută. Un film cu Angelina Jolie. Totul se întâmpla sub niște cearșafuri, așa că nu făcuse nici o lumină asupra mecanicii întregii chestii cu sexul. În timpul scenei, el și Lewis se holbaseră la ecran cu fețele îmbujorate, fără să îndrăznească să vorbească sau să se uite unul la celălalt. „I-aș da-o și io o dată“, spusese Lewis triumfător când se terminase.

Dar unchiul Jude făcuse sex cu mama lui noaptea trecută. În seara asta era scandalul. Unchiul Jude, în mare parte tăcut, din când în când defensiv. Mama sa, tăioasă și rece. Simți că îl cuprinde un val de furie față de ea. Îi venea să dea buzna în camera de alături și să țipe la ea să tacă. Să nu se mai certe, să nu le mai facă rău, să nu mai fie așa o... o... *cătea nenorocită!*

Îl dureau degetele și își dădu seama că erau încleștate pe plapumă, încordate și tremurânde, ca tot restul corpului său. Oftă și încercă să se liniștească.

– Unchiul Jude pleacă?

Steven tresări.

– Taci din gură, Davey.

– Ba tu să taci.

Steven tăcu, pentru că voia să știe cum avea să se termine cearta, dar nu se mai auzi nimic.

– Nu vreau să plece unchiul Jude.

Vocea lui Davey era plângăcioasă și avea nasul înfundat, dar în loc să îl înfurie, îl făcu și pe Steven să simtă la fel, așa că nu spuse nimic, ci își mușcă buza și strânse din ochi, iar când îi deschise din nou, văzu că se făcuse dimineață.

Cândva, în timpul nopții, unchiul Jude plecase.

Steven coborî somnoros scările, târându-și picioarele, fără chef.

La jumătatea scărilor, văzu ceva negru pe preșul de la intrare.

Până la baza scărilor, își dădu seama că era o vedere, iar atunci când o ridică, văzu că era o poză înfățișând un peisaj cu iarbă neagră.

Când o întoarse, simți că i se tăie răsuflarea și că inima îi zvâcnește în gât.

Spre deosebire de celelalte scrisori, vederea aceasta abunda în informații.

Marginea Exmoorului era marcată simplu, cu o singură linie punctată. D.B. era acolo unde trebuia să fie. S.L. era acolo unde îi arătase lui Avery. Între inițiale era desenat un cerc straniu, cu raze scurte de jur-împrejur, ca tonsura călugărului Tuck¹⁴ privită de sus, înăuntrul căruia se aflau inițialele W.P. și un singur cuvânt:

Blacklands

Steven nu putu să mănânce. Nu își închipuise niciodată că ar fi posibil așa ceva. Nu putea nu pentru că nu îi era foame, ci pentru că i se învărteau atâtea prin minte, încât gândurile i se revărsau și îi astupau gura, răspândindu-se apoi în jos, pe gât, în piept și până în măruntaie, un râu învolburat, plin de vârtejuri de speranță și vântori albe de frică, iar mâncarea pur și simplu nu mai avea loc.

Primul gând, la vederea indicațiilor lui Avery, fu cât de repede dăduse uitării căutările sale. Întoarcerea unchiului Jude, răzoarele cu legume, Lewis, batonul Mars original. Aceste lucruri, aceste lucruri firești, îl alungaseră pe unchiul Billy din rândul preocupărilor sale de zi cu zi și îl împinseseră într-un ungher îndepărtat al minții.

Dar vederea îl făcu pe unchiul Billy să țâșnească din nou la suprafață, într-un șuvoi de vină și de noi așteptări.

Într-o clipită, se simți reînviat, plin de ambiție.

Nu țină minte să se fi spălat, îmbrăcat sau spălat pe dinți, dar trebuie să se fi întâmplat toate astea, pentru că, la micul dejun, nimeni nu ridicase din sprânceană.

Davey arăta jalnic. Mama sa tăie pâinea cu o mână sigură și fără să scoată un cuvânt, iar buni erau neobișnuiți de tăcuți cu privire la viața amoroasă a fiicei sale. Dar Steven observă toate aceste lucruri în cel mai îndepărtat și detașat mod cu putință.

Știu unde este îngropat unchiul Billy!

I se păru că țipase, când buni îl fixă cu niște ochi goi.

– Dă-i untul fratelui tău.

Steven îi dădu untul și fu cuprins de certitudinea că altcineva înaintea lui avea să-l găsească pe unchiul Billy.

Acum, că avea harta de la Avery, părea așa de evident! Blacklands, câmpia întunecată! Bineînțeles! Atât de aproape încât mai că o vedea de la fereastra dormitorului său!

Până și Lewis își dăduse seama. „Când vin să te ajut data viitoare, sap la Blacklands...”

De ce n-ar fi putut și altcineva să se prindă?

Cineva care nu trebuia să se ducă astăzi la școală?

Cineva care ar fi reușit să-i dea de capăt înaintea sa?

Cineva care avea să profite de această oportunitate și a cărui viață ar fi fost complet schimbată în urma descoperirii, în timp ce el ar fi rămas prins în capcană pentru totdeauna, între buni, mama sa și camera scufundată în umbră, în care urina sa lăsase o pată pe covor. Steven îngheță și simți un gol în stomac, iar tot ce avea înăuntru i se precipită spre gât și vintre.

Se ridică de la masă, târșâind scaunul pe podea.

– Unde te duci?

– La școală.

– N-ai mâncat.

– Nu mi-e foame.

Lettie părea gata să izbucnească. Îi strânse furioasă sendvișurile și le trânti în caserola pentru prânz, fără să mai pună nici un baton de ciocolată.

Lui Steven nu-i păsa. Batoanele de ciocolată erau pentru copii, iar astăzi el avea să-și depășească această condiție. Poate că nu știa cum stă treaba cu sexul și cu relațiile, dar spera ca, până la căderea nopții, familia lui să se reîntregească, din toate frânturile acelea care-l nelinișteau și îl întristau.

Steven se uită pe furiș, rând pe rând, la mama sa, la Davey și la buni, care habar n-aveau că viețile lor erau pe cale să se schimbe atât de mult.

Dădu să plece. Făcu doi pași înapoi, auzi vocea tăioasă a mamei sale:

– Așteaptă-l și pe fratele tău.

Și astfel, în loc să sape pentru a dezgropa cadavrul unui băiat, Steven fu nevoit să îl aștepte pe fratele său ca să îl ducă la școală și să intre la ora de istorie, la care domnul Lovejoy îi puse să deseneze secțiuni transversale în piramide, din care să reiasă modalitățile secrete și tenebroase pe care le folosiseră egiptenii pentru a se asigura că strămoșii lor rămân nedescoperiți și nederanjați mii de ani.

Steven nu învățase încă lecția ironiei, dar de data asta nu ar fi avut cum să îi scape, când îi ieșea atât de ostentativ în cale și îl plesnea parcă peste față.

Îi venise să urle toată ziua.

CAPITOLUL 34

Brațul lui Arnold Avery sângeră mai toată ziua de vineri.

Din când în când se simțea amețit, dar nu știa sigur dacă era din cauză că pierdea sânge sau din cauza scăderii glicemiei după tarteles cu cireșe.

Mersese până se făcuse întuneric, joi noaptea, după care încercase să doarmă, dar nu putuse să închidă un ochi din pricina frigului. După o oră în care stătuse chircit, cu dinții clănțănindu-i în gură și înfășurat în cardiganul verde, Avery se ridicase și continuase să meargă pe întuneric. Înaintase încet, dar cel puțin nu se opri.

Se putea și mai rău, se gândise el. Putea să plouă.

Mersul îi făcuse bine. Trebuia să ajungă în Exmoor înaintea cărții poștale. Gândul că S.L. l-ar putea găsi pe W.P. îi dădu o senzație de agitație și de greață.

În primele ore ale dimineții de vineri, cam în timp ce unchiul Jude își lua cheile de la camion și pleca în liniște ca să nu-i trezească pe Steven și pe Davey, Arnold Avery ajunsese la Tavistock și furase o mașină.

Fuse surprinzător de ușor.

Găsise mai multe mașini parcate, cu portierele deschise, pe aleile din fața mai multor case. *Ăsta da sat*, se gândise, în timp ce scotocea înăuntru lor și prin torpedouri.

Pe o alee era parcat un BMW, în spatele unui Nissan mic și roșu. Nissanul avea cheile sub apărătoarea de soare. Mașina porni la primul contact și, pentru că BMW-ul bloca ieșirea cu spatele, Avery o tăie peste peluza din fața casei, prin gard.

În câteva secunde conducea spre nord, cocoșat ca un păianjen peste volan, pe scaunul ajustat pentru o femeie foarte mică de statură, lovind cu genunchii de bord și cu inima bubuindu-i în ritmul motorului pe care, din cauza panicii, nu-l scoase din viteza a treia.

Opri într-un refugiu, așeză scaunul într-o poziție mai confortabilă și căută prin mașină. Pe bancheta din spate era o carte ilustrată pentru copii, *Ciudatul și minunatul urs marsupial*, și o cutie cu șervețele. În portbagaj era o trusă de unelte, o frânghie și o pungă de plastic cu reviste pentru femei. Scoase revistele din pungă și puse funia și levierul pentru roți înăuntru. Aproape că închise portbagajul, apoi se răzgândi, se aplecă și scoase un număr din revista Cosmopolitan. Era posibil să aibă mult de așteptat.

În timp ce lăsa capacul portbagajului în jos, îl cuprinsesă amețea și

oboseala. Făcu un efort uriaș să se urce înapoi în mașină și să bage cheile în contact, dar până la urmă reuși. Ieși cu Nissanul pe drumul principal, străbătu o serie de străduțe, la întâmplare, și opri pe un teren viran, în spatele unui gard viu.

Se târî pe bancheta din spate și se culcă.

Când se trezi, era deja după-amiază târziu, dar se simțea mult mai bine.

Brațul încă îl mai înjunghia, dar nu mai sângera deloc. Mâneca bluzei i se lipise de umăr, dar se hotărî să o lase în pace.

Bău multă apă, mănă un sendviș cu brânză și roșii și se ușură în gardul viu, abandonându-se în briza ușoară a după-amiezii, care-i mângâia sexul. Simțea gustul libertății.

Revigorat, o porni din nou la drum, de această dată triumfând asupra capriciilor cutiei de viteze a Nissanului Micra. Fără zgomotul ascuțit al motorului suprasolicitat, ritmul inimii sale încetini până la punctul în care putea gândi din nou limpede.

Încercă să nu se gândească la ceea ce îi rezerva viitorul apropiat. Era prea tulburător. Prea incitant.

În schimb, încercă să se concentreze asupra șofatului, asupra mirosului gardurilor vii care fluturau din când în când prin dreptul geamului pasagerului, asupra benzii negre și netede a asfaltului, care scotea la iveală priveliști uitate la fiecare colț.

Era destul de excitant.

Pentru moment.

CAPITOLUL 35

Sâmbăta răsări atât de calmă și învăluită în ceață, încât înăbuși orice sunet.

Steven era treaz. Se trezise de ore întregi.

Se simțea rău. Se simțea fericit. Simțea fluturi în stomac și furișături în genunchi, care-i făceau picioarele să tresară, ca și cum ar fi vrut s-o rupă la fugă. Fără oprire, spre Blacklands, să revendice corpul unchiului său Billy.

I se făcu rău din nou, de data asta suficient de rău cât să se ducă să se aplece peste vasul toaletei și să icnească puțin. Nimic. Scurpă în vas, dar nu trase apa ca să nu trezească pe cineva.

Se îmbracă în hainele sale preferate. Deși cei mai buni ciorapi erau distruși, nu se îndurase să îi arunce, dar restul hainelor erau în perfectă stare. Jeanșii Levi's cumpărați de mama sa la mâna a doua, și ei de un albastru-închis, pentru că nu îi purtase prea mult, și tricoul în roșul echipei Liverpool, cu numărul opt pe spate și numele său, cu alb, deasupra. Îl primise cadou de ziua sa, cu doi ani în urmă. Buni îl cumpăraseră, iar mama sa plătitese zece lire pentru imprimare când fuseseră la Barnstaple, două lire pentru fiecare literă. Ea spusese în glumă că aveau noroc că nu-i cheamă Lambinovski, iar ei izbucniseră în râs, chiar și Davey care habar n-avea de ce râdea.

În timp ce se îmbrăca, Steven recunoscuse în sinea lui, ușor jenat, că acestea erau hainele în care voia să fie fotografiat de cei de la ziare, când avea să-și dezvăluie descoperirea.

Așa voia să arate pentru posteritate.

Se uită pe fereastră. Era ceață, dar putea să pună pariu că în spatele ei strălucea soarele. Până spre mijlocul dimineții, toată pâcla avea să se risipească. Probabil. Pentru orice eventualitate, își legă în jurul mijlocului mâncile noului său hanorac cumpărat din târg, direct din portbagajul unei mașini. *În mlaștină nu știi niciodată la ce să te aștepti.*

Jos, își făcu un sendviș cu gem de zmeură, apoi curăță bine totul. Își puse sendvișul și sticla cu apă în buzunarele hanoracului și le simți legănându-se pe coapse.

Afară, în grădină, aerul era greu, alb și nemișcat. Auzi dușul domnului Randall și, părând mai aproape decât era, pe doamna Hocking cântând ceva, încet și fals. Sunetul era înăbușit de umiditatea aerului, dar ajungea cu

ușurință până la el, peste gardurile vii și arbuștii celor cinci grădini care-i despărteau.

Când o luă, cazmaua răcăi betonul și scoase un zăngănit sonor în aerul nemișcat.

Steven plănuise să ia cazmaua și să plece, dar nu se putu abține și înaintă spre răzoare. Mergând prin grădină, se întristă la gândul că unchiul Jude plecase, dar când ajunsese acolo, se simți mai bine. Doar acum câteva zile, reparaseră stricăciunile și făcuseră o treabă bună. Văzu pașii unchiului Jude pe marginea răzoarelor și urmele degetelor lui acolo unde presase pământul negru la loc peste răsadurile salvate. Urmele unchiului Jude erau tot acolo, chiar dacă el plecase.

Steven simți dovada trădării lui Lewis zăbovind acum doar în inima sa. Aruncă instinctiv o privire spre casa lui Lewis, unde era fereastra dormitorului său, și zări o mișcare, ca și cum cineva s-ar fi retras rapid în spatele reflexiei întunecate a geamului. Lewis? Poate. Ceața era înșelătoare. Steven se uită, dar nu mai zări nici o mișcare. Își puse cazmaua pe umăr, cu ușurința unui soldat încercat și porni în misiune.

În timp ce trecu prin casă, o auzi pe buni foindu-se sus – tusea reținută pe care încerca să o înăbușe în mâinile ei bătrâne, scârțâitul parchetului sub pașii săi ușor târșâiți. Gândul că o lăsa așa, cum era de când o cunoștea, și că avea să se întoarcă la cineva nou și minunat îl făcu, din nou, să ardă de nerăbdare ca totul să se termine cât mai repede.

Atent să nu lovească ceva cu cazmaua, Steven ieși din casă și trase încet ușa după el.

Aproape că ajunse la pârleaz, când Lewis îl prinse din urmă.

Pentru că Lewis abia mai respira, iar Steven nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i spună, se priviră câteva secunde în tăcere, ușor jenați de ciudățenia situației.

Apoi Lewis se uită la cazma.

– Vrei o mână de ajutor?

O parte din el ar fi vrut să strige „Nu!” cât mai clar și mai răspicat.

– Nu știam că te dai în vânt după săpat, rosti, în cele din urmă.

Lewis roși și mai mult, din vârful urechilor, până sub gulerul tricoului. Pentru Steven era ca și cum Lewis ar fi recunoscut totul și și-ar fi cerut scuze, iar el le acceptă cu o simplă ridicare din umeri.

– Ai luat ceva de mâncare?

Lewis aprobă energic din cap și scoase o pungă din buzunarul pantalonilor săi impermeabili. Era înfășurată în jurul unui obiect pătrășos, probabil un sandwich. Steven nu întrebă cu ce era, iar Lewis nu se oferă să-i spună. Înțeleseseră amândoi că trebuiau să facă un efort ca să fie din nou ca înainte.

– OK, atunci.

Steven trecu pârleazul, alunecos din cauza ceții, iar Lewis îl urmă.

Promisiunea zorilor pălea, în timp ce băieții trudeau să urce dealul spre mlaștină. La nici cincizeci de metri deasupra satului ieșiră puțin din ceață, după care îi învălui din nou, târâtă de briza ușoară din largul mării.

Nu era rău. Steven estima că se vedea la vreo opt-zece metri în față. Își dădea seama că, dincolo de ceață, aerul era cald. Fusesse un anotimp neobișnuit de blând, iar orzul sălbatic și buruienile înfloreau în șuvoaie galbene și mov.

Lewis nu se obosi să-și pună sendvișul la loc după ce i-l arătă lui Steven, ci mănca rapid jumătatea bună. După care înfășură la loc cealaltă jumătate, cu grijă.

Două sute de metri mai sus, pe cărare, o mănca și pe aceasta.

La răspântie, Steven făcu la stânga, spre spatele caselor, în loc să o ia la dreapta, ca de obicei, iar Lewis vorbi pentru prima dată de când săriseră pârleazul.

– Unde te duci?

– La Blacklands.

– De ce?

– Să sap.

– Ți-am...

Lewis își mușcă buza, dar continuarea – „spus eu“ – plutea în aerul umed. Nu conta. Steven aprecie efortul de voință pe care-l făcuse Lewis ca să-și înghită înțepătura. Merseră în continuare, în timp ce se lumina, iar păsările șovăitoare se hotărâră în sfârșit să se reunească în corul din zori.

În timp ce se apropiau de câmpia întunecată, Steven revăzu în minte cartea poștală. O avea în buzunarul de la spate, dar nu voia să o scoată de față cu Lewis, ca să nu fie nevoit să-i dea explicații.

Știa de la geografie ce înseamnă simbolul tonsurii călugărului Tuck: o ridicătură în pământ. Și mai știa exact și unde era ridicătura. Aducea mult de tot cu tumulii de pe Dunkery Beacon. Atât de aproape de casă. Gândul acela îl făcu pe Steven să se oprească și să se uite înapoi, în jos, spre Shipcott. Era tot invizibil, învăluit în ceață, pretutindeni în jur.

După alte cincisprezece minute, ajunseră la tumulul din Blacklands, iar Steven se întoarse din nou și se uită în josul mlaștinii, spre locul unde știa că se întinde satul.

– De ce te tot oprești?

Steven nu îi răspunse lui Lewis. Se uită în sus spre tumul, ca să își amintească harta și poziția inițialelor pe care ceruse cu atâta disperare să o afle.

O luă în zigzag, prin iarba neagră. Lewis îl urmă. Florile erau pline de rouă, iar în câteva secunde, pantalonii lor erau fleșcă.

Lewis începu să tremure. Steven se opri și se orientă.

Aici. Cam pe-aici.

Lui Steven nici nu îi venea să creadă că, după atâția ani de săpături la nimereală, era pe cale să se aplece și să își înceapă misiunea având o idee clară în minte, pe baza informațiilor secrete pe care le obținuse. Desigur că tot mai rămânea de scotocit o ditamai porțiunea de pământ, probabil cam o jumătate de acru, dar, în comparație cu întregul Exmoor, era o nimica toată. Acela era locul. Undeva, acolo, Arnold Avery îl îngropase pe unchiul pe care el nu îl cunoscuse niciodată, dar pe care îl căutase atâta timp. Nu îi păsa cât de mult timp îi luase. Nimic nu îl va împiedica să îl înapoieze pe unchiul Billy familiei sale.

Depart de a-l entuziasma și de a-l face să se simtă triumfător, gândul reușitei îl copleșea de tristețe. Privi în jos, încă o dată, prin marea de ceață, și știa că pe o zi senină ar fi putut să își vadă casa. Unchiul Billy fusese îngropat la o aruncătură de băț de casă. Mama lui, care privise la televizor căutătorii cercetând kilometri întregi de iarbă neagră și orz sălbatic, ar fi putut să se uite pe fereastra dormitorului și să vadă mormântul fiului ei.

Steven se cutremură și se întoarse cu spatele la Shipcott.

– Ți-e frig?

– Neee...

– Atunci, unde săpăm?

– Cred că aici.

Steven se roti încet, încercând să aleagă un loc, și se opri, paralizat.

Dintr-un petic de iarbă, la nici șase metri depărtare, un bărbat privea.

Steven tresări de uimire.

Înainte ca fiorul să treacă, simți că i se taie răsuflarea de spaimă, în momentul în care îl recunosc pe Arnold Avery.

CAPITOLUL 36

Avery ajunsese în Shipcott imediat după ora cinci.

Spre deosebire de Bideford, Barnstaple și South Molton, Shipcott nu se schimbase aproape deloc. Nu avea drumuri nou asfaltate, senzori giratorii sau sisteme cu sens unic. În Barnstaple pierduse aproape jumătate de noapte ca să ocolească și să dea cu spatele de zeci de ori, în diferite direcții, pentru a ajunge în centru.

Într-un final, se opri se la un chioșc de ziare, își pusese cardiganul verde ca să ascundă sângele de pe mânecă, cumpărase *Daily Mirror* și întrebase pe unde s-o ia.

Apoi se întorsese la mașină și se holbase la poza de pe prima pagină, sub titlul scris cu litere de-o șchioapă: UCIGAȘ DE COPII EVADAT. Fotografia era o chestie mică și neclară pe care o văzuse atașată la dosarul doctorului Leaver. Chiar doctorul Leaver o făcuse la prima lor ședință și foarte bine că alesese psihiatria, pentru că talentul său fotografic lăsa mult de dorit.

Nu era pentru prima dată când Arnold Avery îi mulțumea lui Dumnezeu pentru incompetența altora, dar simți un junghi. Să-și fi ratat șansa? Dacă era pe prima pagină astăzi, trebuie să fi fost și ieri? Poate că S.L. știa că scăpase de la închisoare și fusese avertizat să nu iasă din casă.

Își înăbuși disperarea pe care i-o provocă acest gând și se privi în retrovizor. Abia dacă semăna cu personajul din fotografia de pe prima pagină a ziarului și, chiar dacă ar fi arătat la fel, cei mai mulți oameni oricum nu ar fi observat. Avery își aminti toate ocaziile din trecut în care ar fi putut fi oprit doar dacă oamenii ar fi căscat bine ochii, ar fi făcut conexiuni, ar fi avut încredere în instinctul lor.

Nimeni nu o făcuse. Uneori, se simțise invizibil.

Trase la o benzinărie, pentru că nu mai avea combustibil aproape deloc, după ce rătăcise ore întregi prin hățișul de drumuri nou construite din Devon. În timp ce se luptă cu butoanele, furtunurile și opțiunile din ce în ce mai stupide, pregăti o poveste, hotărât să se dea drept francez. Dar băiatul cu ochii împăienjeniți de somn de la ghișeu abia dacă se uită la el, scutindu-l de corvoada zâmbetelor și a accentelor false.

Odată ajuns în Shipcott, știu exact unde să se ducă.

Trecu pe lângă magazinul domnului Jacoby și observă că acum era un magazin Spar. *A ajuns globalizarea în Exmoor*, se gândise, schițând un

zâmbet pieziș. Magazinul încă nu se deschisese, iar afară zăceau teancuri de ziare legate, așteptând să fie sortate și vândute, pentru ca locuitorii din Shipcott să-i poată privi figura neclară și să știe să se ferească de el.

Conduse prin satul adormit. Când viră într-o fundătură, observă că se afla pe Barnstaple Road, iar inima începu să-i bubuie și încetini imediat ca să cerceteze casele, ale căror nuanțe erau distorsionate de lumina felinarelor stradale în tonuri de oranj, contrastând cu griul mohorât al zorilor.

Numărul 109... 110... 111.

Avery opri mașina, fără să se sinchisească să o tragă lângă bordură și se holbă la casa unde locuia S.L.

Cu mulți ani în urmă, jucase o partidă de poker. Nu prea știa ce face, dar îi era teamă să nu piardă și să se facă de râs. Însă abia după ce ridicase o pereche de ași și văzuse alți doi aruncați pe masă, începuse să tremure. Așa își dădu seama că tremurul care-i cuprindea acum, încetul cu încetul, mâinile, umerii, obrații și buzele era un lucru bun. Avea o mână imbatabilă.

În timp ce motorul torcea încet, Avery privea cu atenție spre ferestrele întunecate ale casei sărăcăcioase și și-l imagină pe S.L. dormind înăuntru, își închipui cum urcă scările, cum deschide fără zgomot ușa fiecărui dormitor și îi privește pe fiecare în parte până îl găsește pe S.L. întins pe pat, liniștit, plâpând și în voia sa...

Avery își alungă fantezia aceea din minte și reveni cu picioarele pe pământ. Era prea aproape de realitate ca să își irosească energia cu speculații. Dacă cel mai rău scenariu se adeverea și ajunsese prea târziu, atunci poate că va fi nevoit să se întoarcă la numărul 111, pe Barnstaple Road, și să riște. Dar pentru moment... Spectrul neglijenței care îi curmase distracția preferată se deschise mare și amenințător asupra lui Avery și îl ținut la volan, pentru că altfel s-ar fi furișat peste bordură și pavajul îngust, printr-o fereastră neîncuiată...

Acea neglijență îl bântuise timp de opt ani.

Nu avea să repete greșeala.

Lăsă rapid satul în urmă și o apucă pe o cale de acces desfundată spre o fermă, la câteva sute de metri în afară. Arbuștii crescuseră atât de mult, încât trecuse de trei ori pe lângă tunelul de gard viu până să-l observe și să cotească înăuntru. Mașina se zgâlțâi toată și hurui prin iarbă și prin gropi, iar vopseaua de pe capotă scârțâia, zgâriată de rugi și de crăci.

Când nu mai putu înainta, Avery ieși din mașină cu plasa nouă cu provizii, în care aruncase o sticlă cu apă și câteva sendvișuri, și o luă prin mlaștină în sus.

Fu copleșit instantaneu de mirosul dulce al ierbii negre încărcate de rouă și de amintirea trupului moale al unui băiat în brațele sale. Asaltul pe două fronturi îl slei de vlagă într-o clipă, din cauza excitării, și fu nevoit să se aplece în față și să-și pună mâinile pe genunchi, până își recăpătă suflul.

Trebuia să rămână concentrat. Avery nu își făcea iluzii despre viitorul său. Știa că nu putea să scape pentru mult timp, mai ales după ceea ce plănuise să facă. După atâta muncă și atâta așteptare pentru eliberarea sa condiționată legitimă, nu avea experiența necesară și nici dorința de a duce o viață de fugă. Când se va încheia, viața sa va fi efectiv terminată. Acum, singurul său obiectiv era să își păstreze sângele-rece suficient de mult încât să obțină totul de la libertatea sa efemeră.

Simți cum patima se domolea, iar el începea să-și recapete, încetul cu încetul, controlul. Știa că va trebui să fie atent. Fiorul mlaștinii, singur, era aproape copleșitor. Având în vedere tot ceea ce avea să urmeze și posibilitățile care îl așteptau, doar efortul de a rămâne calm îl făcu pe Avery să-l treacă toate sudorile. Brațul îl furnică și îl duru în locul în care șanțul misterios îi despicase carnea și simți o amețeală, dar hotărî să nu dea importanță. Se gândi că arăta mai rău decât părea și că nu-i păsa dacă se înșela sau nu. Oricum nu avea să-l oprească. Nimic nu l-ar fi putut opri.

Porni din nou la deal. Gândurile i se izbeau de pereții ca de sticlă ai unui ungher întunecat al minții, disperată să fie eliberată și strigându-și neputința. Avery era aproape asurzit de zarvă. Inspiră adânc și începu să numere descrescător de la o mie înapoi.

982... 981... 980... 989...

Se opri și o luă de la capăt.

Concentrându-se la ordinea numerelor, Avery reuși să se controleze tot drumul până la Blacklands.

Găsi cu ușurință tumulul.

În vale, jos, era ceață, ascunzând Shipcottul, dar acolo, sus, aerul era limpede și în curând avea să se crape de ziuă.

Ultimele rămășițe ale nopții se topiră și lăsară un cer spălăcit și curat, pe care soarele își croia drum alene la orizont.

Avery se cățăra în vârful tumulului și se uită în jos.

Patima îl copleșea. Își încleștă pumnii și îi apăsă pe coapse ca să mai rămână lucid o clipă.

Nu fusese sigur că ar fi putut să o facă.

Începu să geamă și își mușcă buza. Simți că se sufocă, în timp ce inima îi bubuia puternic în urechi și în tâmpile.

Aici. Se află chiar aici. Un loc în care crezuse că poate nu va mai ajunge niciodată. Meritase așteptarea. Dacă s-ar fi năpustit pe el acum și l-ar fi târât din mlaștină pe un pat în flăcări, tot ar fi meritat, fie și numai ca să stea acolo și să miroasă iarba neagră înrourată și pământul jilav de sub ea.

Avery simți gustul de sânge care i se prelingea în gură. Nu știa cum să-și înfrâneze patima, dar știa că trebuie să o facă. Își dorea ca acea senzație să dureze atât cât i-ar putea el rezista. Știa că putea fi și mai intensă, dacă ar fi fost foarte, foarte norocos.

Dar acum trebuia să țină lucrurile sub control. Trebuia să-și vină în fire.

Strânse din ochi ca să își șteargă din minte imaginea copleșitoare.

Nu o da în bară.

Nu o da în bară.

Nu o da în bară.

Gemând, asudând și tremurând din pricina efortului, Avery puse din nou stăpânire pe Exmoor și pe corpul său.

Gemetele i se stinseră ușor și încetă să mai tragă cu greutate fiecare gură de aer în piept, iar pumnii i se descleștară, lăsându-i în palme tăieturi în semilună, ca niște stigmatе mici.

Simți aerul zorilor care-l oțelea și-l umplea de viață. Soarele îl făcu să tremure cu gândul la ceea ce avea să urmeze, în vreme ce o ciocârlie își cânta primele triluri.

Când deschise ochii, se simți ca un zeu.

Calm. Plin de răbdare. Cu autocontrol.

Puternic. Răzbunător.

Întinse o pungă de plastic pe un petic de iarbă și se așeză liniștit, simțind mlaștina îmbrățișându-l ca pe un vechi amant.

O oră mai târziu, când băieții urcară spre el prin ceață, Avery lăcrimă din pricina frumuseții pure a scenei care se desfășura înaintea ochilor lui.

Erau ca niște îngeri care apăreau dintr-un nor, pentru ca el să-i poată primi în paradis.

CAPITOLUL 37

– Salut, spuse Lewis.

– Salut, răspunse Arnold Avery, criminalul în serie.

Steven nu zise nimic. Ce ar fi putut să zică? *Hei, Lewis, nu vorbi cu el, că l-a omorât pe unchiul Billy...*

Orice ar fi spus în acel moment ar fi impus atâtea explicații și atâtea întrebări din partea lui Lewis, încât Steven s-ar fi pierdut cu firea. Iar ceva îi spunea că acesta era un moment în viața sa în care gândirea limpede avea să fie un lucru esențial.

Aproape că se trădase, dar își întorsese privirea peste iarba neagră la timp, înainte ca Avery să-i observe șocul și spaima.

Acum, în timp ce se uita la mlaștină și nu vedea nimic altceva decât imaginea copiilor morți din ziar, mintea lui Steven se învârtea în gol. Ceva nu se potrivea. Cum se putea așa ceva? Era imposibil. Arnold Avery era în închisoare, nu aici. Aici trebuia să fie *Steven*, nu *Avery*. În minte i se învâlmășiseră o sumedenie de scenarii cu mult mai nebunești, dar nu și cel mai simplu, al evadării: un vis, o halucinație indusă de droguri, o sosie de la Hollywood, o farsă într-o emisiune de televiziune, pentru a le surprinde băieților reacția față de cel mai înspăimântător coșmar al lor. Îi luă o jumătate de secundă, cât o jumătate de viață de om, până să se gândească la evadare și să se simtă cuprins de neliniște. Era cel mai rău.

Treptat, valul sălbatic de adrenalină scăzu până la un nivel la care simțea că-l poate gestiona. Respirația îi era tot nesigură, dar cel puțin nu mai simțea că este pe cale să se prăbușească. Trase cu ochiul înapoi spre Avery. Cu siguranță, el era. Ar fi vrut să se fi înșelat, dar acum era sigur. Steven se gândi că împrejurările și momentul îl determinaseră să-l recunoască pe criminal, chiar dacă Avery era ultima persoană pe care se aștepta să o vadă.

Totuși, avea un avantaj. Avery nu îl cunoștea pe Steven și, ca atare, nu avea nici un motiv să creadă că Steven l-ar cunoaște pe el. Dacă voia să păstreze acest avantaj, trebuia să se comporte normal.

Inspirând adânc și înfiorându-se, Steven întoarse capul și înfruntă realitatea brută a bărbatului care se afla în viața sa de atât de mult timp, așezat acum ceva mai încolo de ei, pe un petic de iarbă, cu brațele rezemate cu nonșalanță pe genunchi, cu pantalonii ridicați deasupra ghetelor negre de muncă, suficient cât să-i poată vedea ciorapii albaștri și ieftini din bumbac.

Se uită fix la ciorapii lui Avery și fu cuprins de un sentiment ciudat de mirare.

Ciorapii erau atât de normali. Atât de obișnuiți. Cum putea cineva care își pune ciorapi în picioare dimineața să fie un criminal în serie? Ciorapii erau amuzanți. Mănuși pentru picioare, asta erau ciorapii. Cum ar fi putut oricine care purta ciorapi să fie o amenințare pentru sine sau pentru altcineva?

Steven își dădu seama că amândoi se uită cum se holbează la ciorapii lui Avery. Lewis părea derutat, iar Avery îl privea amuzat, cu o sprânceană ridicată, ca și cum ei doi ar fi împărtășit un secret.

Și chiar așa și era, desigur.

Steven roși. Trebuia să se poarte *normal*. Dacă Avery ar fi bănuțit măcar că știa cine era...

Steven nu-și duse gândul până la capăt. Era prea înfricoșător.

Tăcerea era un lucru natural între ei. Avery era obișnuit cu tăcerea, în timp ce lui Steven nu-i venea să tulbure liniștea până când nu își făcea o idee despre ceea ce ar putea spune.

Astfel, lui Lewis nu-i rămase altceva de făcut decât să preia conducerea, ca întotdeauna.

– Frumoasă zi.

Expresia favorită a excursioniștilor.

Avery încuviință din cap.

– Până acum.

Steven tresări, iar Lewis se încruntă la el, ca și cum i-ar fi reproșat că nu-l susține.

– Noi am venit să săpăm, continuă Lewis, proptindu-și bărbia de cazmaua lui Steven.

– O, da? Întrebă Avery, cu răceală. Pentru ce?

Lewis se băgase singur la colț. În oricare altă zi i-ar fi spus străinului, se gândi Steven. I-ar fi divulgat secretul și apoi i-ar fi urmărit reacția. Dacă i-ar fi inspirat venerație, Lewis și-ar fi asumat meritul pentru operațiunea comună. Dacă i-ar fi inspirat dezgust, Lewis și-ar fi dat ochii peste cap și ar fi arătat cu degetul spre Steven.

Dar pentru că erau pentru prima dată împreună după incidentul cu răsadurile și pentru că în relația lor avusese loc o schimbare ciudată despre care nu vorbisera încă, Lewis păru că nu știe dacă ar trebui să dezvăluie sau nu adevărata lor misiune.

Lewis se uită la Steven și fu surprins să vadă că era chiar mai palid decât de obicei. Steven părea bolnav. Cu toate acestea, preluă conversația:

– Orhidee.

Avery se mulțumi să ridice din nou din sprâncene. De această dată,

Lewis aproape că îl imită. Steven se făcu că nu vede.

– Le vindem la centrul pentru grădinărit.

Avery îl scrută atent cu privirea.

– Nu e ilegal?

– Ba da.

Lewis îi aruncă o privire îngrijorată lui Steven, apoi bărbatului, dar acesta nu părea prea tulburat de destăinuire.

De fapt, ridică din umeri și schiță un zâmbet, arătându-și scurt vârfurile dinților proeminenți, înainte de a fi acoperiți la loc de buzele de un roșu aprins.

– Bun, zise el.

Urmă altă tăcere stânjenitoare.

– Există vreuna prin apropiere?

– Vreo ce? Întrebă Lewis.

– Vreo... Avery tuși politicos, ducând mâna la gură. Vreo orhidee.

Lewis îl săgetă cu privirea pe Steven. El îi băgase în asta, el să-i scoată.

– Nu, răspunse Steven, cercetând pământul. Ar trebui să plecăm.

– Nu.

Amândoi se uitară spre bărbat. Lui Lewis i se păru că este ciudat să spui „Nu“ în acest fel. Cei mai mulți oameni cu care te întâlneai în mlaștină abia așteptau să pleci, să dispari și să le redai iluzia splendidei lor izolări. Dar bărbatul acesta spusese „Nu“ ca și cum într-adevăr nu și-ar fi dorit ca ei să plece.

Lewis nu era un băiat sensibil, dar simțea conturându-se o neliniște vagă, care-i spunea că ceva nu era tocmai în regulă.

Arnold Avery îl recunoscuse dintr-o privire pe S.L., după imaginea lui neclară din fotografie.

Acum S.L. stătea în fața sa, cu hanoracul legat în jurul mijlocului său subțire, cu mâinile slăbănoage ieșindu-i din tricoul roșu, părul negru tăiat ca vai de lume și ușor adus de spate.

Pe spatele tricoului scria LAMB15. Numele băiatului era S. Lamb.

Trebuie să se abțină să nu izbucnească în râs.

Acum S. Lamb și prietenul său mai robust îl priveau amândoi, pentru că avusese acea reacție stupidă care cerea atenție.

Îl străfulgeră amintirea lui Mason Dingle și a țipătului copilului. Avery se muștră, furios, dar reuși să nu o arate.

Trebuia să fie atent. Erau doi. S. Lamb avea o cazma pe umăr. Erau mai mari decât majoritatea celorlalți. Mai mari decât își amintea el că sunt copiii de obicei. Doar a spus „Nu“ și l-au privit amândoi surprinși.

Trebuia să fie atent.

Trebuia să zâmbească.

Așa și făcu, și văzu fața băiatului mai plinuț luminându-se imediat. Nu era neatrăgător.

S. Lamb îi aruncă o privire, dar părea la fel de îngrijorat. *De înțeles*, se gândi Avery. Un băiat cuminte *trebuia* să se ferească de un bărbat ciudat, întâlnit întâmplător în mlaștină. Era mândru de suspiciunea fățișă a lui S.L. și parcă nu se mai simțea atât de prost pentru felul în care îl jucase băiatul. Cel puțin nu era un tâmpit.

– Îmi pare rău, spuse el. Numele meu este Tim.

Se uită insistent la băiatul mai solid, până când acesta cedă.

– Eu sunt Lewis. El este Steven.

– Îmi pare bine să vă cunosc.

Steven Lamb. Avery îndrăzni să-i arunce doar o privire scurtă și să dea din cap spre Steven Lamb, nu pentru că n-ar fi vrut să-i transmită telepatic imaginile din mintea sa – în care lui Steven Lamb îi ieșeau ochii din orbite de groază, în timp ce degetele sale se încleștau în jurul gâtului delicat al băiatului, iar sângele le clocotea amândurora în vine –, ci din alte motive, și anume imaginea unei anumite hărți, ușor, dar ironic modificate, cu inițialele S.L. alături pentru totdeauna de W.P.

– Am sendvișuri. Avery se întinse peste frânghie să le ia. Dacă vreți, adăugă pe un ton mai degajat.

Lewis voia.

Desigur.

Steven îl privi pe Lewis apropiindu-se de Arnold Avery. Când Lewis întinse mâna după sendviș, își țină răsuflarea. Strigătul i se opri în gât, în clipa în care mâna lui Lewis aproape că o atinse pe cea a lui Avery.

Nu se întâmplă nimic în afară de faptul că Lewis primi un sendviș. Steven răsuflă ușurat.

Avery se uită la el, întinzând alt sendviș.

Până aici. Trebuia să se hotărască. Să ia sendvișul criminalului sau să-și azvârle cazmaua, să se întoarcă și să o rupă la fugă înapoi spre acasă, la vale, de-a lungul mlaștinii.

Direct spre Barnstaple. Fără Lewis, ar fi putut să fugă. L-ar fi luat pe Avery prin surprindere și ar fi reușit să se distanțeze. Bărbatul era la cinci metri distanță și stătea așezat. Steven ar fi mâncat treizeci de metri înainte ca Avery s-o ia la fugă. Era rapid și, fără îndoială, frica l-ar fi făcut și mai rapid.

Dar Lewis? Lewis își mânca sendvișul primit. Dacă ar fi țipat scurt să-l avertizeze și i-ar fi întors apoi spatele, Lewis ar fi fost confuz. Nu ar fi fugit. Iar chiar dacă ar fi fugit, nu și-ar fi dat seama că fuge ca să își salveze viața. Gestul în sine de a o lua la fugă i-ar fi spus lui Avery că Steven îl

recunoscuse.

Chiar dacă Avery nu l-ar fi prins pe *el*, l-ar fi prins sigur pe Lewis. Iar Steven nu-l putea lăsa pe Lewis în mâinile unui criminal în serie.

Steven se simți vinovat și furios de propria prostie. Îl ademenise pe Avery într-o capcană și căzuse singur în ea. Acum era întru totul responsabil atât pentru siguranța lui Lewis, cât și pentru a sa.

Nu, fuga nu era o opțiune.

Așa că Steven făcu un efort de voință să își miște picioarele, să întindă mâna și să murmure apoi un „Mulțumesc“, în timp ce lua sendvișul din mâinile bărbatului despre care știa că plănuiește să-l omoare.

15 „Miel“, în lb. engl., în orig. (n.tr.)

CAPITOLUL 38

Era un sendviș cu brânză și roșii. Steven se strâmbă la prima mușcătură, dar o înghiți, nevoind să-l provoace pe Avery.

Lewis devenise vulnerabil acum, că mânca din nou. Îi povesti lui Avery câte ceva despre mlaștină ca să-l împace, deși nu știa prea bine pentru ce, iar Avery încuviința din cap, asculta și punea întrebări pertinente.

Steven era vag conștient că Lewis se simțea mândru de atenția pe care o primea de la Avery. Pe undeva, era scârbit de ușurința cu care Avery îl făcea pe Lewis să se relaxeze și să se deschidă în fața lui.

Dar, mai ales, era chinuit de mii de imagini fulgerătoare: cruci cu pix roșu pe o hartă, un singur fragment alb din dintele unei oi, stația spațială din piese Lego, în dormitorul albastru și întunecat, mirosul pământului, gustul său în gură, dintele mișcându-se în mandibula oii, fuga peste mlaștină, cu sufletul la gură, niște picioare zbatându-se prin fereastra deschisă a unei dube, buni așteptând la fereastră. Așteptând pentru totdeauna.

Aceasta fu imaginea care opri vârtejul nebunesc din mintea sa. Buni așteptându-i, pe Billy și pe el. Își dorise atât de mult să-i curme suferința, dar avea doar să i-o întetească. Arnold Avery îl va omorî, buni îi va aștepta pe amândoi pentru totdeauna, iar mama sa îi va lua loc bunicii la fereastră, așteptând la fel ca ea, chiar și după ce buni nu va mai fi.

Și Davey? Ce se va întâmpla cu Davey? Davey nu era obișnuit să nu fie băgat în seamă, dar așa se va întâmpla și nu va mai avea pe nimeni pe lume să îl iubească. Toți cei care îl iubeau aveau să dispară de pe fața pământului sau să fie ca și dispăruți.

Lui Steven i se făcu rău.

Dăduse de dracu'. La dracu'. Al dracu' de prost mai era. La dracu'.

Nu era un cuvânt suficient de rău pentru a-l descrie, dar se mulțumea cu el, deocamdată. Ce îl făcuse să creadă că ar fi fost în stare de așa ceva? Era atât de prost, încât merita să fie ucis, dar îi părea rău de buni, de mami, de Davey și de Lewis.

În acel moment își aminti pentru ce se afla acolo. De ce începuse totul. Și de ce nu putea să plece...

Oroarea adevărului îl făcu să se cutremure.

– Ți-e frig?

Steven tresări când auzi vocea lui Avery și își dădu seama că tremură.

– Mda.

Strângea sendvișul atât de tare în mână, încât degetele îi intraseră în pâine și simțea umezeala nesuferită a roșiei ca pe un mucus prelingându-i-se pe buricele degetelor.

– Vrei un pulover?

Avery își scoase cardiganul verde, iar Steven își dădu seama că se potrivea cu ochii lui spălăciți și stranii. Ultimii ochi în care privise unchiul Billy.

Se sufocă. Încercă din nou.

– Nu, reuși el să articuleze.

Avery îl privi cu răceală, iar Steven se uită la sendvișul boțit, simțind că-i iau foc obraji sub privirea scrutătoare a criminalului.

Cu coada ochiului, văzu mâna dreaptă a lui Avery ieșind de sub pulover și îndreptându-se spre el. I se făcu pielea de găină, după care simți atingerea ușoară a degetelor bărbatului pe obraz.

– Ai unt pe față.

I se făcu greață, râgâi ușor și își aminti că mâncase roșie.

Își aminti de chiloții de marți ai Iasminei Gregory.

Își aminti că ceea ce ziarurile numeau vag „fluide corporale“ îi producea aversiune lui Avery.

Tremurând din toate încheieturile și simțind că i se face greață, Steven își luă inima-n dinți și mușcă din sendviș.

Avery își retrase mâna și linse rapid untul de pe vârful degetului.

– Ce-ai pățit la braț?

Lewis se holba la sângele de pe mâneca zdrențuită a cămășii lui Avery, pe care o lăsase la vedere când își scosese cardiganul. Avery se uită în jos și simți din nou că i se face silă de el însuși. Era atât de neatent! Unde îi stătea mintea? Amintindu-și de braț, se simți amețit și obosit. Nu pierduse foarte mult sânge, dar acum, brațul îi zvâcnea mai puternic decât ieri. Poate că se infecta. Foarte mare ghinion. Chiar în momentul în care voia, mai bine zis, avea nevoie să atingă cea mai înaltă treaptă a jocului său, atât fizic, cât și mental. Iar acum, băiatul pistruiat se zgâia la el, curios pentru moment, deși Avery știa că de la acea curiozitate mai era un pas minuscul spre suspiciune, frică și fugă.

Sau doar o încercare de fugă.

Rânji în sinea lui, amintindu-și de o mulțime de asemenea încercări eșuate, și prinse putere.

– M-am agățat în niște sârmă când veneam încoace, îi răspunse Avery lui Lewis.

Lewis dădu încet din cap. Sendvișul îl făcuse să uite de neliniștea pe care i-o inspirase Avery, dar acum, că terminase de mâncat, creierul său se trezi și povestea cu sârma ghimpată nu i se păru tocmai sinceră. Nu în ultimul rând, în mlaștină nu exista sârmă ghimpată. Fermele dimprejur

aveau sârmă ghimpată, desigur, dar nu îi venea în minte nici un drum prin mlaștină unde să întâmpini alte obstacole în afară de vreo piatră sau de vreun trunchi de copac căzut.

Se ridică și își șterse mâinile de jeanși.

– Mulțumesc, prietene, spuse el. După care se uită la Steven. Ar trebui să plecăm.

Steven mesteca, detestând fiecare secundă, apoi înghiți, cu ochii în lacrimi.

– Pleacă tu, îi răspunse el.

– Ce?

– Pleacă tu, repetă el repede, înainte să-și piardă stăpânirea de sine. Eu rămân.

Lewis râse încurcat și se uită la Avery, care îl privea pe Steven cu o expresie ciudată pe față.

Steven era alb la față, cu ochii ațintiți asupra sendvișului. Lewis observă că tremura. Mai observă că sendvișul pe care îl mânca Steven avea felii de roșie în el. În timp ce-l privea, Steven luă altă îmbucătură și supse o bucată de roșie zemoasă în gură.

Ceva era în neregulă cu prietenul său.

– Haide, Steve! Râse din nou, dar sună atât de ciudat încât se opri brusc, lăsând loc unei tăceri încordate.

Fusese prea ocupat cu sendvișul, dar acum văzu că Avery ținea cardiganul verde în mâini, răsucindu-l și strângându-l atât de tare, încât i se albiseră articulațiile degetelor. Vagul său sentiment de neliniște se transformă într-un junghi în stomac.

– Hai, idiotule. Tre' să mă întorc acasă.

Nu era adevărat, desigur, dar Lewis simți brusc nevoia copleșitoare să fie acasă.

Steven azvârli cu ceea ce mai rămăsese din sendviș spre Lewis, lovindu-l în piept.

– Pleacă odată, băga-mi-aș, n-auzi! *Cară-te* dracu' de-aici!

Lewis îl privi surprins. Făcu un pas înapoi.

Steven se ridică tremurând și se apropie de el.

– Știu ce-ai făcut în grădină.

Lewis se făcu roșu ca racul.

– C... ce?

– Ce-ai auzit. Știu ce ai făcut. Acum, *cară-te*!

Steven îl împinse pe Lewis în piept cu coada cazmalei, trântindu-l pe spate, peste tumulul funerar. Apoi veni după el și îl împinse din nou. Lewis căzu pe o parte în iarba neagră, iar pe fața lui Steven se citi panica. Îl prinse pe Lewis de umăr, încercând să-l ridice și să-l împingă în același timp. Lewis se împiedică de două ori. Steven începu să țipe la el:

– Te urăsc! Te urăsc de moarte! Cară-te acasă! *Pleacă* odată!

În timp ce urla furios, Steven îl împrășca pe Lewis cu firimituri de sendviș și stropi de salivă. Băiatul se ridică în picioare, dar Steven veni iar spre el. De data asta, Lewis se feri și o rupse la fugă pe cărare, în jos.

– Ești nebun? țipă el la Steven. Ești sărit de pe fix?

Apoi se uită din nou la bărbat, ca și cum ar fi căutat sprijin.

– E nebun! țipă Lewis, dar bărbatul nici nu se uită la el.

Îl ținuta cu privirea pe Steven. Buzele de un roșu aprins îi dezveleau acum dinții albi și ascuțiți, într-o grimasă de concentrare. Mai mult decât atacul neașteptat al lui Steven, acea priveliște îl tulbură puternic pe Lewis și îl obligă să plece. Trebuia. Nu mai putea rămâne nici o secundă în plus. Îl cuprinse o spaimă primitivă și scoase un țipăt, ca și cum ar fi fost lovit, după care se întoarse și o rupse la fugă.

Steven se uită cum pleacă și i se păru că firul vieții i se destrămă și o ia în jos, pe potecă, după prietenul său, ca și cum i-ar fi fost legat de călcâi, iar din el nu mai rămânea decât pieptul ca o carcasă goală, cernită, și bucăți din blestemata de roșie plutindu-i nestingherite prin măruntaie.

Îl simți pe Avery care își târșăia pașii încet la vale, în spatele său, în timp ce iarba neagră și umedă îi lovea gleznele, pregătind un cuțit, o frânghie sau un pistol.

Îl trecu un fior și se întoarse suspinând.

Avery nu se clintise.

Se priviră un timp. Steven își șterse cu podul palmei lacrimile de spaimă, simțind cât de stranie fusese detașarea cu care se gândise că Avery le va atribui celei sale cu Lewis. Se simțea ca și cum mintea sa ar fi mers un pic prea departe și acum putea privi în perspectivă la ceea ce făcuse. Răceala acestui gest îl sperie și, cu toate acestea, îl acceptă, deși se simțea aproape ca și cum ar mai fi avut pe altcineva în minte, cineva care să ia hotărârile, iar acesta era singurul lucru care îl împiedica să se strângă ghem în iarba neagră și să facă pe el în timp ce aștepta inevitabilul.

– Ești OK?

Steven încuviință din cap, mușcându-și buza. Tăcerea se lăsă și mai grea.

Avery se ridică, își scutură pantalonii cu atenție și începu să coboare movila.

Steven văzu că are pantalonii uzi până la genunchi și își dădu seama că și ai lui erau la fel, reci și lipiți de glezne.

În el se dădea o luptă, ultimele fărâme de curaj zvâcneau, se zbăteau, îi țipau să se întoarcă și să o ia la fugă.

Dar rămase acolo pur și simplu și îl așteptă pe criminal să vină la el.

De ce?

Vocea scrutătoare îi ceru un răspuns. Steven nu avea nici unul, ci doar

un talmeș-balmeș de cuvinte și de imagini, ca piesele unui puzzle când deschizi cutia pentru prima dată. Știa că aceste piese disparate alcătuiau o imagine, o grădină, vase navigând, căței într-un coș, dar piesele din capul său erau atât de mici, iar unele erau întoarse cu fața în jos și aveau nevoie de mai mult decât de o voce poruncitoare ca să le adune laolaltă și să le dea un sens. Ceva folositor.

Avery era atât de aproape de el, încât Steven trebui să se uite în sus ca să îi vadă fața.

– Ce a fost asta?

Vocea îi era amabilă, iar expresia de pe chip, compătimitoare. Mimica îi era corectă, dar privirea părea pierdută, se gândea la altceva.

Puse o mână rece pe umărul lui Steven.

Lewis nu își amintea să fi fugit. Își amintea doar că fusese în mlaștină și, brusc, nu mai era acolo.

Mâncase prea multe jumătăți bune de sendviș ca să fie în formă, dar adrenalina îi umflase plămânii și îi strânsese inima atât de mult, încât nici nu mai conta ce fel de condiție fizică ar fi avut înainte sau va mai avea vreodată.

La capătul cursei, când sărise pârleazul, își julise gleznele și se lovise la genunchi.

O luă la stânga pe străduța îngustă și tot învăluită în ceață, singura de acest fel din Shipcott, și se miră de felul în care pașii săi frenetici răsunau ascuțit, cu ecou, pe pereții canionului de căsuțe luminoase.

Lewis habar n-avea de ce era speriat și se gândea îngrijorat cum să facă să-și împărtășească frica oricui l-ar putea ajuta. Dar știa că va trebui să încerce, pentru că simțea instinctiv că nu era doar o misiune pentru un agent secret, pentru un lunetist, și nici măcar pentru vreun fotbalist faimos.

Era o treabă de adult.

Era duminică dimineța devreme, iar ceața dădea Shipcottului un aer mort, straniu, și strada era neobișnuit de pustie. După ce trecu de cotul abrupt al străzii, înțelese de ce.

În fața casei lui Steven era adunată o mică ceată de oameni, care se revărsa de pe trotuarul îngust până în stradă.

Adulți. Ce bine!

Lewis aproape că izbucni în lacrimi de ușurare.

Lettie era în baie, când auzi bătăi în ușă. La primul ciocănit se încruntă, întrebându-se cine putea fi atât de devreme duminică. După care se încruntă, pentru că nu era tocmai un ciocănit. Era mai degrabă un bubuit. Genul de bubuit pe care Lettie îl văzuse doar la televizor, când soțul beat se

ducea să îl înfrunte pe noul amant al soției infidele. Bubuituri ca ale poliției.

Se sperie și se înfurie deopotrivă.

Se năpusti pe scări în jos și crăpă ușa, ținându-și halatul cu mâna stângă, nu pentru că i-ar fi fost teamă că s-ar desface, ci pentru a-i arăta celui care bătea așa că îi dezaproba grosolănia.

Era domnul Jacoby. Cu un ziar în mână.

Lettie fu complet dezorientată pentru o secundă, în care se întrebă dacă nu cumva acum se apucase să-și distribuie ziarul din ușă-n ușă, iar dacă așa era, de ce alesese tocmai *Daily Mail* și, chiar și mai straniu, de ce făcea livrările chiar domnul Jacoby, în loc să îl lase pe Ronnie Trewell, care părea că își irosise cel puțin zece din cei patruzeci de ani trudind din greu, de colo până colo, pe ploaie, cu un sac care îl dezechilibra atât de tare încât, dacă nu ar fi fost clar marcate pavajele, s-ar fi învățit în cerc toată ziua.

– Domnule Jacoby, spuse ea pe un ton neutru, ca să poată zâmbi sau să se încrunte după caz.

Spre surprinderea sa, domnul Jacoby îi întinse ziarul cu mâini tremurânde, înnegrite de cerneală tipografică, dădu să zică ceva, dar izbucni în lacrimi.

Davey era înconjurat de picioare. Nu era nici o noutate. Când ai cinci ani, picioarele îți sunt tovarăși constanți. Când ai cinci ani, singura ta experiență la adunări constă în tivuri îndreptate, șolduri frecate, coapse umflate, genunchi scărpinăți și poale târâte.

Dar de data asta era prea de tot. Era pe trotuar în fața casei, încercând să rămână lângă mama sa, în timp ce oamenii se înghesuiau în jurul lor să se uite în *Daily Mail*. Picioarele îl înghionteau, îl izbeau, îl împingeau de colo-colo.

Din când în când cineva îl prindea chiar înainte să cadă și parcă își cerea iertare, dar nimeni nu vorbea și nu se uita la el, totul mergea mai departe în acea junglă de picioare, în bolta de peste capul său. Se agăță de halatul bleu-cenușiu al lui Lettie și-i simți căldura coapselor sub falangele degetelor.

Mama sa nu plângea, dar domnul Jacoby da. Davey nu mai văzuse niciodată un bărbat plângând și i se părea atât de stânjenitor încât încercă să evite să se holbeze la el sau să-l audă, dar nu se putea abține. Mărețul domn Jacoby, cu brațele sale păroase, în cămașa sa verde de la Spar, cu pieptul cutremurându-se în timp ce plângea. Davey râse nervos, sperând că era o glumă, dar nu îl imită nimeni. Se agăță și mai strâns de mama sa.

Oamenii vorbeau între ei ca adulții, cu multă convingere, dar pe un ton foarte secretos, iar Davey prindea doar frânturi. Cuvintele pe care le auzea cel mai des erau: „O va ucide.“

Pe cine să ucidă? se gândi Davey, cu disperare. *Cine pe cine să ucidă?*

– Nu poți să nu-i spui... va afla la un moment dat... nu-i arăta... o va ucide.

Iar peste toate astea, domnul Jacoby plângea cu plânsul său ciudat, șuierat și hohotit, în timp ce tatăl lui Lewis îl bătea cu palma peste umăr, supărat, dar nu pe domnul Jacoby. Lui Davey i se păru că domnul Jacoby arată ca un copil uriaș pe care cineva îl trântise din balansoar, iar tatăl lui Lewis încerca să-l împace, căutându-l cu privirea pe vinovat, ca să-i spună vreo două.

– Ce să nu spui? Cui?

Toți se uitară vinovați spre buni. Davey nu o putea vedea printre atâtea picioare, dar știa că ea era. Nimeni nu spuse nimic.

– Ce să nu spui? Cui? repetă ea, pe un ton și mai iscoditor.

Davey crezu că cineva bate din palme. Se auzea apropiindu-se tot mai mult un clămpănit surd și greoi, care se opri brusc, în timp ce oamenii din jur se retraseră de o parte și de alta, dându-l la iveală pe Lewis, cu fața roșie și cu o privire sălbatică.

Lewis abia putea să vorbească. Îl văzu pe tatăl său.

– Tată!

– Liniște, Lewis. Vorbim.

– Dar, tată!

– Lewis, du-te acasă!

Tatăl său își luă privirea de la el, iar ceilalți îi întoarseră spatele băiatului, refăcând cercul, împingându-l în afară, ca o amibă care își evacuează deșeurile.

Domnul Trewell, tatăl lui Skew Ronnie, ținea în mână *The Sun*, iar Lewis văzu figura de pe prima pagină. Nu prea semăna, dar, cumva, o recunoscuse. O trădă ră buzele acelea foarte roșii. Lewis trase cu putere aer în plămânii istoviți.

– FUTU-I! urlă el, cât putu de tare.

Cuvântul ricoșă în pereți, iar toți se întoarseră și se uitară la el furioși. Apoi arătă cu degetul spre fotografie.

– El e! E bărbatul din mlaștină!

Se lăsă o tăcere mormântală, în timp ce furia se transforma în confuzie. Profită de acest lucru și adăugă:

– Cu Steven.

CAPITOLUL 39

Steven tresări la atingerea criminalului, dar se făcu că ridică din umeri și se gândi că Avery nu observase.

– Nimic, îi răspunse el. Apoi se întoarse, ca să nu mai fie nevoit să se uite în ochii lui Avery, care sclipeau ciudat.

În schimb, se uită cu jind în jos prin mlaștină, spre locul unde știa că se află Shipcott ascuns în ceață. Faptul că nu putea să vadă nici măcar turla bisericii îl făcu să se simtă foarte singur.

În timp ce stătea ca pe ghimpi, cu spatele la criminal, piesele de puzzle din mintea lui Steven începură să se învântească. Recunoscuse doar câteva frânturi: zâmbetul larg al unchiului Billy, o hartă trasată cu o mână tremurândă, o brazdă tăiată în mlaștină de lama tocită a cazmalei, *pe cutie scria că e file*. Ce scrisoare reușită. Piesele pluteau și erau împrăștiate. Nu știa de unde să înceapă. Ca unul care se pricepea la puzzle-uri, începu să caute un colț.

Iar acel colț, spre suprinderea sa, era furia.

Se gândi că frica era atotcuprinzătoare, dar furia era mai bună. Îl ancora în realitate, îi păcăli frica pentru un moment și îl făcu să se simtă mai puternic.

Lewis plecase. În siguranță. Pe Steven îl durea că ultimele cuvinte pe care i le spusese prietenului său fuseseră atât de dure, dar încercă să-și alunge acel gând. Făcuse ce trebuia să facă. El era de vină, așa că trebuise să aibă grijă de Lewis.

Tot ceea ce trebuia să facă acum era să scape din ghearele psihopatului care îi mușcase momeala și apoi, ca într-un coșmar nebunesc, ieșise în mod miraculos din închisoare și venise aici să îl omoare.

Harry Potter cu drujba.

Steven râse și îl trecură fiorii în același timp. Simți în gură un gust amar.

Înghiți cu greu și se simți slăbit. Se gândi că, dacă și-ar fi dorit atât de mult să scape, ar fi trebuit să încerce deja ceva până acum. El pornise totul, el pusese totul în mișcare. Acum totul se întâmpla cu repeziciune și îi scăpase de sub control, dar Steven tot simțea o nevoie arzătoare și posesivă să preia controlul. Toată cumpătarea, săpăturile, planurile, scrisorile bune pe care le scrisese. Era atât de aproape, încât gândul de a renunța acum era în același timp de neconceput și atât de atrăgător. Se gândi din nou la sărutul

cu limba și la Chantelle Cox. Ar fi fost atât de ușor să renunțe, să simtă degetele descleștându-i-se și dând drumul poverii pe care o ridicase atât de ușor și o cărase atât de mult, fără ca măcar să o fi stăpânit vreodată cu adevărat.

Steven simți cum stropul de nebunie care îl ținuse în ploaie, în arșiță și îi bătătorise palmele în mlaștină timp de trei ani ieșea la suprafață, făcându-și loc cu coatele, călcând în picioare panica aceea confuză și punând stăpânire pe toate instinctele sale.

Acum, că rămăsese singur cu criminalul, avea un singur gând, pulsând mai puternic decât oricare altul: încercase atât de mult timp. Ajunsese atât de departe. Făcuse atâtea. Era atât de obosit și voia să știe. Avea nevoie să afle. *Trebuia* să afle.

Astfel că, în loc să îi dea una cu cazmaua și să fugă ca să își salveze viața, îi zâmbi lui Avery.

– Dă-l în mă-sa, spuse el, ridicând din umeri. Mai ai sendvișuri?

Steven se uită cum ceața se furișează spre ei, peste iarba neagră.

Acum era la doar zece-cincisprezece metri mai jos, mișcându-se atât de trândavă, încât aproape că nu se observa. Până la zece avea să iasă soarele.

Avery pusese jos altă pungă de plastic, pentru ca băiatul să se așeze pe ea, atât de aproape, încât coapsele și umerii li se atingeau și simțea căldura bărbatului prin pantaloni și tricou. Ar fi vrut să se îndepărteze, dar nu o făcu.

Acum Steven privea fix ultima bucățică din sendvișul lui Avery și știa că, dacă nu vorbea curând, nu va mai avea ocazia.

– Stai prin apropiere?

– Nu. Tu?

– Mda. În Shipcott. Acolo. Făcu un semn spre ceață.

Avery mormăi ceva, ca și cum nu l-ar fi interesat, după care se uită direct la Steven.

– Am auzit că sunt cadavre aici, sus.

Steven tresări ca electrocutat. Inima începu să-i bubuie și simți furnicături și pișcături în tot corpul.

Avery zâmbi.

– Ești OK?

– Mda, îi răspunse Steven. Cadavre. Înfriorător.

Se concentrează asupra unei felii de roșie care ieșea de sub coaja pâinii și o îndesă pe îndelete în gură, lingându-și degetele și mestecând fără nici o plăcere mâncarea umedă. Așteptă ca inima să nu-i mai bubuie în piept, dar în zadar.

Asta era ceea ce își dorea. Ceea ce aștepta. Și nici măcar nu trebuise să

întrebe. Cadavre. Era deopotrivă emoționat și terifiat.

– Mda, zise Avery. Am auzit că un nebun a omorât niște copii și i-a îngropat aici.

– O, da. Am auzit și eu. Și-ar fi dorit ca inima să nu-i mai bată așa de tare. Se temea că Avery ar putea să o audă.

– I-a strâns de gât.

Steven aprobă din cap, încercând să rămână calm.

Avery își coborî vocea.

– I-a și violat. Chiar și pe băieți.

Steven se înecă. I se opri roșia în gât.

– I-au găsit pe toți?

– Nu.

Lui Steven îi venea să leșine. Nu tu „Nu prea cred“, nu tu „Nu sunt sigur“.

„Nu“, pur și simplu.

– Socotesc că mai sunt câțiva pe-aici, adăugă Avery.

Câțiva.

Paul Barret. Mariel Oxenburg. William Peters.

– Mda? zise el. Unde?

Steven pusese întrebarea pur și simplu. Ardea de nerăbdare.

Avery privi spre Dunkery Beacon.

– De ce îți pasă?

Lui Steven i se păru că timpul încetinește într-un vârtej care-l atrăgea, în timp ce motivul pentru care îi păsa aproape că îl copleșea. O roată a norocului care se învârtea și apăsarea sufocantă a glodului înghețat în jurul oaselor unui băiețel singuratic.

– Nu îmi pasă, spuse el, cu voce spartă. Doar sunt curios... adică... dacă ai îngropa un cadavru aici, unde ai face-o?

Încercase să pară nepăsător, dar întrebarea răsunase oribil de tare și plină de disperare, plutind peste ei, în aerul nemișcat al dimineții. Îi păru rău că o pusese. Îl trecură sudori reci.

Avery se întoarse să se uite atent la el, iar Steven îl privi în ochi, sperând că bărbatul nu putea să citească în ai săi și să vadă hăul negru de spaimă ce fremăta în spatele lor.

Tăcerea se întinse în jurul lor, până când Steven putu să jure că o simțise crăpând sub tensiune.

Abia atunci, Avery ridică din umeri.

– Pe-aici. Aproape. Cine știe? Zâmbi spre Steven și băgă mâna în sac. Vrei ceva de băut?

Lui Steven îi venea să-l omoare.

Sări în picioare. Își luă cazmaua și dădu să plece, dar Avery își încleștă mâna pe ea și se uită în sus la băiat. Fața îi era rece și avea o expresie

primejdioasă.

– Voi avea nevoie de asta, spuse Avery, calm.

Când se uită în ochii verzi și lăptoși ai bărbatului, Steven își dădu seama că pierduse bătălia de a-și ține mintea ca pe o carte închisă, iar buzele rubinii ale lui Avery se despicară într-un rânjel alb și strâmb, în timp ce-l citea pe băiat ca pe un afiș.

Steven scoase un strigăt, ca și cum ar fi atins ceva negru și lipicios.

Dădu drumul cazmalei, care zvâcni peste brațul însângerat al lui Avery.

Apoi se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă.

Când intră pe potecă, îl auzi pe Avery venind după el. Aproape, prea aproape. Ar fi trebuit să o ia la fugă mai înainte, cât ar fi avut un avans. Brusc, simți o durere ascuțită în spate și se prăbuși încet la pământ.

Simți că Avery îl înhață de spate, de cel mai bun tricou al său, și îl ridică în sus ca pe un cățeluș neascultător. Încercă să se agațe cu picioarele de ceva, în timp ce era ridicat aproape vertical, apoi se prăbuși într-o parte, cu genunchii peste picioarele bărbatului.

Ținându-l în continuare strâns de tricou, Avery se aplecă să ridice cazmaua, în timp ce creierul lui Steven îl informă sec și distant că acela era obiectul care îl lovise în spate. Cazmaua unchiului Jude. Fusese doborât de propria armă, exact la fel cum căzuse în propria capcană.

Pentru că era doar un băiat prost. Nu un lunetist, nu un polițist, nici măcar un adult. Se jucase de-a adultul și iată cum se termina. Cu el mort în mlaștină, în cel mai bun tricou al său, pe spatele căruia scria cu litere de-o șchioapă LAMB. Și cu ziarele scriind nu despre triumful său, ci despre moartea sa, ca băiețel slab, singuratic și jalnic. O moarte care avea să-l reducă la niște inițiale pe o hartă și o fotografie veche și neclară într-un ziar îngălbenit. Nici măcar o fotografie bună, putea să pună pariu. Probabil cea de la școală, pe care mami o ținea pe policioara de la cămin, în care arăta ca un refugiat. Nu fotografia pentru care se îmbrăcase de dimineață, când mai credea că poate fi un erou.

Frica, rușinea și greața se amestecară în el și îl îndemnară să se sprijine de jeansii reci ai lui Avery.

Avery îl împinse la o parte și îl plesni peste față.

– Știi cine sunt?

Steven dădu tăcut din cap, cu ochii pironiți asupra pantofilor negri cu talpă de cauciuc.

– Bine.

Îl săltă pe Steven în picioare, îl împinse și îl trase înapoi pe movilă, strâmbându-se de durere și înjurând din cauza noii dureri din braț. Pe la jumătatea drumului până sus, Steven începu să plângă în hohote. Își dori să nu fi știut nimic despre Arnold Avery. Era mai rău decât dacă n-ar fi știut.

Știa ce le făcuse celorlalți. Știa că-i va face și lui același lucru. Nici măcar nu părea posibil ceea ce făcuse Avery. Dar citise în ziare, așa că trebuia să fie adevărat. Tocmai era pe cale să afle. Ochii i se umplură din nou de lacrimi de spaimă, la acest gând.

– Taci, spuse Avery. Și treci jos.

Steven rămase în picioare, cu mâinile atârându-i moi pe lângă corp, cu capul plecat, plângând în hohote.

– Am spus să treci jos.

Avery îl zgâlțâi din nou și arătă cu degetul spre peticul de iarbă unde se așezase înainte, când Steven mai avusese o șansă să scape.

– Jos?

Vocea lui Steven suna confuz. *Era* confuz. Cuvântul „jos“ îi părea doar un zgomot. Nu îl înțelegea.

– Jos. În genunchi.

Steven dădu prosteste din cap, dar nu se așeză.

Avery se aplecă și își lipi buzele de urechea lui Steven, făcându-l să tresară.

– Treci în genunchi sau te fac eu să treci.

– Bine.

Dar tot nu se mișca. Nu putea. Nu voia. Nu trebuia. Era mai bine în picioare. Ar fi fost mai rău să se lase în genunchi. Cu cât era mai jos, cu atât avea mai puține șanse. Prefera să stea în picioare. Era clar. Odată îngenuncheat, era sigur că nu avea să se mai ridice vreodată.

– Jos, am spus!

– Bine.

Se opri din plâns cu un râgâit și simți un gust amar de roșii în gât.

Însă tot nu se mișcă. Poate că, dacă doar ar fi continuat să încuviințeze, fără să se clinească, Avery s-ar fi plictisit să i-o tot ceară.

Și Avery chiar se plictisi. Steven apucă să audă un icnet scurt, după care cazmaua îl izbi în spatele genunchilor, făcându-l să se ghemuiască și strângându-și cu putere picioarele la piept, în agonie.

– Rahat cu ochi ce ești!

Cu fața schimonosită de durere, Avery se ținea de braț, pe care i se prelingea sânge proaspăt.

Apoi Avery îl ridică încă o dată de ceafă, așezându-l cu grijă în genunchi.

– Acolo să rămâi. Ai înțeles?

Steven dădu aprobator din cap și se clătină, dar rămase pe loc. Simți un gădilat pe spate, în jos, și se gândi că trebuia să fie transpirație sau sânge, acolo unde îl lovise cazmaua când încercase să fugă. Nici nu-și isprăvi bine gândul, când simți că sudoarea i se prelingea pe frunte. Se clătină din nou. Îi venea să se întindă în iarba neagră, unde era răcoare și unde nu s-ar mai fi

simțit atât de amețit. Dar era oricum rău că stătea în genunchi. Culcat ar fi fost și mai rău. Trebuia să încerce să reziste, deși îi era frică să se gândească mai bine pentru ce rezista. Trebuia să reziste și să încerce să-l facă pe Avery să se miște cât mai încet posibil. Nu pentru că se gândea că ar fi avut vreo șansă să scape, ci pentru că a-și amâna moartea părea cel mai înțelept lucru pe care îl putea face.

Moartea sa.

Nu mai avea nimic de pierdut, nici măcar viața. Era inevitabil. Gândul aduse cu sine un fel de libertate inexplicabilă.

– L-ai omorât pe unchiul Billy?

– Tu ce crezi?

Steven se uită surprins în sus la Avery. Nu se așteptase să îi ceară părerea.

– Cred că da.

– Vrei să știi cum?

Steven nu voia. I se făcu rău numai la gândul că ar putea afla.

Dar era o altă amânare.

– Da.

Avery stătea acum chiar în fața lui și îi atingea părul cu o mână, aproape cu blândețe.

– Tocmai ieșise din magazin. I-am cerut să-mi arate încotro s-o iau. Aveam o hartă...

Se opri, iar Steven își ridică privirea și văzu cum lui Avery îi scăpărau ochii de plăcere amintindu-și.

– Aveam o hartă. L-am chemat să îmi arate pe hartă. Și s-a aplecat pe geam, iar eu... doar... l-am apucat...

Steven scoase un țipăt, după ce Avery își afundă mâna în părul lui și-l trase.

– A fost atât de ușor. Al dracului de ușor. Iar el era speriat. A trebuit să îl plesnesc imediat ca să nu mai țipe. Să-i fi văzut fața când l-am plesnit! Ca și cum nu l-ar mai fi atins nimeni înainte! A fost foarte amuzant.

Rânji la Steven, apoi își întoarse din nou privirea spre mlaștina din amintirile sale.

– M-am jucat cu el, știi? M-am jucat cu toți, mai întâi. Înainte să-i omor. Așa cum am să mă joc și cu tine.

Steven se încovoie în timp ce mâna lui Avery se încleșta iarăși în părul său. Își înăbuși scâncetul de durere. Nu voia ca Avery să își aducă aminte că el era acolo, îngenușat în fața lui. Cu cât își aducea aminte mai mult de unchiul Billy și de ceilalți, cu atât mai mult el, Steven, avea să rămână în viață. Dar era greu. Durerea din creștetul capului era mai mult decât neplăcută, tremura încă și îi era greață. Dar trebuia s-o facă. Trebuia să stea nemișcat și tăcut și să spere la o scăpare. Avea o singură altă opțiune, iar

Steven nu o voia. Nu voia să afle cum era să se „joc” cu el, să-l tortureze și să-l omoare în timp ce plângea după mama sa. Doar la acest gând, ochii începură din nou să i se umple încet de lacrimi. Nu plângea de rușine sau de frică. De data asta plângea chiar după mama sa. Dar încet. Ca să nu atragă atenția lui Avery.

– Și-o dorea. Știi? Unchiul tău Billy era o târfuliță dată naibii, la fel ca tine. Îmi dau seama.

În Steven clocotea o mânie pură, în apărarea băiatului pe care nu îl plăcuse deloc, cu toate că nu îl cunoscuse niciodată. Toate planurile sale de a rămâne invizibil se năruiră într-o clipă.

– Ești un mincinos!

Avery îl scutură de păr, făcându-l să scâncească de durere.

– Ce sunt?

– Ești un... mincinos *împuțit*! Ochii i se umplură repede de lacrimi mari, numai că acum erau lacrimi de furie, iar furia îl făcea să se simtă mai puternic. Știa că era o prostie să îl provoace pe Avery, dar nu-i mai păsa și aducea cu sine o senzație de eliberare. Ridică brațele și încercă să-și desprindă părul din strânsoarea lui Avery, însă acesta îi dădu brutal mâinile la o parte, dar el continuă să se zbată ca să se elibereze din strânsoarea dureroasă. Felul în care îl trăgea de păr îl făcu să-și amintească cum se ascundeau, el și Davey, după draperiile verzi din camera de zi, așteptând ca Frankenstein să vină și să îi găsească. Ei bine, încercase să fie prietenul lui Frankenstein și o dăduse în bară, iar durerea care îl străpungea acum, când criminalul îl trăgea de păr, era cu mult mai mare, la fel cum bubuiturile inimii pe care le simțea în cerul gurii erau tot mai puternice, atât de răsunătoare încât păreau ireale. Le simțea ca și cum inima i-ar fi fost împinsă în sus, spre gât, numai de forța brută a terorii care îi explodase în vintre.

Dădu cu sălbăticie din mâini și-l lovi pe Avery peste rana sângerândă pe care i-o făcuse fiul lui Mason Dingle. Avery urlă și îi dădu imediat drumul la păr. Eliberat din strânsoare, Steven aproape că se prăbuși.

Pumnul îl lovi pe neașteptate și îl lăsă fără aer și lipsit de orice fărâmbă de rezistență.

Zăcea năucit, conștient doar că fața îi era lipită de iarba umedă și rece. După ceva timp, simți că era întors pe spate, nemișcat ca un pește mort.

Simți că cineva îl trăgea de jeanși.

Un val de întuneric îl făcu să icnească, sări în capul oaselor și vomită violent peste el și peste Arnold Avery.

În fracțiunea de secundă de tăcere încremenită care urmă, văzu o bucată de roșie pe mâneca lui Avery, după care bărbatul se trase înapoi cu un strigăt de repulsie, scuturându-și mâinile de vomă și ștergându-se cu cardiganul verde-deschis.

– Rahat cu ochi ce ești! Jigodie împuțită! Te omor, băga-mi-aș!

Dar Steven fugea. Fugea chiar înainte să își dea seama că este în picioare. Fugea la vale prin iarba neagră, umedă și alunecoasă, sărind peste tufe și rădăcini și negăsind cărarea! Unde era cărarea? Coti oricum la dreapta și o luă peste terenul denivelat. Nu auzea nimic altceva, în afară de un șuierat slab care, își dădu seama, era sunetul terorii, slobozit de gâtlejul unui băiat care alerga să își salveze viața.

Steven aruncă o privire sălbatică peste umăr. Avery era mai sus, în urma sa, dar îl prindea din urmă. O luase pe cărare și fugea mai ușor. Era mai rapid. Steven nu putea să alerge mai repede de atât. Nu aici. Nu prin iarba înaltă.

Coti din nou, ca să încerce să ajungă la cărare, încetinind și mai mult, în timp ce Avery câștiga teren. Dacă ar reuși să ajungă la cărare, ar fi salvat. Era sigur. La dracu'! Coti brusc, urcă puțin la deal ca să se apropie de cărare, sări pe ea și continuă să fugă.

Avery era la doar douăzeci de metri în spatele său, când Steven intră în peretele de ceață, atât de deasă încât tresări ușor. Ezită pentru un moment, își învinse instinctul de a încetini și se avântă direct prin pâcla albă.

Îl auzi pe Avery în spatele său, înjurând, cu răsuflarea întretăiată. Părea aproape, dar asta și din pricina ceții.

Dintr-odată nu mai auzi nimic.

Se opri, gâfâind și șuierând, și se învârti în cerc. Urechile îl dureau din cauza încordării și se strădui să audă peste susurul înfundat al sângelui care îi palpita în vene. Nimic.

Steven hotărî să continue să fugă, dar își dădu seama că, oprindu-se, făcuse o greșeală teribilă. Înainte, fugea în direcția corectă pur și simplu pentru că fugea de Avery. Dar acum, că se oprise, își pierduse complet direcția. Se uită în jos la picioarele sale și la pământul din jur. Direcția pe care ar fi ales-o era împânzită de buruieni înalte. Tatonă terenul în jurul său și dădu doar peste iarbă și peste tufe de orz sălbatic. Realiză că pierduse cărarea și intră în panică. Se opri pentru un moment, ascultând cum ini,ma îi bubuia în urechi, încercând să nu respire ca să nu se dea de gol.

Steven trase scurt aer în piept și rămase neclintit, când auzi un foșnet. Nu își dădu seama de unde venea sau cât de departe era. Se întoarse. Un șuierat de o familiaritate stranie și o izbitură. Se întoarse rapid cu spatele.

O mișcare greșită.

Capul îi fu tras pe spate, își pierdu echilibrul și căzu. Simți ceva moale în jurul gâtului. Un genunchi în coaste îi tăie răsuflarea. Avery era deasupra lui, privindu-l fix în față, rânjind, cu ochii mijiți, împroșcând scânteii.

Ceva îl strângea de gât. Steven își dădu seama că este strangulat cu cardiganul verde-deschis. Simți mirosul vomei pe el.

Nu putea să respire. Își simțea capul enorm și aproape să-i plesnească.

Plămânii săi urlau după aer. Trebuia să respire.

Îl privi pe Avery fix în ochi, la câțiva centimetri de ochii săi. *Te rog*, spuse în minte, dar buzele i se mișcă fără să scoată un sunet. Nu avea destul aer să mai poată articula. Se zbătu ușor și încercă să îl dea pe bărbat jos de pe el, dar avu putere doar să își ridice pumnii până în dreptul coapselor lui Avery și să îi așeze acolo pe pantalonii lui, ca și cum ei doi ar fi fost prieteni vechi, iar acesta era un simplu joc de-al lor.

Te rog, încercă din nou, dar în zadar.

Așa te simți când mori.

Părea să dureze o veșnicie, iar durerea întrecea până și frica.

Așa îl duruse pe unchiul Billy. Unchiul Billy privise tot în acești ochi scăpărători și tot așa îl duruse. Unchiul Billy nu lăsase nici un indiciu și nici el, de altfel, se gândi în treacăt. Înțelegea acum ce însemna să nu ai nici cea mai vagă idee când o să-ți sune ceasul. În acea zi se îmbrăcase cu tricoul preferat, ca să fie omorât în el.

Durerea din piept era teribilă și simțea cum ochii i se injectează și începe să vadă chipul ucigașului ca printr-o perdea roșie de ceață.

Te rog.

Nu era sigur dacă încerca să se roage să trăiască sau să moară.

Se gândi confuz că oricare variantă ar fi fost bună.

Iar întunericul îl acoperi ca un vâl negru și rece.

CAPITOLUL 40

Se auzeau gâfâieli și pași, gâfâieli și pași.

Mlaștina dădea tot ce era mai rău din ea.

Împiedicându-se și încurcându-se în rădăcinile contorsionate, biciuit de iarba neagră, umedă, înțepat de orzul sălbatic. Afundat și târât prin mâl.

Ceața – un văl alb și gros. Sau un giulgiu. Îi răcea pleoapele, se strecura pe nas și intra pe gura căscată, degetele sale umede mângâindu-i simțurile ca o amintire a mării din copilărie și o prevestire a morții.

Dar prin toate se auzeau gâfâieli și pași, gâfâieli și pași.

Cu un *scop*.

CAPITOLUL 41

Se auziră niște voci și, dintr-odată, Steven începu să respire. Nimic spectaculos. Fără găfâieli. Doar un șuierat mic și neregulat, în timp ce își revenea la viață în loc să moară. Se holbă în sus, la cerul vărgat cu roz, întrebându-se ce se întâmplase cu Avery. Se gândi vag să se ridice în picioare și să o ia din nou la fugă, dar capul îi era ca plumbul și simțea ceva greu peste picioare, care-l apăsa în mlaștină.

Dacă ar apărea Avery și ar încerca încă o dată să-l omoare, nu ar putea să facă nimic să îl oprească, atât de slăbit se simțea. În realitate, nici măcar nu-i mai păsa.

Cardiganul încă înfășurat în jurul gâtului i se părea călduros și confortabil acum. Se simțea obosit și parcă plutea.

Vocile se auzeau în continuare. Aproape, dar nu chiar atât de aproape. Nu chiar deasupra sa. Erau voci serioase de bărbați, genul acela de voci pe care le aveau oamenii în serialele polițiste de la televizor când se întâmpla ceva îngrijorător. Steven nu se obosi să afle ce spun, dar se miră de ce nu vorbesc deasupra sa. Poate că ei îl credeau mort. Nu îi putea condamna. Și *el* se crezuse mort. Poate chiar *era* mort, deși, în cazul ăsta, nu credea că ar mai simți cum îl înțepă iarba neagră și umedă prin pantaloni. Steven își lăsa mintea să se îndepărteze de problema morții sale. Era obositor.

– Steven.

Așa mai mergea.

Steven clipi spre dreapta și o văzu pe mama sa aplecată deasupra lui, îmbrăcată în vechiul ei halat de baie albastru.

Mami, vru să spună, dar nu putu. Simți doar că buzele i se întredeschid ușor, dar rămase mut. Îl ținea de mână dreaptă, ceea ce îl făcu pe Steven să se simtă ca la cinci ani. Îl ținea de mână ca pe Davey. Aproape că zâmbi. Nu-i păsa. Era obosit. Prea obosit să-i mai pese. Parcă s-ar culca puțin.

Dar, printre voci, deveni conștient de un ticăit în urechea stângă. Făcu un efort și își întoarse ușor capul. Se încruntă. Chiar lângă fața sa, pe cer, se învârtea încet o roată de teren de pe care picura ceva ce nu era apă.

Era atât de lipsit de sens, încât vru să afle mai multe. Încet, cu durere și efort, își întoarse capul și mai mult spre stânga și se trezi privind un papuc de casă maro, din care răsărea o gleznă groasă.

Era buni, întinsă în iarba neagră lângă el, iar între ei, căruciorul său.

Lettie îi mângâie fața, dar toate vocile vorbeau despre buni. Toată

foiala aceea era despre buni. Lângă ea stăteau câțiva bărbați din sat, unul murmurându-i ceva în față și apăsându-și buzele peste ale ei, ca un iubit, altul presându-și brațele peste pieptul ei, al treilea învelindu-i picioarele cu puloverul său.

Al patrulea, tatăl lui Lewis, stătea și se holba în gol fără nici o expresie pe față, cu pistruii săi de un negru straniu pe tenul de un alb bolnăvicios.

Puțin mai în spatele tuturor, aproape ascuns de ceața groasă – Lewis.

Dar ochii nu li se întâlneau. În schimb, Lewis se uita cu oroare când la picioarele lui Steven, când la fața tatălui său. Un fior de panică îl făcu pe Steven să ridice brusc capul, ca să se asigure că avea picioarele la locul lor.

Erau acolo. Dar în cele două secunde cât putu să își țină capul ridicat, Steven își întipări în minte o scenă care avea să îi rămână acolo pentru totdeauna, oricât de mult ar fi încercat să o șteargă...

Avery zăcea pe spate peste picioarele lui Steven, cu pumnii ușor strânși la ceafă.

Și văzu ceea ce fusese cândva fața lui.

Acum era doar un cheag de sânge, cu păr și fragmente de oase. Numai ochii lăsau să se ghicească forma dinainte, niște fante verzi și cețoase, pe jumătate deschise, ca ai unei pisici moarte.

Capul lui Steven se lăsă ușor pe spate, în iarba neagră, și simți că-și părăsește copilăria, licărind în întunericul trecutului; îl podidiră lacrimi fierbinți, în timp ce devenea brusc adult. Își dădu seama acum ce picura de pe roata de teren și de ce pistruii de pe fața tatălui lui Lewis erau așa de negri.

Steven privea cum cerul însângerat îi joacă prin fața ochilor, în timp ce paramedicii îl scoteau din mlaștină.

Voia să afle cum se simte buni, dar îi era peste puteri să vorbească. Tot ce știa era că venise cumva pe cărare cu salvatorii săi și că se întâmplase ceva cu ea acolo, din cauza asta.

Din cauza lui.

Îl podidiră lacrimi roșii când se gândi, și totul începu să se învârtască.

Se gândise că moartea va fi cel mai rău lucru care i se putea întâmpla în acea zi, dar se înșelase. I se întâmplase ceva lui buni.

Din cauza sa. Din cauza planului său. Din cauza capcanei sale. Din cauza scrisorilor sale bune. *Pe cutie scria că e file*. Pentru că se purtase ca un băiețel. Nu ca un bărbat, căci un bărbat ar fi făcut totul altfel, mult mai bine.

Erau urcați în aceeași ambulanță. Mama sa îl prinse de mână, îi spuse că se vor revedea curând și plecă.

Înăuntru, Steven văzu că buni avea o mască de oxigen pe față, dar și el avea una, deci nu însemna nimic. Nu îi dădea nici un indiciu.

Buni... Își mișcă buzele, dar sunetul tot nu reuși să răzbată la suprafață prin gâtulejul umflat.

Buni.

Abia vedea prin sângele care-i împânzea ochii, așa că nici nu mai încercă. Îi închise și se lăsa purtat departe încă o dată, fiindu-i și acum greață din cauza sendvișurilor cu roșii pe care i le dăduse Avery.

CAPITOLUL 42

Steven stătea întins în patul unchiului Billy și se uita la bunica sa cum tricotează.

Îl mutaseră acolo ca să se poată odihni fără să fie deranjat de fratele său, iar Davey să poată să doarmă fără să se trezească din cauza coșmarurilor agitate ale lui Steven, care îl făceau morocănos toată ziua.

Draperiile erau date la o parte, totul părea ciudat de luminat, chiar și acum, când ploaia bătea în geam, împinsă de mici rafale de vânt.

Dormitorul părea cu totul altfel din pat. De sub plapuma albastră a unchiului Billy, arăta brusc ca dormitorul unui băiat normal, ca și cum s-ar fi destrămat o vrajă. Steven se simțea nespus de bine acolo, împlinit într-un mod straniu.

Stația spațială din piese Lego fusese împinsă sub pat, ca să se poată trece cu cărți, supă caldușă și băuturi energizante.

Fotografia lui Billy fusese împinsă spre marginea mesei de alături, pe care acum se aflau o mulțime de lucruri de-ale lui Steven: vreo șase flacoane cu medicamente, un pahar cu un pai îndoit, o cutie de bomboane de ciocolată, căreia Davey îi dădea insistent târcoale, și un teanc de felicitări cu urări de însănătoșire grabnică.

În cameră mai era un lucru de-al lui Steven, de care știa numai el. Seara, după ce mama, buni și Davey plecau la culcare, Steven se rostogolea cu grijă până acolo și, cu vârful ascuțit al unui compas, își scrijelea numele pe peretele din spatele patului. Pe de o parte, știa că face un lucru rău și că Lettie va fi supărată când va descoperi. Dar, pe de altă parte, nu voia să plece din nou din această casă sau din orice altă casă fără să lase vreun indiciu că existase odată și că înțelesese că viața era ceva trecător.

Ar trebui ca fiecare să lase o amprentă.

Steven își lăsă mintea să plutească spre cea mai recentă misivă a sa, într-o felicitare cu un ghiveci cu flori, o cazma și niște mănuși de grădinărit.

Dragă unchiule Jude,

Îți mulțumesc pentru felicitare. Lewis are grijă de grădină, până mă fac eu bine. El spune că se pricepe la săpat, dar poate că-i o minciună. Probabil. Ne vedem când te întorci din nou.

Cu respect,

Își dorise atât de mult să scrie „Cu drag“, dar până la urmă nu o făcuse. Nu voia să-l sperie pe unchiul Jude. Nu voia să se sperie nici pe el.

Acum, după ce Lettie pusese felicitarea la poștă pentru el și era, deci, prea târziu, își dorea să o fi făcut.

Dar mergea și așa. Era destul de bine.

Oftă și își întoarse privirea de la cer.

Buni tricota încet, în scaunul de lângă pat. Degetele îi erau bătrâne și noduroase și se oprea des să și le dezmoștească. Steven dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

Ea insistase. Să îl încălzească iar cu cei mai buni ciorapi ai săi. Cu mult înainte să plece din spital, îi ceruse lui Lettie să îi aducă ciorapii și, cu trudă, îi despletise pe cei vechi și zdrențuiți, iar până se întorsese acasă, cu noi medicamente pentru angină pectorală, mai rămăseseră din ei doar carâmbii din jurul gleznelor, cu marginea franjurată din ochiuri mici în partea de jos.

– Ce culoare vrei? îl întrebase.

Steven se lăsase pe spate, sprijinindu-se de perna lui Billy ca să se gândească, și văzuse fularul cu Manchester City deasupra capului.

– Azuriu, îi răspunsese.

Steven stătea pe canapea, în timp ce buni călca ciorapii. Nu îl lăsase să o ajute cu masa de călcat, pe care o pusese în dreptul ferestrei, unde obișnuia să stea, și întinsese o pungă de hârtie maro, mototolită, peste ciorapi ca să nu dea luciu lânii.

Peste drum, Steven îi văzu pe băieții cu glugi, strânși unii în alții, cu mâinile în buzunare, umerii lăsați și fețele în umbra glugilor, ferite de razele strălucitoare ale soarelui, care revenise peste Exmoor. Se foiau și se uitau spre casă, dar nu se apropiau. Steven se gândi că probabil nu o vor mai face niciodată.

Lucrurile se schimbaseră.

Lewis îi povestise cum urcaseră cu toții dealul. Bărbații în fugă, Lettie ținându-se după ei, cuprinsă de panică, în halatul de baie și cu pantofii desfăcuți, iar buni urcând cu greu în urmă, împingând vârtos peste iarba neagră căruciorul de cumpărături, care o ajuta să rămână dreaptă, în picioare, deși ar fi trebuit să cadă de zeci de ori, cu mâna încleștată pe bicepsul robust al lui Lewis, până i-l învinețise.

Tatăl lui Lewis ajunsese primul la Steven și la Arnold Avery, dar povestea lui Lewis despre ceea ce se întâmplase imediat după aceea fusese neobișnuit de sumară. Spusese doar că bărbații îl trăsaseră pe Avery jos de pe Steven și că, deoarece din acel moment se uitase în altă parte, nu mai era sigur ce urmase, deși Steven auzise zvonindu-se că tatăl lui Lewis fusese

interogat și eliberat de poliție fără să fie pus sub acuzare și că nu-și mai plătise niciodată băuturile la Red Lion.

Apoi Lewis îi spusese că era sigur că își amintește cum buni îl văzuse pe Steven zăcând acolo cu un cardigan verde-deschis înfășurat strâns în jurul gâtului și cu sângele curgându-i din ochi, ca într-un film de groază, și cum mai întâi se așezase pe jos, după care căzuse printre florile purpurii, și cum bărbații, după ce își dăduseră seama că Steven avea să fie OK, săriseră toți să o ajute. Și așa l-a transformat Lewis pe tatăl său în eroul zilei, contrazicând imaginea pe care o văzuse Steven când își revenise, cu tatăl lui Lewis stând uluit și stropit de sânge, în timp ce alții ajutau cum puteau.

Lui Steven nu-i păsa. De data asta, Lewis merita partea bună a sendvișului.

În timp ce brațele lui buni se legănau deasupra ciorapilor, Steven se întreba unde sunt acum roțile de teren. Ar fi fost frumos să le recupereze. Poliția le luase din mlaștină în pungi, cu tot cu căruciorul distrus și plin de sânge, cu cazmaua, cardiganul verde-deschis și trupul lui Arnold Avery.

Într-un gest instinctiv, Steven își duse mâna la gât, încă umflat și dureros, deși acum putea să mănânce înghețată și jeleu cu tona. Ajutat de Lewis, bineînțeles.

Îl apucă tremuratul când își trecu degetele peste gât, chiar dacă încălzirea era pornită, în ciuda verii calde. Atingându-se așa, intră în pielea criminalului. Simți pielea fină sub degete, adânciturile ciudate și cartilajele traheii, pulsul venelor. Slăbiciunea și consistența lor ciudată. Cu suficient sânge-rece, strâns și apăsător cât trebuia, se zdrobea și se sfărâma atât de ușor.

Steven se pusese de multe ori în pielea criminalului în ultimele două săptămâni. Se gândise mult la Blacklands și la unchiul Billy.

Și, adesea, la peticul de iarbă pe care îl așteptase Avery.

Îl târâse în sus pe movilă și îl făcuse să îngenuncheze în iarbă.

Treci jos!

Steven tremură din nou.

– Ți-e frig?

Buni se uită la el, pătrunzător. Steven se ghemui și mai mult sub plapuma pe care i-o adusese din patul unchiului Billy și făcu semn din cap că nu.

Buni puse fierul de călcat pe grilajul de metal de la capăt și ridică punga de hârtie maro.

– Gata, spuse ea.

Steven se ridică în capul oaselor și luă ciorapii. Erau tot ciorapii lui vechi, dar ai fi zis că-s noi acum. Ba erau chiar mai frumoși ca înainte.

Buni îl privi în timp ce și-i trase și apoi mișcă din degetele noi și azurii.

Își ridică privirea spre ea și trebui să își muște buza, încercând să se

abțină.

Ea îi văzu lacrimile în ochii încă injectați și îi puse mâna pe creștet, ca să-i dea de înțeles că nu era nevoie să-i mulțumească.

– Buni?

– Hm?

– Cred...

Înghiți în sec și o luă de la capăt, cu vocea încă spartă și șoptită.

– Cred că știu unde este unchiul Billy.

Mâna lui buni se încordă instantaneu, iar Steven tresări sub atingerea ei, cuprins brusc de o amintire înspăimântătoare, dar nu se feri. Se strădui să-și recapete calmul și lăsă mâna să se odihnească acolo, fără să-i facă nici un rău, o atingere caldă și liniștitoare.

Îi putea simți gândurile prin carne.

Buni nu spuse nimic, pentru o vreme, iar când o făcu, îl mângâie ușor pe păr.

– Fă-te tu bine, spuse ea. Asta-i cel mai important.

NOTA AUTOAREI

Câmpul cu iarbă neagră nu s-a vrut niciodată un thriller. M-am gândit că va fi o poveste foarte scurtă despre un băiat și bunica sa.

Inspirația mi-a venit când am văzut-o la televizor pe mama unui copil ucis de mult și am fost uimită să constat ce impact aveau crime ca ale lui Avery, cum îi afectau pe oameni ani de zile, toată viața – poate chiar generații întregi.

M-am gândit: „Dacă eu aș fi nepotul unei femei al cărei fiu a fost omorât, pe *mine* cum m-ar afecta acest lucru? Cum ar fi viața *mea*?” Am fost copleșită imediat de sentimentul trist al fragmentării unei familii, care a întrecut toate prejudecățile mele despre iertare și suferință nobilă. Gândeam deja ca un băiat de doisprezece ani și singura întrebare pe care mi-am pus-o a fost: „Cum pot să schimb asta?”

Intrând în pielea lui Steven, să-i scriu lui Avery ca să-i cer ajutorul mi s-a părut cea mai logică soluție. Ca și Avery, să-l manipulez pe acest băiat aflat în căutarea adevărului pentru propria mea satisfacție a fost o plăcere crudă. De aici, sentimentul că totul putea scăpa de sub control a condus *Blacklands* pe un teren neașteptat de întunecat.

Acest roman este o operă de ficțiune. Personajele sunt rodul imaginației mele, iar orice asemănare cu personaje reale este pur întâmplătoare. Totuși, evadarea lui Avery peste zidul închisorii Longmoor este inspirată de o evadare reală care a avut loc în 2003.

MULȚUMIRI

Câmpul cu iarbă neagră a fost scris cu ajutorul unei Burse pentru Scriitori din partea Academi¹⁶. Îi mulțumesc Christinei Pomery, pentru ajutorul pe care mi l-a oferit în documentarea despre închisori, și lui Jack Cryer, pentru scrisul de mână al lui Steven. Îi sunt recunoscătoare agentei mele, Jane Gregory, și echipelor de la Transworld and Simon & Schuster Inc., pentru că au acordat o șansă unui începător. Evei și lui Michael Williams-Jones, pentru generozitatea de a-mi acorda Premiul Carl Foreman, fără de care nu aș fi putut niciodată să renunț la slujbă și să devin scriitoare. Nu în ultimul rând, le mulțumesc tuturor prietenilor mei extraordinari și familiei mele, care au avut mereu încredere în mine, chiar și atunci când eu am fost sigură că se înșală.

¹⁶ Actuala Literature Wales, fosta Yr Academi Gymreig, agenția națională pentru promovarea literaturii din Țara Galilor (n.tr.).